PHILIP K. DICK

CÂŞTIGĂTOR AL PREMIULUI HUGO

INVAZIA DIVINĂ

(O CAPODOPERĂ A GENULUI)

Philip K. Dick

Invazia Divină

Traducere de Cătălina Ilie-Dâmboiu

Coperta: George Cristea

Cuprins

Momentul pe care-l aşteptai a sosit. Acţiunea este încheiată; lumea de pe urmă este aici. El a fost transplantat şi trăieşte.

Voce misterioasă din noapte.

1

Venise timpul ca Manny să înceapă şcoala. Statul avea o şcoală specială. Legea prevedea că Manny nu putea merge la o şcoală obişnuită datorită condiţiei sale. Elias Tate nu putea face nimic în această privinţă. El nu putea eluda legea deoarece acesta era Pământul şi teritoriul răului se întindea peste tot. Elias o simţea şi probabil că băiatul o simţea şi el.

Elias înţelegea ce reprezenta zona, dar evident că băiatul nu înţelegea. La vârsta de şase ani, Manny arăta minunat şi puternic, dar tot timpul părea pe jumătate adormit, ca şi cum – gândi Elias –, n-ar fi fost născut pe de-a-ntregul.

— Ştii ce este astăzi? întrebă Elias.

Băiatul zâmbi.

— În regulă. Ei bine, foarte mult depinde de profesor. Cât îţi aminteşti, Manny? O mai ţii minte pe Rybys? Scoase o hologramă a lui Rybys, mama băiatului, şi o ţinu în lumină. Uită-te la Rybys. Doar o secundă.

Într-o zi amintirile băiatului vor reveni. Ceva, un stimul dezinhibant, fixat în băiat prin propriul său aranjament anterior, va declanşa anamneza, şi memoria băiatului va reveni tumultuos: concepţia lui despre CY 30 – CY 30 B, perioada din uterul lui Rybys pe când ea se lupta cu boala-i îngrozitoare, călătoria spre Pământ, poate chiar şi interogatoriul. În uterul mamei sale, Manny i-a avertizat pe cei trei: Herb Asher, Elias Tate şi pe însăşi Rybys. Apoi venise accidentul, dacă într-adevăr fusese ceva accidental. Şi, din această cauză, deteriorarea.

Şi, datorită deteriorării, uitarea.

Cei doi luară un mijloc de transport local spre şcoală. Un om mic şi agitat îi întâmpină, un oarecare domn Plaudet; era entuziasmat şi vroia să dea mâna cu Manny. Pentru Elias era limpede că asta era convenţia. Mai întâi dau mâna cu tine, gândi el, apoi te omoară.

— Iată-l, deci, pe Emmanuel, spuse Plaudet radios.

Mai mulţi copilaşi se jucau în curtea împrejmuită a şcolii. Băieţelul îl îmboldi timid pe Elias Tate, dorind evident să se joace, dar fiindu-i teamă.

— Ce nume frumos, spuse Plaudet. Poţi să-ţi rosteşti numele, Emmanuel?

— Dumnezeu este cu noi.
— Poftim? întrebă Plaudet.
Elias Tate interveni:
— Asta este ceea ce înseamnă „Emmanuel”. De aceea mama lui a ales acest nume. Ea a murit într-un accident aerian, înainte ca Manny să se nască.
— Am fost într-un uter sintetic, spuse Manny.
— Disfuncţia se trage din… începu Plaudet, dar Elias Tate îi făcu semn să tacă.
Tulburat, Plaudet îşi consultă tăbliţa de însemnări dactilografiate.
— Ia să vedem… dumneavoastră nu sunteţi tatăl băiatului. Sunteţi fratele bunicului.
— Tatăl lui se află în stare de conservare a vieţii prin frig.
— Acelaşi accident aviatic?
— Da. Aşteaptă o grefă de splină.
— Este surprinzător că timp de şase ani nu au fost în stare să facă rost…
— Nu intenţionez să discut moartea lui Herb Asher în faţa băiatului.
— Dar el ştie că tatăl său se va întoarce la viaţă.
— Normal. Voi sta mai multe zile aici, la scoală, ca să văd şi eu cum vă ocupaţi de copii. Dacă nu voi fi de acord, dacă folosiţi prea mult forţa fizică, îl voi scoate pe Manny, cu sau fără voia legii. Presupun că îl veţi învăţa obişnuitele nimicuri vehiculate în aceste şcoli. Nu este ceva de care să fiu deosebit de încântat, dar nici nu este ceva care să mă îngrijoreze. Îndată ce voi fi mulţumit de şcoală, veţi fi plătit pe un an înainte. Sunt împotrivă să-l aduc aici, dar asta e legea. Nu vă fac vinovat de asta.
Elias Tate zâmbi.
Vântul sufla printre trestiile de bambus ce creşteau la marginea locului de joacă. Manny asculta vântul, ridicându-şi capul şi încruntându-se uşor. Elias îl bătu pe umăr şi se întrebă ce-i spunea vântul băiatului. Îţi spune cine eşti? Îţi spune numele tău? Numele, gândi el, pe care nimeni nu trebuie să-l rostească.
O copilă, o fetiţă purtând rochie albă, se apropie de Manny cu mâna întinsă.
— Bună, spuse ea. Eşti unul nou.
Vântul continua să foşnească în trestii.

Deşi în conservare cronică, Herb Asher avea problemele sale

personale. Foarte aproape de depozitul Corporaţiei Laboratoarelor Frigo, fusese plasat, cu un an înainte, un transmiţător FM de 50 de mii de waţi. Din motive necunoscute echipamentul frigorific a început să interfereze semnalul puternic FM din apropiere. Aşa că, Herb Asher, ca de altfel toţi cei aflaţi în suspendare crionică a vieţii la laboratoarele Frigo, erau nevoiţi să asculte o muzică scârţâită zi şi noapte, staţia fiind un dispozitiv de „sunete plăcute", cum îi plăcea să le numească.

În momentul de faţă, o variantă numai pe instrumente de coarde a melodiilor din *Scripcarul pe acoperiş* îi asalta pe cei morţi de la Laboratoarele Frigo. Asta era deosebit de neplăcut pentru Herb Asher, deoarece el se afla în acea parte a ciclului când avea impresia că încă era viu. În creierul său îngheţat se întindea o lume limitată care venea dintr-o natură arhaică; Herb Asher se imagina a fi înapoi, pe mica planetă a Sistemului CY 30 – CY 30 B, unde îşi menţinuse domul său în acei ani cruciali... cruciali în ceea ce priveşte faptul că a întâlnit-o pe Rybys Rommey, a migrat înapoi pe Pământ cu ea, după ce s-au căsătorit formal şi a fost interogat de autorităţile terestre şi, ca şi cum asta nu ar fi fost suficient, a ajuns să moară într-o ciocnire aeriană care n-a fost, în niciun fel, vina sa. Ba, mai rău încă, soţia sa murise într-un asemenea mod, încât niciun transplant de organe n-ar mai putea s-o readucă la viaţă; frumosul ei cap, după cum i-a explicat doctorul robot fusese despicat în două – expresie lingvistică tipică robotului.

Cu toate acestea, întrucât Herb Asher se imagina încă înapoi în domul său din Sistemul Stelar CY 30 – CY 30 B, nu-şi dădea seama că Rybys e moartă. De fapt, el încă nu o cunoştea. Asta era înainte de sosirea omului care făcea aprovizionarea şi care îi adusese veşti de la Rybys, din chiar domul ei.

Herb Asher stătea întins pe pat şi asculta banda sa preferată cu Linda Fox. Încerca să-şi lămurească un zgomot de fond făcut de o muzică sentimentală de coarde care reda cântece dintr-una sau alta dintre prea bine cunoscutele operete, sau spectacole de pe Broadway, ori poate vreo tâmpenie de la sfârşitul secolului douăzeci. Se pare că mecanismul său de primire-înregistrare avea nevoie de o remediere. Probabil semnalul original de la care trăsese banda cu Linda Fox a deviat. Drace, gândi posomorât. Va trebui să fac nişte reparaţii. Asta însemna să iasă din pat, să-şi găsească trusa de scule, să închidă echipamentul de

primire-înregistrare: într-un cuvânt, însemna muncă.
Între timp, o asculta cu ochii închişi pe Fox.

Nu mai plângeţi, triste fântâni;
La ce bun să curgeţi aşa repede?
Priviţi cum munţii înzăpeziţi
Sunt topiţi încet de cerescul soare.
Dar ochii divini ai soarelui meu
Nu văd al nostru plâns
Care acum s-a stins în somn…

Ăsta era cel mai bun cântec pe care Fox îl cântase vreodată din A treia şi ultima carte de cântece de lăută a lui John Dowland care a trăit în timpul lui Shakespeare şi a cărui muzică ea a prelucrat-o pentru lumea contemporană.

Enervat de interferenţă, opri banda cu telecomanda. Dar, lucru de mirare, sentimentala muzică de coarde continuă, deşi vocea lui Fox tăcu. Aşa că, resemnat, închise întreg sistemul audio.

Chiar şi aşa, cântecul *Scripcarul pe acoperiş,* într-o variantă pe optzeci şi şapte de coarde, continuă. Sunetul umplu micul său dom, acoperind dâng-dângul compresorului de aer. Şi atunci îşi dădu seama că ascultase *Scripcarul pe acoperiş* de… Sfinte Doamne!… se făceau cam trei zile încheiate.

Asta era îngrozitor, îşi dădu Herb Asher seama. Iată-mă la miliarde de kilometri în spaţiu ascultând cele optzeci şi şapte de coarde continuu. Ceva nu este în regulă.

De fapt, o mulţime de lucruri mergeau anapoda în ultimul an. Făcuse o greşeală teribilă emigrând din Sistemul Solar. Nu-şi dăduse seama că întoarcerea în Sistemul Solar devenea automat ilegală timp de zece ani încheiaţi. Acesta era modul prin care statul dual, care guverna Sistemul Sol garanta un flux de ieşire al oamenilor şi şederea lor departe, dar nu şi un flux de revenire. Alternativa lui fusese să se înroleze în armată, ceea ce însemna o moarte sigură. CERUL SAU FRIGAREA era lozinca ce apărea în reclamele TV guvernamentale. Ori emigrai, ori îţi ardeau dosul într-un război steril. Guvernul nici măcar nu se mai deranja să justifice războiul acum. Doar te trimiteau în acţiune, te omorau şi recrutau un înlocuitor. Totul se trăgea de la unificarea Partidului Comunist şi a Bisericii Catolice într-un mega-aparat cu doi şefi de stat, ca în vechea Spartă.

Aici, cel puţin, era la adăpost de a fi ucis de guvern. Putea,

fireşte, să fie ucis de către unul dintre autohtonii planetei, dar asta era puţin probabil. Puţinii autohtoni rămaşi nu asasinaseră niciodată pe vreunul dintre locuitorii umani ai domurilor care apăruseră cu transmiţătoarele lor cu microunde şi cu amplificatoarele psihotronice, cu hrana lor contrafăcută (contrafăcută în ceea ce-l privea pe Herb Asher; avea un gust oribil) şi cu confortul lor sofisticat pentru fiinţe aşa slabe cum erau ei, elemente care îi zăpăceau pe băştinaşii neevoluaţi, fără a le stârni curiozitatea.

Pariez că nava pilot este chiar deasupra capului meu, îşi zise Herb Asher în sinea sa. Îmi transmite cântecul *Scripcarul de pe acoperiş* cu ajutorul pistolului psihotronic. În glumă, doar.

Se sculă din pat, se îndreptă, nesigur pe picioare, spre panoul lui de comandă şi examină ecranul cu radar numărul trei. Nava pilot, conform cu cadranul, nu era nicăieri în preajmă. Deci asta era.

Fir-ar al ciracului, gândi. Putea vedea cu proprii lui ochi că sistemul audio se stinsese corect şi, totuşi, sunetul zumzăia în jurul domului. Şi nu părea că vine dintr-un punct anume; părea că se difuzează egal de pretutindeni.

Aşezat la panoul central, luă legătura cu nava pilot.

— Transmiteţi *Scripcarul pe acoperiş?* întrebă el circuitul operator al navei.

Pauză. Apoi:

— Da, avem o bandă video cu *Scripcarul pe acoperiş,* în distribuţia lui Topol, Norma Crane, Molly Picon, Paul…

— Nu, îi întrerupse el. Ce primiţi de la Fomalhaut în prezent. Din întâmplare, ceva numai de coarde?

— Oh, eşti Staţia Cinci. Omul Linda Fox.

— Aşa sunt eu cunoscut la voi?

— Ne conformăm. Pregăteşte-te să primeşti la viteză mărită două benzi audio noi cu Linda Fox. Eşti gata de înregistrare?

— Vă întreb altceva.

— Noi transmitem acum cu viteză mărită. Vă mulţumim.

Circuitul centralei de pe nava pilot se închise; Herb Asher se trezi ascultând sunete superaccelerate, deoarece nava pilot răspunsese unei rugăminţi pe care el nu o făcuse.

Când transmisia de pe nava pilot încetă, contactă circuitul centralei din nou.

— Primesc *Peţitoare, peţitoare* de fix zece ore, m-am săturat până în gât de ea. Nu cumva aţi preluat semnalul de pe ecranul

releu al altcuiva?

— Activitatea mea constă în a prelua continuu semnalele cuiva de…, transmise circuitul centralei navei pilot.

— Am încheiat, închid, spuse Herb Asher şi tăie contactul cu nava pilot.

Prin deschizătura domului său desluşi o siluetă aplecată, mergând şovăitor peste tărâmul pustiu şi îngheţat. Un băştinaş, ţinând bine strâns un pachet sărăcăcios, făcea vreun comision, poate.

Apăsând butonul microfonului cu exteriorul, Herb Asher spuse:

— Intră o clipă, clem-ule. Acesta era numele pe care coloniştii umani îl dăduseră autohtonilor, tuturor deopotrivă, de vreme ce ei toţi arătau la fel. Am nevoie şi de altă părere.

Băştinaşul, încruntat, veni şovăielnic spre hubloul domului şi semnaliză de intrare. Herb Asher activă mecanismul hubloului şi folia intermediară se lăsă în jos. Băştinaşul dispăru. O clipă mai târziu, autohtonul cel nemulţumit stătea în interiorul domului, scuturând cristalele de metan de pe el şi uitându-se urât la Herb Asher.

Scoţându-şi computerul translator, Asher vorbi băştinaşului:

— Nu va dura decât o secundă.

Analogul vocii sale porni din instrument într-o serie de ţăcănituri şi trosnituri.

— Primesc o interferenţă audio pe care nu o pot înlătura. E un lucru pe care ai voştri îl fac? Ascultă şi tu.

Băştinaşul ascultă, faţa lui arătând ca o rădăcină schimonosită şi întunecată. În cele din urmă vorbi, iar vocea sa, în engleză, căpătă o asprime neobişnuită.

— Nu aud nimic.

— Minţi, spuse Herb Asher.

— Ba nu mint. Poate tu te-ai scrântit de singurătate, i-o întoarse băştinaşul.

— Mie îmi merge bine în singurătate. Şi, oricum, nu sunt izolat.

O avea, la urma urmelor, pe Fox să-i ţină de urât.

— Am mai văzut eu de-astea întâmplându-se. Locuitori ai domurilor, ca tine, îşi imaginează, deodată, voci şi forme.

Herb Asher îşi scoase microfoanele stereo, puse în funcţiune casetofonul şi urmări instrumentele unităţii de volum. Nu indicau nimic. Dădu volumul la maximum. Dar ele rămaseră tot mute;

acele indicatoare nu se mişcară. Asher tuşi şi, pe loc, ambele indicatoare oscilară nebuneşte, iar diodele supraîncărcate semnalizară în roşu. Ei bine, casetofonul pur şi simplu nu capta sentimentala muzică de coarde dintr-un motiv sau altul. Era mai uluit ca oricând. Băştinaşul, văzând toate acestea, zâmbi.

Asher spuse clar în microfoanele stereo:

— „O, spune-mi totul despre Anna Lavinia! Vreau să aflu totul despre Anna Lavinia. Ei, o ştii pe Anna Lavinia? Dar bineînţeles, noi toţi o ştim pe Anna Lavinia. Spune-mi. Spune-mi acum. Vei muri când vei auzi. Păi, ştii când tipul ăla în vârstă s-a scrântit şi a făcut ce ştii. Da, ştiu, continuă. Suntem chit la stropit şi nu te mai bălăci. Suflecă-ţi mânecile şi desfă benzile vorbite. Şi nu mă împunge cu capul – hopa sus! – când te apleci. Sau orice…”

— Ce este asta? întrebă băştinaşul, ascultând traducerea pe limba sa.

— O carte terestră celebră. „Uite, uite, se întunecă. Ramurile mele zvelte prind rădăcini. Şi îngerul meu rece s-a prefăcut în scrum. Eşec? Eroare! La ce vârstă? Curând este târziu. «Fără de sfârşit acum este sunetul trompetelor…»” răspunse Herb Asher, zâmbind răutăcios.

— Omul e nebun, spuse băştinaşul şi se întoarse spre hublou pentru a pleca.

— Este cartea *Trezirea lui Finnegan,* i-o întoarse Herb Asher. Sper că acel computer translator ţi-a spus-o „N-aud cu apa asta. Apa asta palavragie. Lilieci zburători, şoareci de câmp, vorbe în vânt. Phii, nu te-ai dus acasă? Ce Thom Malone? N-aud cu…”

Băştinaşul plecase convins de nebunia lui Herb Asher. Acesta îl urmări prin deschizătură; băştinaşul se îndepărta de dom cu paşi mari, plin de indignare.

Apăsând din nou pe butonul microfonului de pe panoul de comandă, Herb Asher zbieră după silueta care se îndepărta:

— Crezi că James Joyce a fost nebun, asta crezi? Fie. Atunci să-mi explici cum se face că pomeneşte de „benzile vorbite”, ceea ce înseamnă benzi audio, într-o carte pe care a scris-o începând cu 1922 şi pe care a terminat-o în 1939, înainte de a fi magnetofoane! Asta numeşti tu nebunie? Ba încă, îi face pe eroii săi să stea în jurul unui aparat TV – într-o carte care a început la patru ani după primul război mondial. Cred că Joyce era un…

Băştinaşul dispăruse după o culme. Asher decomprimă butonul cu exteriorul.

E imposibil ca James Joyce să fi menţionat „benzi vorbite” în

scrierea sa, gândi Asher. Într-o zi o să fac să mi se publice articolul; le voi demonstra că *Trezirea lui Finnegan* este un rezervor de informaţii; bazat pe sisteme de memorie computerizată care n-au existat decât peste un secol de la epoca lui James Joyce, că Joyce era conectat la o conştiinţă cosmică, de unde s-a inspirat pentru întreg corpusul operei sale. Voi fi celebru în veci.

Cum trebuie să fi fost, se întrebă el, să o asculţi chiar pe Cathy Brian citind din celebra carte *Ulysses?* Numai să fi înregistrat toată cartea. Dar, îşi dădu el seama, o avem pe Linda Fox. Magnetofonul lui funcţiona încă, înregistrând. Cu glas tare, Herb Asher spuse:

— Voi rosti cuvântul tunet, cel de o sută de litere.

Acele unităţii de volum oscilară supuse.

— Încep, spuse Asher şi inspiră prelung.

Acesta este cuvântul tunet de o sută de litere din *Trezirea lui Finnegan.* Am uitat cum vine. Se duse la raft şi scoase caseta cu *Trezirea lui Finnegan.* Nu voi recita din memorie, spuse introducând caseta şi rulând-o la prima pagină a textului.

Este cel mai lung cuvânt din limba engleză, adăugă el. Este sunetul făcut atunci când s-a petrecut în cosmos sciziunea primordială, când o parte din cosmosul deteriorat a căzut în întuneric şi în imperiul răului. La început noi am avut Grădina Raiului, aşa cum subliniază Joyce…

Radioul scoase nişte sunete nedesluşite. Omul care îi asigura hrana voia să stabilească legătura cu el, spunându-i să se pregătească pentru a primi un transport.

— … treaz? spuse radioul. Sper.

Contact cu un alt pământean. Herb Asher se scutură involuntar. Oh, Iisuse, gândi el. Tremura. Nu. Te rog, nu.

2

Îţi poţi da seama că ei te urmăresc, îşi spuse Herb Asher, când îşi croise drum prin plafon. Omul care-i aducea hrana, cel mai important dintre cei câţiva de la aprovizionare, desfăcuse închizătoarea acoperişului domului şi cobora acum scara.

— Containerul cu raţia de mâncare, anunţă emiţătorul radioului său.

— Începe operaţia de închidere.

— Închiderea în desfăşurare, spuse Asher.

— Pune-ţi casca de protecţie.

— Nu este nevoie.

Nu făcu nicio mişcare pentru a-şi pune casca; atmosfera coeficientului său de plutire va compensa pierderea din timpul intrării omului care-l alimenta; reproiectase el asta. Un clopoţel de alarmă din cablajul automat al domului sună.

— Pune-ţi casca odată! spuse enervat cel care-l aproviziona.

Clopoţelul de alarmă încetă să se mai plângă; presiunea se restabilise. În faţa faptului împlinit, omul cu hrana făcu o grimasă. Îşi scoase repede casca şi se apucă să descarce cartoanele din container.

— Suntem o rasă îndrăzneaţă, spuse Asher ajutându-l.

— Aţi amplificat intensitatea la toate, remarcă cel cu hrana.

Ca toţi trimişii speciali care deserveau domul, era solid construit şi se mişca rapid. Manevrarea unei navete alimentare între navele pilot şi domurile CY 30 II nu era o muncă ce oferea siguranţă. Omul nostru o ştia la fel de bine ca şi Asher. Oricine putea sta într-un dom, dar puţini oameni puteau să funcţioneze în afara lui.

— Aş putea să mă aşez puţin? spuse cel cu aprovizionarea după ce-şi termină munca.

— Tot ce am este o ceaşcă de cafea.

— Perfect. N-am mai băut cafea adevărată de când am fost ultima oară aici. Şi asta era cu mult înainte de a veni tu.

Cel care-l aproviziona se aşeză comod la modulul unde se servea masa.

Cei doi bărbaţi stăteau unul în faţa celuilalt la masă, bând cafea. În afara domului, gazul metan se tot aduna, dar aici, în interior, niciunul dintre ei nu-l mai simţea. Musafirul lui Asher transpira; era clar că pentru el nivelul temperaturii era prea ridicat.

— Ştii, Asher, tu doar lenevești în pat cu toate mecanismele puse pe pilot automat. Corect?

— Sunt ocupat.

— Uneori cred că voi, locuitorii domurilor…

Făcu o pauză.

— Asher, tu o cunoşti pe femeia din domul vecin?

— Oarecum. Mecanismul meu transferă date în circuitul ei de admisie la fiecare trei sau patru săptămâni. Ea le stochează, le sporeşte şi le transmite mai departe. Presupun sau, după câte ştiu eu…

— E bolnavă.

Tresărind, Asher spuse:

— Arăta bine ultima dată când am vorbit cu ea. Am folosit aparatul video. Totuşi, a spus ea ceva… că ar avea probleme în descifrarea afişajelor de la capătul benzii.

— E pe moarte, zise omul şi sorbi din cafea.

Cuvântul îl sperie pe Asher. Simţi un fior de gheaţă. Încercă să şi-o imagineze pe femeie, dar scene ciudate îi invadau mintea, amestecate cu muzica aceea sentimentală. Ciudat melanj, gândi el; fragmente video şi audio, ca vechile rămăşiţe de pânză ale morţilor. Femeia era micuţă şi creolă. Şi cum se numea?

— Nu-mi vine în minte, zise el şi-şi sprijini obrajii în palme. Pentru a se asigura, parcă… Apoi, ridicându-se şi mergând spre panoul central de comandă, apăsă câteva clapete; numele ei apăru pe cadran, restabilit de codul pe care-l foloseau ei. Rybys Rommey.

— Moare de ce? Ce naiba vrei să spui?

— Scleroză multiplă.

— Nu se moare de asta. Nu în zilele noastre.

— Aici la voi se poate.

— Cum… fir-ar să fie. Se aşeză din nou; mâinile îi tremurau. Să fiu al naibii, gândi. Cât de avansată e boala?

— Nu-i deloc avansată. Ce ai? zise uitându-se pătrunzător la Asher.

— Nu ştiu. Nervii. De la cafea.

— Acum câteva luni mi-a spus că înainte de a împlini douăzeci de ani a suferit un – cum se spune? Anevrism. La ochiul stâng, ceea ce i-a luat vederea la acel ochi. Ei au suspectat atunci că ar putea fi începutul sclerozei multiple. Şi după aceea, astăzi când am vorbit cu ea, mi-a spus că trece printr-o nevrită optică.

— Ambele simptome au fost transmise medicului?

— O asociere de anevrism, apoi o perioadă de atenuare şi după asta imagine dublă, înceţoşarea vederii… Sunteţi toţi nişte aiuriţi.

— Am avut cea mai ciudată, cea mai neobişnuită senzaţie timp de o secundă; uite, spuse Asher, acum s-a dus. Ca şi când toate acestea s-ar fi întâmplat cândva, înainte.

— Se cuvine să o suni şi să-i vorbeşti. Îţi va face şi ţie bine. Te mai scoate din patul ăsta.

— Nu-mi dirija tu viaţa, i-o întoarse Asher. De asta m-am

mutat aici de pe Sistemul Solar. Ţi-am spus vreodată ce mă punea să fac a doua soţie în fiecare dimineaţă? Trebuia să-i pregătesc micul-dejun, să-l servesc la pat, trebuia să…

— Când i-am făcut livrarea, ea plângea.

Întorcându-se spre claviatură, Asher făcu o combinaţie, apoi alta, după care citi ecranul.

— E o rată de vindecare de 30-40% pentru scleroză multiplă.

— Nu aici. Medicul nu poate ajunge la ea aici. I-am spus să ceară un transfer înapoi acasă. Asta este ceea ce eu, mai mult ca sigur, aş face. Dar ea refuză.

— E nebună.

— Ai dreptate. E nebună de legat. Toţi de pe aici sunteţi nebuni.

— Mi s-a mai spus o dată pe ziua de azi.

— Vrei dovada acestui lucru? Ea este dovada. Tu nu te-ai duce înapoi acasă dacă ai şti că eşti bolnav?

— Se consideră că noi nu trebuie să părăsim niciodată domurile. Oricum, este împotriva legii să emigrezi înapoi. Ba nu, nu este, se corectă el singur. Nu dacă eşti bolnav. Dar funcţia noastră aici…

— Da, bine, bine, ai dreptate – ceea ce controlezi aici este deosebit de important. Ca Linda Fox. Cine ţi-a mai spus asta azi?

— Un clem, spuse Asher. Un clem a venit încoace şi mi-a spus că-s nebun. Şi acum tu cobori pe scara mea şi-mi spui acelaşi lucru. Sunt diagnosticat de clemi şi de oamenii de la aprovizionare. Tu auzi muzica aceea sentimentală de corzi, ori ba? Învăluie tot domul meu; nu-i pot localiza sursa şi m-am săturat de ea. Ei bine, sunt sătul şi sunt nebun, cum aş putea să-i fiu de folos domnişoarei Rommey? Ai spus-o tu însuţi. Mă aflu aici complet nebun; nu folosesc nimănui.

Omul îşi puse ceşcuţa jos.

— Trebuie să plec.

— Bine. Îmi pare rău; m-ai tulburat spunându-mi de domnişoara Rommey.

— Sun-o şi vorbeşte cu ea. Are nevoie să comunice cu cineva şi tu eşti cel mai apropiat dom. Mă surprinde că nu ţi-a spus.

N-am întrebat-o, gândi Herb Asher.

— Ştii, asta e legea.

— Ce lege?

— Dacă un locuitor al domurilor e în suferinţă, cel mai apropiat vecin…

— Oh! Dădu afirmativ din cap. Ei bine, în cazul meu nu s-a mai întâmplat. Vreau să spun... în fine, e legea. Am uitat. Ţi-a spus ea să-mi aduci aminte de lege?

— Nu.

După ce omul de la aprovizionare se depărtă, Herb Asher scoase codul pentru domul lui Rybys Rommey, începu să-l bage în transmiţător, apoi ezită. Ceasul lui de perete arăta orele 18,30. La acest punct, în ciclul său de patruzeci şi două de ore, el trebuia să primească o succesiune de semnale de pe benzi audio şi video distractive cu viteză sporită, emise de un satelit sclav din CY 30 III; stocându-le, el urma să le transmită, la rândul său, cu viteză normală şi să selecteze materialul adecvat pentru întreg sistemul domurilor de pe propria sa planetă.

Aruncă o privire pe jurnalul de bord. Fox era într-un concert care dura două ore. Linda Fox, gândi el. Tu şi sinteza ta cu rockul de altă dată, vigoarea muzicii moderne şi muzica de lăută a lui John Dowland. Dumnezeule, se gândi, dacă nu transmit reluarea concertului tău în direct, fiecare locuitor al domurilor de pe planetă va veni ca o furtună încoace şi mă va ucide. În afară de urgenţe – care, să fim cinstiţi, nici n-au fost – asta şi sunt plătit să dirijez; traficul de informaţii dintre planete, informaţii care ne leagă de casă şi ne menţin umani. Tamburii benzii trebuiau să o ia de la capăt.

El porni rularea benzii la viteza maximă, fixă mecanismul de ghidare al modulului pe recepţie, îl blocă la frecvenţa de operare a satelitului, verifică conturul vibraţiei pe periscopul optic, să fie sigur că frecvenţa purtătoare venea nedistorsionată şi apoi făcu o scurtă probă a ceea ce obţinea astfel.

Vocea Lindei Fox răsună din şirul de amplificatoare montate deasupra lui. După cum arăta periscopul optic, nu era nicio distorsiune. Niciun parazit. Nicio perforare. Toate canalele erau, de fapt, echilibrate; aparatele lui indicau asta.

Uneori aş putea să mă înec de plâns când o aud, gândi. Pentru că veni vorba de plâns,

Hoinărind peste tot pământul acesta
Formaţia mea.
În lumile care trec pe deasupra noastră
Eu iubesc.
Cântaţi pentru mine, voi spirite imponderabile.
Închin pentru măreţia voastră.
Formaţia mea.

Şi, în spatele vocii Lindei Fox, vibrantele alăute care erau marca ei distinctă.

Până la Fox, nimeni nu s-a mai gândit vreodată să readucă instrumentul din secolul al XVI-lea pentru care Dowland scrisese atât de măiestrit şi frapant.

Să cutez? Să caut clemenţă?
Să mă rog? Să caut să dovedesc?
Să năzuiesc spre o bucurie celestă
Cu o dragoste pământeană?
Mai sunt lumi locuite?
Mai sunt planete cu lună pe cer,
Unde cei pierduţi să poată să dăinuie?
Să mă pronunţ în favoarea unei inimi neprihănite?

Aceste măiestrite refaceri ale vechilor cântece de lăută, îşi spuse în sine; ele ne leagă pe noi doi. Un lucru nou pentru oamenii împrăştiaţi, aruncaţi aşa aiurea, ca şi cum ar fi fost lăsaţi să cadă în mare grabă: ici şi colo, alandala, în domuri, pe spinarea nefericitelor lumi, în sateliţi şi în arce – urmăriţi de puterea nepăsătoarei migrări şi fără niciun scop în perspectivă.

Acum Fox cânta unul dintre cântecele lui preferate:

Neghiob nefericit, lasă-mă să înjur
O călătorie care-i nechibzuită.
Speranţele divine impun…

Un val de electricitate statică. Herb Asher se strâmbă şi înjură; următorul vers fusese şters. Fir-ar să fie, gândi el.

Din nou Fox repetă versurile.

Neghiob nefericit, lasă-mă să înjur
O călătorie care-i nechibzuită.
Speranţele divine impun…

Din nou electricitatea statică. El ştia versul care lipsea:

O mult mai mare descoperire.

Furios, semnaliză sursei să reia ultimele zece secunde ale transmisiei; îndatoritoare, banda se derulă, se opri, îl semnaliză

din nou şi repetă catrenul. De data asta, putu desluşi versul final, în ciuda misterioasei electricităţi.

Neghiob nefericit, lasă-mă să înjur
O călătorie care-i nechibzuită.
Speranţele divine impun
Fundul tău.

— Iisuse! zise Asher şi închise repede transmiţătorul.

E cu putinţă să fi auzit asta? „Fundul tău”?

Era Yah. Stricându-i recepţionarea. Dar asta nu era prima dată.

Mulţimea de clemi locali îi explicase, când interferenţa se instalase pentru prima dată, acum câteva luni. În zilele de demult, înainte ca oamenii să fi migrat pe sistemul solar CY 30 – CY 30 B, populaţia băştinaşă adorase o zeitate a muntelui numită Yah, a cărui lăcaş era micul munte pe care fusese ridicat domul lui Herb Asher.

Din când în când, microundele sale de recepţie, ca şi semnalele psihotronice, fuseseră falsificate de Yah, spre marea sa nemulţumire. Şi când nu primea niciun semnal, Yah îi ilumina cadranele cu vagi dar simţitoare picături de informaţii. Herb Asher petrecuse mult timp meşteşugind la echipamentul lui, încercând să izoleze interferenţa asta, dar fără pic de succes. A studiat manualele şi a înălţat scuturi, dar în zadar.

Aceasta, totuşi, era prima dată că Yah stricase o melodie cu Linda Fox. Asta, în ceea ce-l privea pe Asher, punea problema pe o linie critică.

Esenţa chestiunii stă în aceea că, fie că era un lucru sănătos sau nu, el era total dependent de Fox.

De multă vreme, întreţinea o viaţă imaginară fantastică implicând-o pe Fox. El şi Linda Fox trăiau pe Pământ, în California, într-unul din micile oraşe de coastă din Southland (nicio specificaţie în plus). Herb Asher făcea surf şi Fox se gândea la cât de minunat e el. Era ca o reclamă vie pentru bere. Aveau corturi pe plajă, împreună cu prietenii lor; fetele se plimbau goale de la mijloc în sus, radioul portabil era mereu reglat pe o staţie rock fără pic de reclame, care emitea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Cu toate acestea, ceea ce conta cel mai mult era elementul cu adevărat spiritual; fetele fără partea de sus a costumului erau

pur şi simplu plăcute. Întreg ansamblul era super spiritualizat. Era uluitor cât de spiritualizată putea deveni o reclamă sofisticată de bere.

Şi, deasupra tuturor, cântecele lui Dowland. Frumuseţea universului nu se afla în stelele care figurau în el, ci în muzica zămislită de minţile omeneşti, de vocile omeneşti, de mâinile omeneşti. Vibraţiile alăutei, combinate pe o claviatură sofisticată de către experţi şi vocea lui Fox. Gândi: Ştiu ce trebuie să am ca să mă ţin. Munca mea, e încântarea mea: eu transcriu astea şi le transmit, iar ei mă plătesc.

— Sunt Fox.

Herb Asher deschise aparatul video şi pe el se formă un cub în care Linda Fox îi zâmbea. Între timp, tamburii se rostogoleau cu o viteză turbată, intrând, oră după oră de înregistrare, în posesiunea lui permanentă.

— Eşti cu Fox a ta, declară ea. Şi Fox e cu *tine.*

Îl fixă cu privirea ei intensă, cu ochii aceia luminoşi şi fermi. Faţa de diamant, fatală şi înţeleaptă, fatală şi adevărată; Fox e cea care îţi vorbeşte. El îi zâmbi drept răspuns.

— Bună Fox.

— Fundul tău, spuse Fox.

*

Ei bine, asta explica muzica sentimentală de coarde, nesfârşitul *Scripcar pe acoperiş.* Yah era vinovatul. Domul lui Herb Asher fusese infiltrat de antica zeitate locală care purta evident ranchiună coloniştilor umani, activităţii electronice aduse de ei. Am microfoane secrete în tot ce mănânc, gândi, şi am zeităţi în tot ce recepţionez. Ar trebui să înlătur muntele ăsta. Ce munte mic şi neînsemnat este, oricum, nimic mai mult decât un biet deal, zău. Să-l ia Yah înapoi. Băştinaşii puteau reîncepe să aducă ofrandă cu carne de capră friptă zeităţii lor. Doar că toate caprele băştinaşe pieriseră şi, odată cu ele, ritualul.

Oricum, programul său de recepţie era dat peste cap. Nu mai trebuia să încerce din nou pentru a şti asta. Yah falsifica semnalul înainte de a ajunge la capetele de înregistrare; nu era prima dată, şi contaminarea ajungea totdeauna la bandă.

În modul ăsta aş putea la fel de bine să zic ducă-se dracului, îşi spuse în sinea sa. Şi s-o sun pe fata bolnavă din domul vecin. Formă codul ei, fără pic de entuziasm. Lui Rybys Rommey îi luă uluitor de mult timp să răspundă la semnalul lui şi, pe când stătea observând aparatul de înregistrare a semnalului de pe

panoul său de comandă, se gândi: „O fi murit? Sau au venit ei şi au evacuat-o cu forţa?”

Minicadranul său arăta nişte culori pale. Electricitate statică vizuală, nimic mai mult. Apoi apăru ea.

— Te-am trezit?

Părea aşa de lentă, aşa de moleşită. Poate, se gândi, e sedată.

— Nu, mă înţepam în fund.

— Ce? spuse el speriat.

Yah îşi bătea joc din nou de el, falsificându-i semnalul? Dar nu era altcineva decât ea cea care spusese ceea ce auzise el.

— Chimioterapie. Nu mă simt prea bine, adăugă Rybys.

Dar ce stranie coincidenţă, gândi el. *Fundul tău* şi *mă înţep în fund.* Mă aflu într-o lume ciudată. Se petrec lucruri neobişnuite.

— Tocmai am înregistrat un concert nemaipomenit cu Linda Fox. Îl voi transmite de-a lungul următoarelor câteva zile. Te va însenina.

Faţa ei uşor tumefiată nu arăta nicio reacţie.

— Ce păcat că suntem fixaţi în domurile astea. Aş dori să ne putem vizita unul pe altul. Omul de la aprovizionare tocmai a trecut pe aici. De fapt, mi-a adus medicamentele. Sunt eficiente, dar mă fac să vărs.

„Mai bine nu chemam”, gândi Herb Asher.

— Există vreun mod de a mă putea vizita? întrebă Rybys.

— N-am tuburi de oxigen, niciunul.

Era, evident, o minciună.

— Am eu.

— Dar dacă ţi-e rău…, zise el panicat.

— Mă descurc până la domul tău.

— Dar cu staţia ta cum rămâne? Ce te faci dacă vin pe recepţie date…

— Am un semnalizator pe care pot să-l aduc cu mine.

Peste o clipă, el spuse:

— O.K.!

— Ar însemna foarte mult pentru mine să am pe cineva cu care să stau cât de puţin. Omul care mă aprovizionează stă cam preţ de o jumătate de oră, dar mai mult nu poate. Ştii ce mi-a spus? Este o epidemie cu o formă de scleroză amiotrofică laterală pe CY 30 VI. Probabil este un virus. Toată starea asta e un virus. Doamne, n-aş putea suporta să am scleroză laterală amiotrofică. E ca forma Mariana.

— E contagioasă? se interesă Herb Asher.

Ea nu răspunse imediat, spuse doar:

— Ceea ce am eu, poate fi vindecat. Evident, voia să-l liniştească. Dacă virusul circulă… n-o să mai vin, s-a făcut. Dădu afirmativ din cap şi se întinse să închidă transmiţătorul. O să mă întind puţin, şi o să mai dorm. Pentru ceea ce am eu, se presupune că trebuie să dormi cât poţi de mult. O să mai vorbim mâine. La revedere!

— Hai, vino încoace.

— Îţi mulţumesc, zise Rybys înviorându-se.

— Dar nu uita să-ţi iei aparatul de semnalizare. Presimt că o mulţime de confirmări telemetrice urmează să…

— Oh, la naiba cu confirmările telemetrice! spuse Rybys cu venin. Mă simt atât de scârbită că sunt înţepenită în domul ăsta afurisit! Nu crezi că faci o aparatomanie stând mereu în preajma acestor aparate, urmărind tamburii benzii, micile indicatoare şi aparatele de măsură şi… toate idioţeniile astea?

— Cred totuşi că e mai bine să te întorci acasă. În Sistemul Solar.

— Nu, zise ea, mai calmă. Intenţionez să urmez întocmai indicaţiile medicului în privinţa chimioterapiei mele şi să înfrâng această afurisită de boală: scleroză multiplă. Nu mă voi duce acasă. Voi veni la tine şi o să-ţi pregătesc masa de seară. Gătesc bine. Mama era italiancă şi tata este Chicano, aşa că eu condimentez orice pregătesc, mai puţin mirodeniile pe care nu le poţi obţine pe aici. Dar am descoperit un mod de a rezolva asta cu diverşi înlocuitori sintetici. Experimentez.

— În concertul ăsta pe care îl voi transmite, Fox are o versiune a cântecului *Să-ţi fac curte?* de Dowland, spuse Herb Asher.

— Un cântec despre un litigiu?

— Nu, cuvântul e cu sensul de a face curte, a peţi. În probleme de dragoste.

Şi atunci îşi dădu seama că ea râde de el.

— Vrei să ştii ce cred eu despre Fox? spuse Rybys. Sentimentalitatea reciclată, care e cel mai rău gen de sentimentalitate; nu este nici măcar originală. Iar ea arată de parcă faţa-i e cu susul în jos. Are o gură meschină.

— Mie îmi place, replică el ţeapăn; simţi că îl apucă nebunia, de-a binelea. „Se presupune că trebuie să te ajut?”, se întrebă în gând. „Să risc să iau boala ta, aşa ca tu să o poţi insulta pe Fox?”

— Am să-ţi pregătesc muşchi de vacă Stroganoff cu paste

făinoase şi pătrunjel verde.

— Mă descurc eu.

Ezitând, ea spuse cu o voce joasă, tremurătoare:

— Atunci, nu mai vrei să vin?

— Eu…

— Sunt tare înspăimântată, domnule Asher. În cincisprezece minute urmează să vomit din cauza medicamentului I-V Neurotoxite. Dar tare nu vreau să fiu singură. Nu vreau să-mi abandonez domul şi nu vreau nici să fiu singură. Îmi pare rău că te-am jignit. E pur şi simplu din cauză că Fox este o glumă pentru mine. Prin personalitatea ei e o glumă. E o simplă toxicomană. Nu mai spun nimic, promit.

— Ai… Corectă ce voise să spună. Eşti sigură că nu va fi un efort prea mare pentru tine pregătirea mesei?

— Sunt mai puternică acum decât voi fi mai târziu. Voi deveni din ce în ce mai lipsită de vlagă, pentru multă vreme.

— Cât de mult?

— Nu s-ar putea spune.

El gândi: „vei muri”. El ştia asta şi ea ştia. Nu mai era nevoie să vorbească despre asta. Era complicitatea tăcerii, înţelegerea reciprocă. O fată pe moarte vrea să-mi gătească o mâncare. O mâncare pe care nu vreau s-o mai mănânc. *Trebuie să-i spun nu. Trebuie s-o ţin departe de domul meu.* Insistenţa celor slabi; îngrozitoarea lor putere. E infinit mai uşor să arunci un corp fără viaţă contra celor puternici!

— Mulţumesc. Mi-ar place foarte mult dacă am lua masa împreună. Dar ai grijă să ţii legătura radio cu mine în drum spre domul meu – aşa încât să ştiu că te descurci. Promiţi?

— Ei, fireşte. Altfel… zâmbi. Mă vor găsi după un secol, îngheţată, cu oale, cratiţe, mâncare şi cu condimente artificiale. Sper că ai tuburi de oxigen, aşa-i?

— Nu, chiar că nu am.

Şi îşi dădu seama că minciuna lui era evidentă pentru ea.

3

Mâncarea mirosea bine şi avea gust bun, dar pe la jumătate Rybys Rommey se scuză şi se îndreptă şovăielnic din matriţa centrală a domului – domul lui – spre baie. El încercă să nu asculte; făcu o înţelegere cu sistemul lui de percepţie să nu

audă, şi cu simţul de cunoaştere să nu ştie. În baie fata, vomând cu violenţă, se văita şi el scrâşni din dinţi şi-şi împinse farfuria din faţă şi apoi, deodată, se sculă şi puse în funcţiune sistemul audio din interiorul domului; puse un album de început al lui Fox.

Vino din nou!
Dulcea dragoste cheamă acum
Farmecele tale care se-nfrânează
Să-mi dea încântarea ce mi se cuvine…

— Ai, din întâmplare, nişte lapte? întrebă Rybys stând în uşa băii, cu faţa palidă.

Tăcut, el îi aduse un pahar cu lapte, sau ceea ce era luat drept lapte pe planeta lor.

— Am antivomitive, zise Rybys, ţinând paharul cu lapte, dar nu mi-am amintit să aduc unul cu mine. Sunt în domul meu.

— Aş putea să ţi le aduc eu.

— Ştii ce mi-a spus medicul? zise ea, cu glasul plin de indignare. A spus că această chimioterapie nu va face să-mi cadă părul, dar deja a început să cadă în…

— Bine, o întrerupse el.

— „Bine”?

— Iartă-mă.

— Asta nu-ţi face plăcere. Masa e ratată şi tu eşti – nu ştiu ce să zic. Dacă mi-aş fi amintit să-mi aduc antiemeticele, aş putea să mă abţin de la a… Se opri. Data viitoare le voi aduce. Promit. Acesta este unul dintre puţinele albume ale lui Fox care îmi place şi mie. Atunci era cu adevărat bună, nu crezi?

— Da, zise el rezervat.

— Linda Box.

— Cum?

— Linda cutia. Aşa obişnuiam s-o numim, sora mea şi cu mine.

Încercă să zâmbească.

— Te rog să te întorci în domul tău.

— Vai. În fine… Îşi netezi părul, mâna îi tremura. Eşti bun să vii cu mine? Nu cred că am să reuşesc singură acum. Sunt, sincer, tare slăbită. Mi-e rău cu adevărat.

El gândi: „Mă iei cu tine. Asta-i povestea. Asta se petrece. Nu vrei să te duci singură; îmi vei lua spiritul cu tine. Şi tu ştii asta. O ştii la fel de bine ca şi numele medicamentelor pe care le iei şi

nu poţi să mă suferi ca şi pe medicamente, ca şi pe medic şi boala ta. Totul este ură, pentru absolut fiecare lucru care se află sub aceşti doi sori. Te cunosc eu. Te înţeleg eu. Văd eu bine ce va veni. De fapt, a şi început.

Şi, mai gândi el, nu te învinuiesc pe tine. Dar nu voi renunţa la Fox; Fox îţi va supravieţui. Şi eu la fel. Nu vei doborî eterul incandescent care însufleţeşte inimile noastre.

O voi păstra pe Fox şi această Fox mă va ţine în braţele ei şi nu mă va ceda nimănui. Noi doi – noi nu vom putea fi smulşi unul din braţele celuilalt. Am zeci de ore de Fox pe benzi audio şi video şi benzile nu sunt numai pentru mine, ci pentru oricine. Crezi că poţi ucide asta? îşi spuse el în sine. S-a mai încercat şi înainte. Puterea celor slabi, reflectă el, este o putere imperfectă; pierde în final. De unde şi numele. O numim slabă pentru un motiv.

— Sentimentalism.

— Corect, zise el sardonic.

— Reciclat la asta.

— Şi la metafore melanjate.

— Versurile ei?

— Ceea ce gândesc eu. Când devin cu adevărat furios, amestec.

— Să-ţi spun ceva. Un lucru. Dacă voi supravieţui, nu voi putea să fiu sentimentală. Trebuie să fiu foarte aspră. Dacă te-am înfuriat, îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile. Asta e viaţa mea. Într-o zi s-ar putea să fii în situaţia în care sunt eu şi atunci vei înţelege. Aşteaptă să se întâmple şi atunci judecă-mă. Dacă se va întâmpla vreodată. Până atunci, chestia asta pe care o tot pui tu să cânte în sistemul audio al domului tău e de doi bani. Trebuie să fie ceva ieftin, pentru mine, înţelegi? Poţi să mă uiţi, poţi să mă trimiţi înapoi în domul meu, unde probabil îmi şi este locul, dar dacă e să ai ceva de-a face cu mine…

— E în ordine, înţeleg.

— Mulţumesc. Poţi să-mi mai dai nişte lapte? Dă mai încet muzica şi hai să terminăm masa. Bine?

— Ai de gând, văd eu, să continui să încerci…, spuse el uimit.

— Toate acele făpturi – şi specii – care au renunţat să mai încerce să mănânce nu mai sunt cu noi.

Se aşeză, clătinându-se, ţinându-se de masă.

— Te admir.

— Nu, eu te admir pe *tine.* E mai greu pentru tine. Ştiu.

— Moartea…, începu el.

— Asta nu e moarte. Ştii ce e asta? În comparaţie cu ceea ce iese din sistemul tău audio? Asta e viaţă. Laptele, te rog, am mare nevoie de el.

Aducându-i mult lapte, îi spuse:

— Presupun că nu poţi să distrugi eterul. Incandescent sau oricum altfel.

— Nu, fu ea de acord, de vreme ce aşa ceva nu există.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şapte.

— Ai emigrat de bunăvoie?

— Cine poate spune? Nu pot să-mi reconstruiesc gândirea anterioară, acum, în acest punct al vieţii mele. Esenţialmente am simţit că este o componentă spirituală în emigrare. Era povestea aia: ori emigrezi, ori intri în preoţie. Am fost crescută ca Nunţiu Papal Ştiinţific dar…

— Partidul, spuse Herb Asher.

Încă se mai gândea la el după vechiul său nume, Partidul Comunist.

— Dar la facultate am început să mă implic în activitatea religioasă. M-am hotărât. L-am ales pe Dumnezeu în locul universului material.

— Deci eşti catolică.

— Da, biserica Creştin-Islamică. Foloseşti un termen care este interzis. După cum sunt sigură că ştii.

— Pentru mine n-are nicio importanţă. Eu nu am nicio legătură cu biserica.

— Poate ai dori să împrumuţi ceva de C.S. Lewis.

— Nu, mulţumesc.

— Boala pe care o am e cea care m-a făcut să mă-ntreb despre… Se opri. Trebuie să experimentezi totul în funcţie de imaginea finală. Luând asta în consideraţie, boala mea ar părea să fie ceva rău, dar ea serveşte unui scop mai înalt decât putem vedea noi. Sau nu putem vedea încă, oricum.

— De asta nu citesc eu pe C.S. Lewis.

Ea îi aruncă o privire imperturbabilă.

— E adevărat că clemii obişnuiau să venereze o zeitate păgână pe deluşorul ăsta?

— După cât se pare, da. Numită Yah.

— Aleluia, spuse Rybys.

— Ce? tresări el.

— Înseamnă „Te lăudăm pe tine, Yah”. În ebraică este „Aleluiah”.

— Iehova sau Iahveh, atunci.

— Niciodată nu se spune numele ăsta. Acesta este Tetragramatonul sacru. *Elohim,* care nu este pluralul ci singularul şi înseamnă „Dumnezeu” şi mai târziu, în Biblie, Numele Divin apare cu apelativul *Adonai,* aşa încât obţii „Domnul Dumnezeu”. Poţi alege între Elohim şi Adonai, sau să le foloseşti pe ambele împreună, dar nu poţi niciodată să spui Iehova.

— Tocmai l-ai spus tu.

Rybys zâmbi.

— Deci nimeni nu e perfect. Omoară-mă.

— Tu chiar crezi toate astea?

— Nu fac decât să afirm nişte realităţi. Făcu un gest cu mâna. Fapt istoric.

— Dar chiar îl crezi. Vreau să spun, tu crezi în Dumnezeu.

— Da.

— A fost voinţa lui Dumnezeu cu scleroza asta multiplă a ta?

Şovăind, Rybys spuse încetişor:

— El a îngăduit să o am. Dar eu cred că el mă vindecă. Am ceva de învăţat şi în felul acesta voi învăţa.

— Nu putea să te înveţe într-un fel mai uşor?

— Aparent, nu.

— Yah îmi transmite semnale, îi spuse atunci Herb Asher.

— Nu, nu; trebuie să fie o greşeală. Originar, ebraicii credeau că zeii păgâni existau dar erau răi; mai târziu şi-au dat seama că zeii păgâni nu există.

— Am dovada în semnalele pe care le recepţionez şi în benzile mele.

— Nu glumeşti?

— Bineînţeles că nu.

— Mai există vreo formă de viaţă aici pe lângă clemi?

— Există chiar unde e domul meu; da. E de tipul interferenţă de comandă, numai că e conştientă. E selectivă.

— Pune-mi şi mie una din benzi.

— Sigur.

Herb Asher se îndreptă spre terminalul computerizat şi începu să apese taste. O clipă mai târziu, obţinu banda corectă care cânta:

Neghiob nefericit, lasă-mă să înjur

O călătorie care-i nechibzuită
Speranţele divine impun
Fundul tău.

Rybys chicoti.

— Iartă-mă, zise ea, râzând. Yah este cel care a făcut asta? Nu vreun tip deştept de pe nava pilot sau de pe Formalhaut? Vreau să spun că sună exact *ca* acea Fox. Mă refer la tonalitate, nu la cuvinte. Intonaţia. Cineva îţi joacă feste, Herb. Asta nu e o zeitate. Poate sunt clemii.

— Am avut pe unul dintre ei aici, spuse Asher acru. Cred că ar fi trebuit să folosim asupra lor un gaz contra tupeului când ne-am stabilit iniţial aici. Am crezut că te întâlneşti cu Dumnezeu numai după ce mori.

— Dumnezeu e Dumnezeul istoriei şi al naţiunilor. Şi al naturii. La origine Iehova a fost probabil o zeitate vulcanică. Dar el intră periodic în istorie, cel mai bun exemplu fiind atunci când a intervenit să aducă sclavii evrei din Egipt pe Pământul Făgăduinţei. Ei erau păstori şi erau obişnuiţi cu libertatea; a fost groaznic pentru ei a face cărămizi. Şi Faraonul i-a pus să mai strângă şi paiele, cerându-li-se să realizeze şi cota de cărămizi pe zi. Este o situaţie arhetipală, atemporală, Dumnezeu aducând oameni din sclavie în libertate. Faraonul reprezintă toţi tiranii din toate timpurile.

Vocea ei era calmă şi moderată; Asher se simţi impresionat.

— Deci poţi să-l întâlneşti pe Dumnezeu când eşti în viaţă.

— În împrejurări deosebite. Iniţial, Dumnezeu şi Moise au vorbit împreună aşa cum vorbeşte un om cu prietenul său.

— Şi ce n-a mers?

— N-a mers în ce sens?

— Nimeni nu mai aude glasul lui Dumnezeu.

— Tu îl auzi.

— Sistemele mele audio şi video o fac.

— Asta-i mai bine decât nimic. Îi aruncă o privire. Nu-ţi prea place, după câte văd.

— Interferează cu viaţa mea.

— Şi eu la fel.

La asta el nu mai găsi răspuns; era adevărat.

— Ce faci tu în mod obişnuit tot timpul? Stai în pat şi o asculţi pe Fox? Omul care ne aprovizionează mi-a spus asta; e adevărat? Asta nu-mi prea pare a fi cine ştie ce viaţă.

Furia îl atinse, o furie stranie. Era obosit să-şi mai apere stilul de viaţă. Aşa că tăcu chitic.

— Cred că ceea ce-ţi voi împrumuta mai întâi, zise Rybys, este cartea lui C.S. Lewis *Problema durerii.* În cartea asta el…

— Am citit *De pe planeta tăcută,* îi spuse Asher.

— Ţi-a plăcut?

— A mers.

— Şi ar mai trebui să citeşti *Scrisorile lui Screwtape.* Am două exemplare din ea.

În sinea sa Asher gândi: N-aş putea doar să te privesc murind încetinel şi să învăţ despre Dumnezeu din asta?

— Uite, zise el. Eu sunt Nunţiu Papal Ştiinţific. Partidul, înţelegi? Asta-i hotărârea mea, asta este latura pe care am găsit-o. Durerea şi boala sunt lucruri care trebuie eradicate, nu înţelese. Nu există viaţă de apoi şi nu există Dumnezeu, cu excepţia, poate, a unei tulburări ionosferice capricioase care-mi afectează echipamentul aici, pe muntele ăsta împuţit. Dacă atunci când voi muri, voi descoperi că am greşit, îmi voi recunoaşte ignoranţa şi voi implora educarea în acest sens. Până atunci, sunt mai preocupat de protejarea cablurilor mele şi eliminarea interferenţei în care am intrat vorbind cu acest Yah. N-am nicio capră de sacrificat şi oricum am alte lucruri de făcut. Nu pot să sufăr să mi se ruineze benzile cu Fox; îmi sunt de nepreţuit şi unele dintre ele nu pot fi înlocuite. Oricum, Dumnezeu nu inserează astfel de expresii ca „fundul tău” în cântece de altfel frumoase. Şi niciun alt zeu, îmi imaginez.

— El încearcă să-ţi capteze atenţia.

— Ar face mai bine să spună: „Uite, hai să vorbim”.

— Asta aparent este o formă tainică de viaţă. Nu e ceva izomorf la noi. El nu gândeşte în modul în care o facem noi.

— E o pacoste.

— Îşi poate modifica manifestările pentru a te proteja, spuse Rybys, cumpănind.

— A mă proteja de ce?

— De el.

Deodată se scutură violent, cu durere evidentă.

— Oh, fir-ar să fie! Şi totuşi, *îmi cade* părul.

Se ridică în picioare.

— Trebuie să mă reîntorc în domul meu. Eşti bun să vii cu mine? Te rog!

Nu ştiu cum cineva căruia îi cade părul mai poate crede în

Dumnezeu, gândi el.

— Nu pot. Pur şi simplu, nu pot să merg cu tine. Îmi pare rău. N-am pic de aer portabil şi trebuie să am grijă personal de tot echipamentul ăsta. Ăsta-i adevărul!

Fixându-l nefericită, Rybys aprobă din cap. Se părea că îl crede. Se simţea el puţin vinovat dar, mai mult decât asta, trăia o uşurare copleşitoare că ea pleca. Povara de a avea de-a face cu ea, se va ridica de pe umerii săi, cel puţin pentru un timp. Şi poate că, dacă va mai avea şi noroc, ar putea să facă această uşurare sufletească permanentă. Dacă ar avea cât de cât o rugăciune, aceasta ar fi: Sper că nu o voi mai vedea niciodată intrând în acest dom. Cât o trăi ea.

O plăcută senzaţie de relaxare se furişă în el pe când o urmărea cum se pregătea să facă drumul întors spre domul ei. Şi se întrebă, în sinea lui, care dintre benzile din comoara Fox o va pune când Rybys şi acidele sale remarci verbale vor fi duse şi el va fi liber din nou: liber să fie ceea ce era el cu adevărat, cunoscătorul desăvârşit al farmecului nemuritor. Frumuseţea şi perfecţiunea către care se îndreptau toate lucrurile: Linda Fox.

În noaptea aceea, pe când dormea, o voce îi spuse încetişor:

— Herbert, Herbert.

Deschise ochii.

— Nu sunt de serviciu, spuse, gândind că este nava pilot. Domul nr. 9 este activ. Lasă-mă să dorm.

— Priveşte, spuse vocea.

El îl privi şi văzu că bordul de control care dirija tot echipamentul lui de comunicare luase foc.

— Iisuse Hristoase, zise el, şi se întinse spre butonul de pe perete care activa extinctorul pentru cazuri extreme.

Atunci, însă, îşi dădu seama de ceva. Ceva uluitor. Deşi bordul de control era în flăcări, el nu ardea.

Focul îl orbi şi îi arse ochii. Închise pleoapele şi îşi acoperi faţa cu braţul.

— Cine-i acolo? întrebă el.

— Este Elyah, spuse vocea.

— Vai, zise Herb Asher uluit. Era zeitatea muntelui vorbindu-i direct, fără nicio mediere electronică. Un simţământ ciudat al propriei inutilităţi îl copleşi şi îşi păstră faţa tot acoperită. Ce doreşti, întrebă el. Vreau să spun, e târziu. Acesta este ciclul meu de somn.

— Nu mai dormi, spuse Yah.

— Am avut o zi grea.

Era înspăimântat.

— Îţi ordon să ai grijă de fata în suferinţă. E singură de tot. Dacă nu te grăbeşti să-i fii alături, îţi voi arde din temelii domul şi tot echipamentul din el, şi tot ce posezi tu pe lângă asta. Am să te pârjolesc cu flacăra până te vei trezi. Tu nu eşti treaz, Herbert, nu încă, dar voi face eu să fii treaz. Eu voi fi cel care te va face să te ridici din patul tău şi să te duci s-o ajuţi. Mai târziu vă voi spune, şi ei şi ţie, de ce, dar acum nu e momentul să ştii, încă.

— Nu cred că sunt persoana care îţi trebuie. Cred că trebuie să vorbeşti cu Secţia medicală. E răspunderea lor.

În clipa aceea, o duhoare înţepătoare îi ajunse la nas. Şi, pe când privea cuprins de groază, panoul lui de control arse tot până la podea, rămânând grămăjoară de cenuşă.

— Afurisită treabă, gândi el.

— Dacă mai ai de gând s-o minţi în legătură cu tuburile de oxigen, spuse Yah, te voi năpăstui teribil, fără putinţă de-a mai drege ceva, aşa cum acest echipament este acum complet dezafectat. Acum urmează să-ţi distrug benzile tale cu Linda Fox.

Pe loc, dulapul în care Herb Asher îşi ţinea benzile audio şi video, începu să ardă.

— Te rog, se tângui el.

Flăcările dispărură. Benzile erau nevătămate. Herb Asher se ridică din pat şi se duse spre dulap; întinzând mâna, atinse fişetul şi pe loc îşi trase mâna înapoi; dulapul era fierbinte ca fierul roşu.

— Atinge-l din nou, zise Yah.

— Nu-l mai ating.

— Vei avea încredere în Domnul Dumnezeul tău.

Întinse din nou mâna şi de data asta găsi dulapul rece. Aşa că îşi plimbă degetele peste cutiile de plastic conţinând benzile. Şi ele erau reci.

— O, Doamne, zise el pierdut.

— Pune una din benzi să cânte, îi spuse Yah.

— Pe care?

— Oricare.

Alese o bandă la întâmplare şi o puse în aparat. Aprinse sistemul audio. Banda era neînregistrată.

— Mi-ai şters benzile cu Fox.

— Asta am şi făcut.

— Pentru totdeauna?
— Până te vei grăbi la fata care suferă şi vei avea grijă de ea.
— Acum? Probabil că doarme.
— Stă şi plânge.
Sentimentul de inutilitate din Herb Asher înmuguri; ruşinat, el închise ochii.
— Iartă-mă.
— Nu e prea târziu. Dacă te grăbeşti mai poţi ajunge la timp.
— Ce vrei să spui „la timp"?
Yah nu-i răspunse, dar în mintea lui Herb Asher apăru o imagine asemănătoare cu o hologramă; era color şi avea profunzime. Rybys Rommey stătea la masa ei din bucătărie într-o rochie bleu; pe masă era un flacon de medicamente şi un pahar cu apă. Deprimată, ea stătea sprijinindu-şi bărbia în pumnul în care ţinea strâns o batistă făcută ghemotoc.
— O să-mi pun costumul, spuse Asher.
Deschise uşa de la sectorul costume şi costumul său – puţin folosit şi mult neglijat – se rostogoli pe podea.
Zece minute mai târziu stătea în afara domului său, în costumul greoi, lampa din mână măturând cu fascicolul ei întinderea de metan îngheţat din calea sa; tremura simţind frigul chiar şi prin costum – ceea ce era o iluzie, îşi dădu el seama, de vreme ce costumul era perfect izolant. Ce experienţă, îşi spuse, începând să coboare panta. Tulburat din somn în toiul nopţii, echipamentul ars, benzile şterse – toate benzile complet şterse.
Cristalele de metan scârţâiau sub bocanci pe când cobora panta, teleghidându-se după semnalul automat emis de domul lui Rybys Rommey; semnalul îl va călăuzi. Imagini din mintea mea, gândi el. Imagini ale unei fete care-i pe cale să-şi ia propria viaţă. E un lucru bun că Yah m-a trezit. Probabil că ea ar fi făcut-o.
Era încă înfricoşat şi, pe când cobora panta, cânta pentru sine un vechi cântec de marş al Partidului Comunist:

Deoarece pentru libertate-a luptat
Silit a fost să-şi lase căminul.
Lângă Manzanares cel pătat de sânge,
Unde a condus lupta pentru a stăpâni Madridul,
A murit Hans, comisarul,
Cu toată inima şi cu această mână eu îţi făgăduiesc solemn,
În timp ce îmi încarc puşca din nou,
Că nu vei fi uitat în veci,

Şi nici duşmanul iertat nu va fi,
Hans Beimler, comisarul nostru
Hans Beimler, comisarul nostru.

4

Pe când Herb Asher cobora panta, aparatul din mâna sa indica semnalul de teleghidare crescând în intensitate. Ea a urcat dealul acesta ca să ajungă la domul meu, îşi dădu el seama. Am făcut-o să urce dealul, deoarece eu n-am vrut să mă duc la ea. Am făcut o fată bolnavă să se căznească la deal, pas cu pas, ducând braţele pline cu provizii. O să fiu fript în iad. Dar, îşi aminti el, nu e prea târziu.

El m-a făcut s-o iau în serios, îşi dădu seama Asher. Pur şi simplu nu o luam în serios. Era ca şi cum eu îmi închipuiam că ea îşi născocea boala. Spunând o poveste pentru a atrage atenţia. Ce spune asta despre mine? se întrebă. Pentru că, la drept vorbind, eu ştiam bine că e bolnavă, nu mimând. Am fost adormit, îşi spuse şi, în timp ce am dormit, o fată murea.

Atunci se gândi la Yah şi se cutremură. Nu pot să-mi repar mecanismul, se gândi el. Echipamentul pe care mi l-a ars complet Yah. Nu va fi dificil totuşi. Tot ce trebuie să fac este să aduc la cunoştinţa navei pilot şi să-i informez că am suferit un fenomen de topire. Şi Yah mi-a promis să-mi redea benzile cu Fox – ceea ce, fără îndoială, poate s-o facă. Dar va trebui să mă întorc în acel dom şi să locuiesc acolo. Cum aş putea locui acolo? Nu pot. E imposibil! Yah are planuri cu mine, gândi. Şi se înfricoşă, dându-şi seama de acest lucru. El mă poate determina să fac orice.

Rybys îl întâmpină rece. Ea purta, într-adevăr, o rochie bleu şi ţinea o batistă boţită ghem şi, văzu el, ochii îi erau înroşiţi de plâns.

— Intră, îi spuse, deşi el era deja în interiorul domului; părea un pic năucită. Mă gândeam la tine. Stăteam şi mă gândeam.

Pe masa din bucătărie se afla un flacon de medicamente. Plin.

— Oh, ăla. Am avut probleme cu dormitul şi mă gândeam să iau un somnifer.

— Pune-l la loc.

Ascultătoare, ea puse flaconul la loc în dulăpiorul din baie.

— Îţi datorez o scuză, zise el.

— Nu, nu-mi datorezi. Ai vrea ceva de băut? Cât e ceasul? Se întoarse să se uite la ceasul ei de perete. Eram trează, oricum; nu m-ai trezit. Recepţionam nişte date telemetrice.

Arătă cu degetul aparatura; se vedeau lumini, indicând activitate.

— Vreau să spun că aveam tuburi. Tuburi de oxigen.

— Ştiu asta. Oricine are aer portabil. Ia loc, o să-ţi fac un ceai. Se propti de un sertar plin ochi de lângă aragaz. Undeva... am pliculeţele de ceai.

Acum, pentru prima dată deveni conştient de starea în care era domul ei. Era ceva şocant. Farfurii murdare, oale şi cratiţe, ba chiar şi pahare cu mâncare alterată, haine murdare risipite peste tot, gunoi şi fărâmituri... Îngrijorat, îşi roti privirea peste tot, întrebându-se dacă ar trebui să se ofere să facă ordine. Iar ea se mişca atât de încet, cu o oboseală atât de evidentă. Avu o străfulgerare, că era cu mult mai bolnavă decât îl făcuse iniţial să creadă.

— E o cocină, spuse ea.

— Eşti foarte obosită, îi spuse el în loc de altceva.

— Ehee, mă epuizează să-mi ridic moralul în fiecare zi a săptămânii. Iată un pliculeţ de ceai. Drace! a fost folosit o dată. Le folosesc şi apoi le usuc. Merg o dată; dar uneori descopăr că folosesc aceleaşi pliculeţe de mai multe ori. O să încerc să-ţi găsesc unul nou.

Continuă să scotocească. Ecranul TV arătă o imagine. Era o oribilitate animată: un hemoroid imens care se umfla şi pulsa violent.

— La ce te uiţi? o întrebă Asher.

Îşi abătu privirea de la imagine.

— E o emisiune cu caracter melodramatic. A început doar acum câteva zile. *Măreţia lui...* am uitat. Cineva sau ceva. E chiar interesantă.

— Ţie îţi plac emisiunile astea melodramatice? întrebă el.

Dădu mai tare. Emisiunea melo se reluase acum, înlocuind hemoroidul animat. Un bătrân cu barbă, un bătrânel foarte păros, se lupta cu doi scorpioni cu ochi bulbucaţi care căutau, aparent, să-l decapiteze.

— Scoateţi-vă fălcile împuţite din mine! striga bătrânul, biciuind în stânga şi-n dreapta.

Sclipirea razelor de laser făcu ecranul incandescent. Herb Asher îşi aminti din nou de arderea totală a aparaturii lui de

comunicare de către Yah; simţi că inima speriată îi bătea nebuneşte.

— Dacă nu vrei să te uiţi… spuse Rybys.

— Nu e asta. Să-i spună despre Yah va fi dificil; se îndoia dacă ar putea s-o facă. Mi s-a întâmplat ceva. Ceva m-a trezit din somn.

Îşi frecă ochii.

— Am să te aduc eu la zi, îi spuse Rybys. Elias Tate…

— Cine e Elias Tate?

— Bătrânul bărbos; îmi amintesc cum se cheamă programul acum: *Măreţia lui Elias Tate.* Elias căzuse în mâinile – deşi ei, de fapt, nu au mâini – oamenilor furnici din Sychron Doi. Acolo e regina aceea care-i nespus de rea, pe nume… am uitat. Se gândi un pic. Hudwillub, cred. Da, asta-i. Oricum, Hudwillub vrea ca Elias Tate să moară. E într-adevăr groaznică, o să vezi.

— Doamne, zise Asher fără interes. Rybys, ascultă-mă.

Ca şi când n-ar fi auzit, Rybys o ţinu înainte.

— Cu toate acestea, Elias Tate îl are pe acest prieten, Elisha McVane; sunt chiar prieteni buni şi totdeauna se scapă unul pe altul din situaţiile grele. E un fel de… Îi aruncă lui Asher o privire. Ca tine şi cu mine. Ştii, ajutându-ne unul pe altul. Eu ţi-am pregătit masa şi tu vii încoace pentru că erai îngrijorat din cauza mea.

— Am venit încoace pentru că mi s-a spus.

— Dar ai fost îngrijorat.

— Da.

— Elisha McVane este mult mai tânăr decât Elias Tate. Şi arată cu adevărat bine. Oricum, Hudwillub vrea…

— Yah m-a trimis, îi spuse Asher.

— Te-a trimis… ce?

— Aici.

Inima continua să i se zbuciume.

— Chiar aşa? Asta chiar că e interesant. Ei, oricum Hudwillub este foarte frumoasă. O să-ţi placă. Vreau să-ţi spun, o să-ţi placă fizic. Uite, hai s-o luăm aşa: din punct de vedere obiectiv ea este evident atrăgătoare, dar spiritual este fără speranţă. Elias Tate e un fel de conştiinţă exterioară pentru ea. Ce pui tu în ceai?

— Ai auzit…, începu el şi apoi renunţă.

— Lapte? Rybys cercetă conţinutul frigiderului ei, scoase o cutie cartonată, puse puţin lapte într-un pahar, îl gustă şi se strâmbă. E acru. La naiba.

Turnă laptele în orificiul de la chiuvetă.

— Ceea ce-ţi spun eu, este important. Zeitatea de pe dealul meu m-a trezit noaptea ca să-mi spună că ai probleme. El mi-a distrus, prin ardere, jumătate din echipament. Mi-a şters toate benzile cu Fox.

— Poţi să mai primeşti de la nava pilot.

Asher se uită fix la ea.

— De ce mă fixezi? Rapid, îşi inspectă nasturii rochiei. Nu sunt descheiată, nu-i aşa?

Numai mental, gândi el.

— Zahăr?

— O.K., răspunse el. Ar trebui să-l anunţ pe comandantul-şef de pe nava pilot. Aceasta este o problemă majoră.

— Chiar asta să faci. Ia legătura cu comandantul-şef şi spune-i că Dumnezeu ţi-a vorbit.

— Pot folosi aparatul tău? Voi raporta şi fenomenul de topire totodată. Asta-i dovada mea.

— Nu.

— Nu? O privi aspru, zăpăcit.

— Asta se cheamă raţionament inductiv, ceea ce este suspect. Nu poţi raţiona invers, de la efecte la cauze.

— Ce tot vorbeşti?

Cu calm, Rybys spuse:

— Fenomenul tău de topire nu dovedeşte că Dumnezeu există. Uite, voi pune asta pe hârtie, în logică simbolică pentru tine. Numai dacă o să-mi găsesc stiloul. Caută-l, e roşu. Stiloul, nu cerneala. Obişnuiam să…

— Dă-mi pace o clipă. Doar o clipă, ce naiba. Să mă gândesc. Bine? O s-o faci?

Se auzi ridicând vocea.

— E cineva afară, spuse Rybys… Arătă cu degetul spre un indicator; clipea rapid. Un clem care-mi fură gunoiul. Îmi ţin gunoiul afară. Asta pentru că…

— Dă-i drumul clemului înăuntru şi o să-i spun *lui.*

— Despre Yah? Bine, şi atunci vor începe să vină pe deluşorul tău cu ofrande şi o să-l consulte pe Yah toată ziua şi toată noaptea; n-o să mai ai pic de linişte. N-o să mai poţi sta întins în pat s-o asculţi pe Linda Fox. Ceaiul e gata.

Umplu două ceşcuţe cu apă fiartă. Asher formă numărul navei pilot. O clipă mai târziu, obţinu circuitul operator al navei.

— Vreau să raportez un contact cu Dumnezeu, spuse el.

Mesajul este pentru comandantul-şef personal. Dumnezeu mi-a vorbit acum o oră. O zeitate băştinaşă numită Yah.

— Un moment.

Urmă o pauză, după care circuitul operator al navei spuse:

— Nu cumva eşti omul Linda Fox, eh? Staţia Cinci?

— Chiar el.

— Avem banda video cu *Scripcarul pe acoperiş* pe care ai solicitat-o. Am încercat s-o transmitem domului tău, dar se pare că sistemul tău de recepţie e defect. Am anunţat deranjamentele şi se vor deplasa curând. Banda cuprinde distribuţia iniţială, având în rolurile principale pe Topol, Norma Crane, Molly Picon…

— O clipă, spuse Asher. Rybys îşi pusese mâna pe braţul lui, pentru a-i atrage atenţia. Ce este, şopti el.

— E o fiinţă omenească afară, m-am uitat la ea. Fă ceva.

— O să vă sun mai târziu, spuse în circuitul operator al navei, şi închise.

Rybys aprinsese luminile puternice de exterior. Prin fanta domului, Asher văzu o privelişte stranie: o fiinţă omenească, însă nu purta costumul obişnuit; omul purta ceea ce arăta ca un veşmânt, un veşmânt foarte greu cu şorţ de piele. Bocancii lui aveau o înfăţişare rustică, un aer de ceva mult reparat. Chiar şi casca îi părea antică. Ce naiba să fie asta? se întrebă Asher în sinea sa.

— Slavă Domnului că eşti aici, zise Rybys. Din noptiera de lângă patul ei scoase un pistol. O să-l împuşc. Spune-i să intre; foloseşte microfonul. Ai grijă să te fereşti din cale.

Am de a face cu nebuni, gândi Asher. Hai, să nu-l las să intre pur şi simplu.

— Al naibii! Va aştepta până pleci tu. Spune-i să intre. Mă va viola şi mă va ucide şi te va ucide şi pe tine dacă nu i-o luăm noi înainte. Ştii ce este el? Recunosc eu ce este. Cunosc veşmântul ăsta cenuşiu. Este un cerşetor nomad. Ştii ce este aia un cerşetor nomad?

— Ştiu ce este un C N, zise Asher.

— Sunt nişte criminali.

— Sunt renegaţi. Ei nu mai au domuri.

— Criminali.

Trase piedica pistolului.

Nu ştiu dacă să râdă sau să fie îngrozit; Rybys stătea acolo fierbând de indignare, în halatul ei bleu de baie şi papuci pufoşi; îşi rulase părul în sus pe bigudiuri şi faţa-i era durdulie şi roşie de

indignare.

— Nu-l vreau pândind pe lângă domul meu. Este domul *meu!* Drace, voi chema nava pilot şi vor trimite un grup de poliţişti, dacă tu n-ai de gând să faci nimic.

Activând microfonul cu exteriorul, Asher spuse în el:

— Hei, tu cel de colo!

Cerşetorul nomad se uită în sus, clipi, îşi feri ochii cu mâna, apoi îi făcu semn lui Asher prin deschidere. Era un bătrân ridat, păros, trecut prin multe, care-i zâmbea larg lui Asher.

— Cine eşti dumneata? zise Asher în microfon.

Buzele bătrânului se mişcară dar, bineînţeles, Asher nu auzi nimic. Microfonul de exterior al lui Rybys sau nu era deschis sau nu funcţiona.

— Te rog, nu-l împuşca. O.K? O să-l las să intre. Cred că ştiu cine este.

Încet şi cu grijă Rybys îşi dezamorsă arma.

— Intră, zise Asher în microfon.

Activă mecanismul hubloului şi membrana intermediară căzu la loc. Cu paşi hotărâţi cerşetorul nomad intră.

— Cine este? se interesă Rybys.

— Este Elias Tate.

— Oh, atunci programul de melodramă nu e program de melodramă. Ea se întoarse spre programul de televizor. Am interceptat un transfer informaţional psihotronic. Probabil că am conectat cablul greşit. Fir-ar să fie. Ei bine, ce naiba. Am crezut că e pe recepţie de o mulţime de timp.

Scuturând cristalele de metan, Elias Tate apăru înaintea lor, sălbatic, păros, cenuşiu şi fericit să fie înăuntru, departe de frig. Începu pe loc să-şi scoată casca şi veşmântu-i larg.

— Cum te simţi? o întrebă pe Rybys. Ceva mai bine? Măgarul ăsta a avut grijă cum se cuvine de tine?

Vântul flutura în jurul său, ca şi cum ar fi fost centrul unei furtuni.

— Sunt nou aici. Nu înţeleg unde mă aflu, îi spuse Emmanuel fetei în rochia albă.

Bambusul foşni. Copiii se jucau. Şi domnul Plaudet stătea cu Elias Tate urmărind din priviri băiatul şi fetiţa.

— Mă cunoşti? îl întrebă fata pe Emmanuel…

— Nu.

El n-o ştia. Şi totuşi îi părea cunoscută. Faţa ei era micuţă şi

palidă, avea păr lung şi negru. Ochii ei, gândi Emmanuel. Ei sunt bătrâni. Ochi ai înţelepciunii. Cu o voce coborâtă, fata-i spuse:

— Eu m-am născut când încă nu exista niciun ocean. Aşteptă o clipă studiindu-l, căutând ceva, un răspuns poate; el nu ştia. Am fost modelată în vremuri de demult apuse. La început, cu mult înainte de însuşi pământul.

Domnul Plaudet i se adresă dojenitor:

— Spune-i cum te cheamă. Prezintă-te singură.

— Eu sunt Zina.

— Emmanuel, spuse domnul Plaudet, aceasta este Zina Pallas.

— Nu o cunosc.

— Voi doi, veţi merge să vă jucaţi la leagăne, spuse domnul Plaudet, în timp ce eu şi domnul Tate vorbim. Hai! Mergeţi.

Elias veni spre băiat, se aplecă şi spuse:

— Ce ţi-a spus chiar acum? Puştoaica asta, Zina, ce ţi-a spus? Arăta înfuriat, dar Emmanuel era obişnuit cu furia bătrânului; scânteia constant. N-am auzit.

— Surzeşti, zise Emmanuel.

— Ba nu, ea şi-a coborât vocea.

— N-am spus nimic care să nu fi fost spus cu mult înainte, replică Zina.

Nedumerit, Elias se uita de la Emmanuel la fată.

— De ce naţionalitate eşti? o întrebă.

— Hai să mergem, spuse Zina.

Îl luă pe Emmanuel de mână şi-l conduse de acolo; cei doi mergeau în tăcere.

— Asta e o şcoală plăcută? întrebă Emmanuel curând.

— Merge. Computerele sunt depăşite. Şi monitoarele de stat, totul. Computerele sunt computere de stat; trebuie să nu uiţi asta. Ce vârstă are domnul Tate?

— E foarte bătrân. Cam patru mii de ani, presupun. Pleacă şi se-ntoarce.

— Tu m-ai mai văzut pe mine, îi spuse Zina.

— Nu, nu te-am mai văzut.

— Îţi lipseşte memoria.

— Da, zise el surprins că ea ştia. Elias îmi spune că memoria mea se va întoarce.

— Mama ta a murit?

El încuviinţă, dând din cap.

— Poţi să o vezi?

— Uneori.

— Captează memoria tatălui tău. Atunci poţi fi cu ea în retro-timp.

— Poate.

— El are totul bine păstrat.

— Mă sperie. Din cauza accidentului aviatic. Cred că au făcut-o dinadins.

— Bineînţeles că au făcut-o, dar ei pe tine te voiau, chiar dacă nu o ştiau.

— Ar putea să mă omoare acum.

— Acum, nu mai au cum să te găsească, spuse Zina.

— Cum de ştii asta?

— Pentru că eu sunt cea care ştie. Voi şti pentru tine până când tu o să-ţi aduci aminte şi chiar şi atunci voi sta cu tine. Mereu ai vrut asta. Am fost alături de ting în fiecare zi, am fost draga ta şi bucuria ta, jucându-mă mereu în preajma ta. Şi când tu terminai joaca, bucuria mea maximă era în toate aceste lucruri.

— Ce vârstă ai?

— Sunt mai în vârstă decât Elias.

— Mai mare şi decât mine?

— Nu, răspunse Zina.

— Arăţi mai mare ca mine.

— Asta e pentru că ai uitat. Sunt aici să te fac să-ţi aminteşti, dar să nu spui nimănui asta, nici chiar lui Elias.

— Eu îi spun lui totul.

— Dar nu despre mine. Să nu-i spui despre mine. Trebuie să-mi promiţi asta. Dacă vei spune cuiva despre mine, statul va afla.

— Arată-mi computerele.

— Iată-le. Zina îl conduse într-o cameră spaţioasă. Le poţi întreba orice, dar ele îţi vor da răspunsuri modificate. Poate reuşeşti să le păcăleşti. Mie îmi place să le păcălesc. Sunt chiar proaste.

— Tu poţi face magie.

La auzul acestor vorbe, Zina zâmbi:

— Cum de-ai ştiut?

— Numele tău. Ştii doar ce înseamnă.

— E doar un nume.

— Nu, spuse el. Zina este numele tău. Zina este ceea ce *eşti* tu.

— Spune-mi ce reprezintă asta, dar spune-mi foarte domol. Pentru că dacă tu ştii ce sunt eu, atunci ceva din memoria ta îţi revine. Dar fii atent, statul ascultă şi priveşte.

— Fă întâi magia, îi spuse Emmanuel.

— Ei vor şti; statul va şti.

Traversând camera, Emmanuel se opri lângă o cuşcă cu un iepuraş în ea.

— Nu, spuse el. Nu acesta. Este vreun alt animal aici al cărui chip ai putea să-l iei?

— Ai grijă, Emmanuel.

— O pasăre, sugeră el.

— O pisică, îi spuse Zina. O clipă doar. Se opri, îşi mişcă buzele. Apoi intră de afară o pisică gri vărgată. Să fiu eu pisica?

— Eu vreau să fiu o pisică, spuse Emmanuel.

— Pisica va muri.

— Să moară.

— De ce?

— Au fost făcute pentru asta.

— Odată, un viţel gata să fie tăiat a fugit la un Rabin ca să găsească apărare şi şi-a pus capul între genunchii lui. Rabinul i-a spus:

— Du-te! Pentru asta ai fost făcut, cu sensul că, ai fost creat pentru a fi sacrificat.

— Şi atunci? întrebă Emmanuel.

— Dumnezeu l-a năpăstuit pe Rabin mult timp.

— Înţeleg. Mi-ai dat o lecţie. Nu voi fi pisica.

— Atunci voi fi eu pisica, spuse Zina şi ea nu va muri pentru că eu nu sunt ca tine. Se aplecă, cu mâinile pe genunchi, pentru a vorbi pisicii. Emmanuel urmărea scena şi, curând, pisica veni la el şi îi ceru voie să-i vorbească. El o ridică, o ţinu în braţe şi pisica îşi puse lăbuţa pe faţa lui. Cu lăbuţa asta îi spuse că şoriceii erau enervanţi şi îi dădeau bătaie de cap şi totuşi pisica nu voia să vadă sfârşitul şoriceilor, deoarece, enervanţi cum erau, mai era totuşi ceva la ei, ceva fascinant, mai mult fascinant decât enervant; aşa că pisicuţa căuta şoricei, deşi pisica nu-i respecta pe şoricei. Pisica dorea să fie şoricei şi totuşi îi dispreţuia.

Toate acestea fură comunicate de pisică prin intermediul lăbuţei ei puse pe obrazul băiatului.

— Ştii unde ar fi bineveniţi orice şoareci acum?

— Tu eşti pisica, zise Emmanuel.

— Ştii unde orice şoareci ar fi bineveniţi acum? repetă ea.

— Tu eşti un fel de mecanism.

— Ştii…

— Tu însăţi trebuie să-i găseşti.

— Dar tu ai putea să mă ajuţi. Ai putea să-i goneşti în calea mea.

Fetiţa îşi deschise gura şi-i arătă dinţii. El râse.

Pe obrazul lui, lăbuţa pisicii îi transmitea alte gânduri; că domnul Plaudet intra în clădire. Pisica putea să-i audă paşii. „Pune-mă jos”, comunică pisica. Emmanuel puse pisica jos.

— Mai sunt şoareci? întrebă Zina.

— Opreşte-te! Domnul Plaudet este aici.

— Oh, zise Zina şi confirmă cu capul.

Intrând în cameră, domnul Plaudet spuse:

— Văd că aţi găsit-o pe Misty, Emmanuel. Aşa-i că-i un animal mic şi drăguţ? Zina, ce s-a-ntâmplat cu tine? de ce te uiţi aşa fix la mine?

Emmanuel râse; Zina avea probleme să se desprindă de starea de pisică.

— Fiţi grijuliu, domnule Plaudet. Zina o să vă zgârie.

— Vrei să spui Misty.

— Creierul meu nu-i într-atât de afectat, spuse Emmanuel. Pentru… se întrerupse brusc; o putea simţi pe Zina spunându-i *nu.*

— Nu e prea tare în nume proprii, domnule Plaudet, zise Zina. Reuşise să scape de starea de pisică acum şi Misty, nedumerită, ieşi încet afară. Evident, Misty nu fusese în stare să pătrundă cu mintea ei de ce, deodată, se găsise în două locuri.

— Ţii minte cum mă numesc eu, Emmanuel? întrebă domnul Plaudet.

— Domnul Conversaţie.

— Nu. Se încruntă. „Plaudet” este germanul de la „a conversa”, totuşi.

— Eu i-am spus lui Emmanuel asta, interveni Zina. Despre numele dumneavoastră.

După ce domnul Plaudet plecă, Emmanuel îi spuse fetei:

— Poţi să suni clopoţeii? Pentru dans?

— Bineînţeles.

Apoi, roşi. Asta era o întrebare capcană.

— Dar tu glumeşti. Întotdeauna faci glume. Mi-ar place să aud clopoţeii, dar nu doresc să dansez. Mi-ar place să urmăresc

dansul, totuşi.

— Altădată, spuse Zina. Atunci chiar că îţi aminteşti ceva, dacă ştii despre dans.

— Cred că-mi amintesc. L-am rugat pe Elias să mă ducă să-l văd pe tata, unde este depozitat. Vreau să văd cum arată. Dacă l-aş vedea, poate mi-aş aminti mult mai mult. Am văzut poze cu el.

— Totuşi există ceva ce doreşti de la mine mai mult chiar decât dansul.

— Aş vrea să ştiu despre puterea timpului pe care tu o ai. Aş vrea să mă faci să mă opresc şi apoi să merg înapoi în timp. Asta-i cea mai bună păcăleală din toate.

— Ţi-am spus că trebuie să-l vezi pe tatăl tău în legătură cu asta.

— Dar tu poţi s-o faci. Chiar aici.

— Nu am de gând. Răscoleşte prea multe lucruri. Apoi, ele niciodată nu se mai aliniază cum trebuie. Odată ce ies din sincronie. Ei bine, într-o zi am să fac asta pentru tine. Aş putea să te duc înapoi în timp înainte de ciocnirea aceea. Dar nu sunt sigură că asta este înţelept, pentru că s-ar putea să fie necesar să retrăieşti acel lucru şi asta ţi-ar înrăutăţi starea. Mama ta a fost foarte bolnavă, ştii. Probabil n-ar fi trăit, oricum. Şi tatăl tău va ieşi din suspendarea frigorifică în mai bine de patru ani.

— Eşti sigură? zise Emmanuel emoţionat.

— Când vei avea zece ani, o să vezi. Acum el este din nou împreună cu mama ta, îi place să trăiască în trecut, când a întâlnit-o pentru prima dată. Ea era tare dezordonată, el a trebuit să-i facă curăţenie în dom.

— Ce este un „dom”, întrebă Emmanuel.

— Ei nu le au aici, asta este pentru cosmos. Coloniştii. Unde tu te-ai *născut.* Ştiu că Elias ţi-a spus. De ce nu-l asculţi mai atent?

— El e om, spuse Emmanuel. O fiinţă omenească.

— Nu, nu este.

— A fost născut ca om. Apoi eu... Se opri şi o fărâmă de memorie îi reveni. Eu n-am vrut ca el să moară. Nu-i aşa? Aşa că l-am luat, imediat. Când el şi...

Încercă să gândească, să-şi imagineze cuvântul în mine.

— Elisha, zise Zina.

— Ei se plimbau împreună şi eu l-am luat la mine, iar el a trimis o părticică din el înapoi lui Elisha. Aşa că el n-a mai murit niciodată; Elias, vreau să spun. Dar ăsta nu-i numele lui

adevărat.

— Acesta-i numele lui grecesc.

— Atunci chiar că-mi aduc aminte unele lucruri.

— Îţi vei aduce aminte mai mult. Ştii, ţi-ai fixat un stimul dezinhibant care îţi va aduce aminte de ceea ce a fost înainte… ei bine, când va veni timpul potrivit. Tu eşti singurul care ştii care este stimulul. Nici chiar Elias nu ştie asta. Nici *eu* nu-l ştiu; tu l-ai ascuns de mine înainte, când erai ceea ce erai.

— Sunt ceea ce sunt acum.

— Da, cu excepţia faptului că ai memoria deteriorată, răspunse Zina pragmatic. Deci, nu este acelaşi lucru.

— Presupun că nu. Am crezut că ai spus că ai putea să mă faci să-mi reamintesc.

— Există diferite feluri de a reaminti. Elias îţi poate reaminti un pic, eu îţi pot aminti mai mult, dar numai propriul tău stimul dezinhibator te poate face *să fii.* Cuvântul este… trebuie să te apleci mult, până foarte aproape de mine ca să auzi; numai tu trebuie să auzi acest cuvânt. Ba nu, îl voi scrie.

Zina luă o bucată de hârtie de pe o bancă din apropiere şi o bucată de cretă şi scrise un cuvânt:

HAYAH.

Uitându-se în jos la cuvânt, Emmanuel simţi cum îi revine memoria, dar numai pentru o fracţiune de secundă; aproape instantaneu – îi dispăru.

— Hayah, spuse el tare.

— Adică Glasul Divin.

— Aşa-i, ştiu. Cuvântul era ebraic, un cuvânt cu rădăcină ebraică.

Simţi o teribilă înfricoşare; i se făcu frică.

— Să nu-ţi fie teamă, spuse Zina calm.

— Mi-e teamă pentru că, preţ de o clipă mi-am adus aminte.

Am ştiut, gândi el, *cine sunt eu.*

Dar uită din nou. Înainte ca el şi fata să ajungă afară, în curte, el nu mai ştia. Şi totuşi – straniu – ştia că ştiuse, ştiuse şi uitase din nou, aproape instantaneu. Ca şi cum, se gândi, aş avea două minţi în interiorul meu, una la suprafaţă şi una în profunzime. Cea de la suprafaţă a fost vătămată, dar cea din profunzime nu. Cu toate acestea, cea din profunzime nu poate vorbi, e zăvorâtă.

Pentru totdeauna? Nu; va fi stimulul, într-o zi. Propriul său mecanism.

Probabil era necesar ca el să nu-şi amintească. Dacă ar fi în stare să-şi recheme în conştiinţă totul, baza a tot ceea ce a fost, atunci statul l-ar fi omorât. Erau două capete ale fiarei, una religioasă, cu Cardinalul Fulton Stätler Harms şi una ştiinţifică numită N. Bulkowsky. Dar astea erau fantome. Pentru Emmanuel, Biserica Creştino-Islamică şi Nunţiul Papal Ştiinţific nu constituiau o realitate. El ştia ce se află în spatele lor. Elias îi spusese. Dar chiar dacă Elias nu i-ar fi spus, ar fi ştiut oricum; el ar fi fost, oriunde şi oricând, în stare să identifice Adversarul.

Ceea ce chiar că îl uluia, era însă fata asta, Zina. Ceva în problema asta nu suna cum trebuie. Totuşi, ea nu minţise, nu putea să mintă. Făcuse el în aşa fel încât ea să nu-l poată înşela; asta era firea ei fundamentală: adevărul din ea. Tot ceea ce avea de făcut era s-o întrebe.

Între timp, îşi va închipui că ea era una dintre *zine;* ea însăşi recunoscuse că dansa. Numele ei venea de la *dziana* şi uneori apărea aşa cum îl folosea ea, ca Zina.

Mergând spre ea, oprindu-se în spate, dar stând cât se poate de aproape, îi spuse la ureche:

— Diana.

Ea se întoarse brusc. Şi pe când se întorcea a văzut-o cum se schimbă. Nasul îi deveni altfel şi, în loc de o fată, el văzu acum o femeie în toată firea, purtând o mască de metal dată pe spate aşa încât să-i dezvăluie faţa, o faţă grecească; şi masca, îşi dădu el seama, era masca războiului. Asta ar trebui să fie Pallas. Acum o vedea pe Pallas, nu pe Zina. Dar, ştia el, niciuna dintre aceste înfăţişări nu i-a spus adevărul despre ea. Acestea erau doar imagini. Chipuri pe care ea le lua.

Şi totuşi, masca de metal a războiului l-a impresionat. Acum imaginea aceasta se topi şi el ştiu că nimeni în afară de el n-o mai văzuse. Ea n-ar dezvălui-o niciodată altcuiva.

— De ce mi-ai spus „Diana"?

— Pentru că ăsta e unul dintre numele tale.

— Vom merge în Grădină într-una din zilele astea. Ca să vezi animalele.

— Mi-ar plăcea asta. Unde este Grădina?

— Grădina este aici.

— Nu o văd.

— Tu ai făcut Grădina.

— Nu-mi amintesc.

Îl durea capul; îşi cuprinse obrajii în palme. Ca şi tatăl meu, gândi; el obişnuia să facă ceea ce fac eu. Cu deosebirea că el nu e tatăl meu. Îşi spuse sie însuşi: Eu nu am niciun tată.

Îl umplu durerea, durerea însingurării; brusc Zina dispăru, şi curtea şcolii, clădirea, oraşul – totul se topi. El încercă să întoarcă totul, dar nu se întoarseră. Timpul se opri. Chiar şi timpul fusese desfiinţat. *Am uitat complet,* îşi dădu seama. *Şi pentru că am uitat, totul s-a dus.* Chiar şi Zina, draga lui, încântarea lui, nu-i mai putea aminti acum; se reîntoarse în gol.

Un sunet jos, murmurat, se mişcă încetişor peste golul, peste adâncul acela. Se putea vedea arşiţa; la această schimbare a frecvenţei arşiţa apărea ca lumină, dar numai ca o lumină roşu stins, o lumină austeră. El o găsi urâtă.

Tatăl meu, gândi el. Tu nu exişti.

Buzele i se mişcară şi rosti un cuvânt.

HAYAH

Lumea vie apăru din nou.

5

Elias Tate, aruncându-se pe un teanc de haine murdare de-ale lui Rybys spuse:

— Ai ceva cafea adevărată? Nu caricatura aia de substanţă pe care o comercializează nava pilot.

Făcu o grimasă.

— Am ceva, răspunse Rybys, dar nu ştiu unde este.

— Ai vărsat des? o întrebă Elias privind-o în ochi. Aproape în fiecare zi?

— Da.

Ea se uită la Herb Asher uluită.

— Eşti însărcinată, îi spuse Elias Tate.

— Sunt sub chimioterapie! spuse Rybys mânioasă, cu faţa ca para focului de furie. Vomit din cauza blestematelor de Neuroxite şi Prednoferic…

— Consultă-ţi terminalul, îi spuse Elias.

Se lăsă tăcere.

— Cine eşti dumneata? întrebă Herb Asher.

— Un cerşetor nomad.

— Cum de ştii aşa de multe despre mine? întrebă Rybys.

— Am venit să stau cu tine. Voi fi alături de tine de acum înainte. Consultă-ţi terminalul, îi spuse Elias.

Instalându-se la computerul său, Rybys apăsă pe dispozitivul pe care scria MED.

— Regret să v-o spun în felul acesta, dar sunt virgină.

— Pleacă de-aici, îi spuse calm Herb Asher bătrânului.

— Aşteaptă până ce secţia medicală îi dă rezultatul testului, zise Elias.

Ochii lui Rybys se umplură de lacrimi.

— Fir-ar să fie. Asta-i de-a dreptul îngrozitor. Am scleroză multiplă şi acum, asta. Ca şi cum SM nu-i destul.

Elias îi spuse lui Herb Asher:

— Trebuie să se întoarcă pe Pământ. Autorităţile o să permită asta; boala ei va constitui un motiv suficient de legal.

Terminalului, care acum se blocase pe canalul „MEDICALE”, Rybys îi spuse frântă:

— Sunt însărcinată. Tăcere.

Terminalul spuse:

— Sunteţi însărcinată în luna a treia, domnişoară Rommey.

Ridicându-se, Rybys înainta până la deschizătura domului şi se uită îndelung, cu o privire fixă, la panorama de metan. Niciunul nu vorbea.

— Este Yah, nu-i aşa? spuse Rybys deodată.

— Da, confirmă Elias.

— Asta a fost plănuit cu mult înainte.

— Da.

— Şi scleroza mea multiplă este tocmai ca să existe un pretext legal pentru a mă întoarce pe Pământ.

— Ca să te facă să scapi de hopul Serviciului de emigrări.

Rybys îi zise:

— Şi tu ştii totul despre asta. Îl indică cu degetul pe Herb Asher. El va spune că este tatăl.

— Aşa va spune şi va merge cu tine. Şi eu la fel. Te vei întoarce la Spitalul Naval Bethesda din Chevy Chase. Vom călători cu o linie axială pentru caz de urgenţă, un zbor ultrarapid, datorită gravităţii condiţiei tale fizice. E cazul să pornim cât se poate de curând. Deja ai documentele în posesia ta, documentele legale care solicită un transfer înapoi acasă.

— Yah m-a îmbolnăvit? întrebă Rybys.

După o pauză, Elias confirmă din cap.

— Ce mai e şi asta? spuse Rybys furioasă. Vreun soi de „lovitură”? Aveţi de gând să introduceţi pe furiş…

Întrerupând-o, Elias spuse cu voce joasă şi aspră:

— Roman X Fretensis.

— Masada, replică Rybys. Şaptezeci şi trei era noastră. Corect? Mi-am imaginat eu. Am început să mă gândesc la asta când un clem mi-a spus de o zeitate a muntelui de la Staţia noastră numărul Cinci.

— A pierdut, spuse Elias. A Zecea Legiune a fost alcătuită din 15.000 de soldaţi cu experienţă. Dar Masada a rezistat aproape doi ani. Şi au fost mai puţin de 1.000 de evrei la Masada, incluzând femeile şi copiii.

Rybys i se adresă lui Herb Asher:

— Numai şapte femei şi copii au supravieţuit căderii Masadei. Era o fortăreaţă evreiască. Ascunseseră în interior o conductă de apă.

Lui Elias Tate îi spuse:

— Şi Tahveh a fost gonit de pe Pământ.

— Şi speranţele omului, zise Elias, se topiră în vânt.

— Ce tot vorbiţi acolo? întrebă Herb Asher.

— Un fiasco, răspunse scurt Elias Tate.

— Aşa că el – Yah – întâi mă îmbolnăveşte pe mine, apoi el… Se întrerupse. La origine el a pornit din acest sistem astral? Sau a fost condus aici?

— A fost condus aici, spuse Elias. Acum este o zonă în jurul Pământului. O zonă a răului. Asta îl ţine pe el departe.

— Pe *Domnul?* spuse Rybys. Domnul e ţinut departe? Departe de Pământ?

Se uită fix la Elias Tate.

— Oamenii care locuiesc Pământul nu ştiu, spuse acesta.

— Dar tu ştii, spuse Herb Asher. Aşa-i? Cum de ştii toate aceste lucruri? Cum de ştii atât de mult? Cine eşti tu?

— Numele meu este Elijah.

Cei trei stăteau împreună bând ceai. Faţa lui Rybys oglindea supărare, rigiditate, avea o expresie de mânie; ea nu spuse aproape nimic.

— Ce te supără cel mai tare? o întrebă Elias. Faptul că Yah a fost izgonit de pe Pământ, că a fost învins de Adversar, sau faptul că tu trebuie să te reîntorci pe Pământ purtându-l pe el în

tine?

Ea râse.

— Părăsirea staţiei.

— Ai fost onorată, îi spuse Elias.

— Onorată cu boală, replică Rybys; mâna îi tremură pe când îşi ridică ceşcuţa spre buze.

— Îţi dai seama cine este acela pe care îl porţi în pântecele tău? o întrebă Elias.

— Evident.

— Nu eşti impresionată.

— Mi s-a programat toată viaţa, răbufni Rybys.

— Nu prea vezi lucrurile cum trebuie, spuse Herb Asher.

Atât Elias cât şi Rybys se uitară la el cu antipatie, ca şi cum ar fi fost un nepoftit.

— Poate nu înţeleg eu, spuse el slab.

Întinzând mâna, Rybys îl bătu cu palma pe umăr:

— E-n ordine. Nici eu nu înţeleg. De ce eu? M-am întrebat de când m-am pricopsit cu scleroza multiplă. De ce naiba tocmai eu? De ce naiba tocmai tu? Şi tu trebuie să-ţi părăseşti staţia; *şi* benzile tale cu Fox. *Şi* zăcutul cât e ziulica de lungă în pat, nefăcând nimic, cu manşa pe automat. Iisuse. Ei bine, presupun că Iov a spus bine. Dumnezeu îi face să sufere pe cei pe care-i iubeşte.

— Toţi trei vom călători spre Pământ, spuse Elias, şi acolo vei da naştere fiului tău, Emmanuel. Yah a plănuit asta de la începutul timpului, înainte de înfrângerea de la Masada, înainte de căderea Templului. El şi-a prevăzut înfrângerea şi a acţionat pentru a îndrepta lucrurile. Dumnezeu poate fi învins dar numai temporar. *La Dumnezeu tămăduirea e mai puternică decât îmbolnăvirea.*

— *Felix culpa,* spuse Rybys.

— Într-adevăr, încuviinţă Elias. Pentru Herb Asher el explică: înseamnă „fericită greşeală”, referindu-se la cădere, căderea originară, dacă n-ar fi fost nicio cădere, poate n-ar fi fost nicio încarnare. Nicio naştere a lui Iisus.

— Doctrină catolică, spuse vag Rybys. N-am crezut niciodată că mi se va întâmpla mie personal.

— Dar a cucerit Hristos forţele răului? Căci el a spus: „Am biruit lumea”, interveni Herb Asher.

— Ei bine, zise Rybys, aparent el n-a avut dreptate.

— Când a căzut Masada, spuse Elias, totul a fost pierdut.

Dumnezeu nu a intrat în istorie în primul secol era noastră; el a părăsit istoria. Misiunea lui Hristos a fost un eşec.

— Eşti tare bătrân, îi spuse Rybys. Ce vârstă ai, Elias? Aproape patru mii de ani, presupun. Tu poţi să-ţi permiţi o perspectivă de ansamblu, dar eu nu pot. Şi ai ştiut despre *prima venire* în tot acest timp? Vreme de două mii de ani?

— Aşa cum Dumnezeu a prevăzut căderea originară, spuse Elias, el a prevăzut şi că Iisus nu va fi satisfăcător. Îi era cunoscut lui Dumnezeu înainte de a se întâmpla.

— Dar ce ştie el acum despre asta? întrebă Rybys. Ce vom face noi?

Elias păstră tăcere.

— Atunci el nu ştie.

— Astea… Elias ezită.

— Bătălia finală. Ar putea evolua în ambele feluri. Nu-i aşa?

— În final, spuse Elias, Dumnezeu învinge. El are o clarviziune absolută.

— Poate să ştie, replică Rybys, dar înseamnă că el poate… Ştii ce, chiar că nu mă simt bine. E târziu, mi-e rău şi mă simt epuizată, mă simt de parcă aş fi… Făcu un gest. Sunt virgină şi sunt însărcinată. Doctorii de la Emigrare nu vor crede asta niciodată.

— Chiar asta-i problema. De aceea se presupune că eu trebuie să mă căsătoresc cu tine şi să te însoţesc, interveni Herb Asher.

— N-am de gând să mă mărit cu tine; nici măcar nu te cunosc. Se uită lung la el. Glumeşti? *Să mă mărit* cu tine, zici? Am scleroză multiplă şi sunt şi însărcinată – la naiba cu voi, amândoi, plecaţi de-aici şi mai lăsaţi-mă în pace. Vorbesc serios. De ce n-am înghiţit sticla aia de Seconax când am avut ocazia? N-am avut niciodată ocazia; Yah mă supraveghea. El vede până şi vrabia căzută. Am uitat.

— Ai ceva whisky? o întrebă Herb Asher.

— Oh, ce frumos, spuse Rybys înciudată. Tu poţi să te îmbeţi, dar pot eu face asta? Cu S.M. şi un soi de progenitură în mine? Şi eu care… se uită duşmănos la Elias Tate… culegeam gândurile tale sub formă de imagini în televizorul meu şi îmi închipuiam, în nebunia mea delirantă, că era o biată operă de două parale născocită de scriitorii de la Formalhaut – pură ficţiune. Arahnidele urmau să te decapiteze? Din asta se compun inconştientele tale fantezii? Şi tu eşti purtătorul de cuvânt al lui

Iehova? Se albi. Am rostit Numele Sacru. Iartă-mă.

— Creştinii îl rostesc tot timpul, spuse Elias.

— Dar eu sunt evreică. Eu *obişnuiam* să fiu o evreică, asta m-a băgat în bucluc. Dacă aş fi o ne-evreică, Yah nu m-ar fi ales pe mine. Dacă aş fi făcut dragoste vreodată aş… Se opri din vorbit. *Maşinăria divină* are o deosebită brutalitate în ea, îşi termină ea propoziţia. Nu e romantică. E crudă, de-a dreptul crudă.

— Pentru că atât de mult e în joc, spuse Elias.

— Ce e în joc?

— Universul există pentru că Yah îşi aminteşte de el.

Atât Herb Asher cât şi Rybys se uitară ţintă la el.

— Dacă Yah uită, universul încetează de a mai fi, spuse Elias.

— Crezi că e posibil să uite? zise Rybys.

— Mai are şi de uitat, răspunse Elias eliptic.

— În sensul că ar putea uita. Atunci despre asta-i vorba. Tocmai i-ai spus pe nume. Înţeleg. Ei bine… Ridică din umeri şi apoi, cu un gest reflex, sorbi din ceşcuţa de ceai. Prin urmare, mai întâi de toate eu nici n-aş exista dacă n-ar fi Yah. Nimic n-ar exista.

— Numele său înseamnă „El Dă Viaţă Oricărui Lucru care Există”, spuse Elias.

— Incluzând răul? întrebă Herb Asher.

— Spune în *Scriptură* astfel:

… Aşa că omul de la răsăritul şi până la apusul soarelui
Să ştie că nu există nimeni altul decât Eu:
Eu sunt DOMNUL, nu este altul;
Eu fac lumina, eu dau naştere întunericului,
Zămislitor deopotrivă al prosperităţii şi al necazurilor.
Eu, DOMNUL, făptuiesc toate aceste lucruri.

— Unde spune asta? întrebă Rybys.

— Isaia 45, spuse Elias.

— Prosperitatea şi necazurile, zise Rybys ca un ecou. „Bunăstarea şi nenorocirea”.

— Atunci cunoşti pasajul, o fixă Elias.

— E greu de crezut.

— Este monoteism, spuse aspru Elias.

— Da, presupun că este. Dar e brutal. Ceea ce mi se întâmplă mie e brutal. Şi mai sunt multe să se-ntâmple. Aş vrea să ies din asta, dar nu pot să ies. De fapt, nimeni nu m-a-ntrebat iniţial. Şi

nimeni nu mă întreabă acum. Yah prevede ce se află înainte, dar eu nu pot face asta, atât doar că mă aşteaptă mai multă durere şi cruzime şi vomitat. A-l servi pe Dumnezeu pare a însemna să verşi şi să te injectezi cu un ac în fiecare zi. Sunt un şobolan bolnav într-un fel de cuşcă. În asta m-a transformat. N-am nicio credinţă şi nicio speranţă, iar el nu are pic de dragoste, ci numai putere. Dumnezeu este un simptom al puterii, nimic altceva. La naiba cu asta. Mă dau bătută. Nu-mi mai pasă. Voi face ceea ce va trebui să fac, dar asta mă va ucide şi eu o ştiu. E bine?

Cei doi bărbaţi tăceau. Nu s-au uitat la ea cum nu s-au uitat nici unul la celălalt.

În cele din urmă, Herb Asher spuse:

— El ţi-a salvat viaţa în seara asta. El m-a trimis aici.

— Parcă asta mă-ncălzeşte pe mine. El mi-a dat boala în primul rând!

— Şi te călăuzeşte de-a lungul ei, îi spuse Herb.

— Spre ce final?

— Pentru a emancipa o infinitate de vieţi, îi spuse Elias.

— Egiptul. Şi făcătorii de cărămizi. Iarăşi şi iarăşi, într-una. De ce nu durează emanciparea asta? De ce se destramă treptat? Nu există o hotărâre finală?

— Tocmai acest lucru, spuse Elias, este acea hotărâre finală.

— Eu nu sunt dintre cei emancipaţi, spuse Rybys. Am simţit de-a lungul vieţii.

— Nu încă.

— Dar sunt pe cale.

— Posibil.

Expresia de pe chipul lui Elias Tate nu putea fi tradusă.

Pe când stăteau pe locurile lor, se auzi o voce joasă, murmurătoare:

— Rybys, Rybys.

Rybys scoase un strigăt înăbuşit şi privi înjur.

— Să nu ai teamă, spuse vocea. Tu vei continua să trăieşti prin fiul tău. Tu nu poţi muri acum, nici la sfârşitul veacului.

Molcom, cu faţa ascunsă în palme, Rybys începu să plângă.

Târziu în cursul zilei, după ce şcoala se terminase, Emmanuel se hotărî să încerce transformarea ezoterică încă o dată, pentru a cunoaşte lumea din jurul său.

Mai întâi îşi acceleră ceasul biologic intern astfel încât gân-durile să-i alerge din ce în ce mai repede; se simţi alunecând cu

viteză prin tunelul timpului liniar, până când viteza de deplasare de-a lungul axei ajunse enormă. Văzu mai întâi vagi culori plutitoare şi brusc dădu peste Străjer, adică Grigonul, care bara drumul dintre Regatul Inferior şi cel Superior. Grigonul i se înfăţişă ca un tors nud de femeie pe care ar fi putut întinzându-se să-l atingă de aproape ce era. Dincolo de acest punct, începu să călătorească cu viteza din Regatul Superior, astfel încât Regatul Inferior încetă de a mai fi ceva şi deveni, în loc de ce era, un proces; el se dezvolta în straturi concrescătoare cu o viteză de 31,5 milioane la unu în termenii valorii temporale a Regatului Superior.

În consecinţă, el văzu Regatul Inferior – nu ca un loc – ci ca imagini transparente, schimbându-se cu viteză inimaginabilă. Aceste imagini erau forme din afara spaţiului implantate în Regatul Inferior pentru a deveni realitate. Era la un pas, acum, de transformarea ezoterică.

Imaginea finală se opri ca un stop cadru şi timpul încetă pentru el. Cu ochii închişi, mai putea încă să vadă camera care-l împresura; lupta se încheiase; reuşise să ocolească lucrul care nu-i dădea pace. Asta însemna că neutrul său sistem de apărare era perfect, iar corpul pineal din creierul său a înregistrat prezenţa luminii purtată în sus pe canalul traiectului optic.

Se aşeză pentru scurt timp, deşi „scurt timp” nu mai reprezenta nimic. Apoi, treptat, transformarea se înfăptui. El văzu, în afara sa, modelul, amprenta propriului său creier; se afla într-o lume alcătuită din creierul lui, cu informaţii active purtate încolo şi încoace ca mici pârâiaşe de un roşu aprins care erau parcă vii. Putea, deci, să se întindă şi să-şi atingă propriile gânduri în forma lor primară, înainte de a deveni gânduri. Camera era plină de vioiciunea lor, şi spaţii imense se întindeau cât vedeai cu ochii, volumul propriului său creier fiind ceva exterior lui.

Între timp, el introduse lumea exterioară aşa încât să o conţină în interiorul său. Avea acum universul în sine şi creierul în afară peste tot. Creierul său se întindea peste vastele spaţii, cu mult mai mari decât fusese universul. Prin urmare, el ştiu dimensiunea tuturor lucrurilor care erau însuşi el şi, pentru că încorporase lumea, el o cunoştea, şi *o controla.*

Se linişti şi se odihni, după care putu să vadă contururile camerei, măsuţa de cafea, un scaun, pereţi, tablouri pe pereţi; spectrul universului exterior răspândit lenevos în afara sa. După puţin timp ridică o carte de pe masă şi o deschise. În paginile

cărţii el găsi, scrise negru pe alb, propriile-i gânduri, acum sub formă de litere tipărite. Gândurile tipărite stăteau aranjate de-a lungul axei timpului care devenise una aparte şi singura axă de-a lungul căreia era posibilă mişcarea. Putu vedea, ca într-o hologramă, diferitele vârste ale gândurilor sale, cele mai recente fiind cel mai aproape de suprafaţă, cele mai vechi mai jos şi mai adânci, pe multe straturi succesive.

Privi lumea din afara sa, care acum se redusese la simple forme geometrice, majoritatea pătrate, şi Dreptunghiul de Aur ca o intrare. Nimic nu se clintea, în afară de scena din spatele intrării, unde mama sa mergea zglobie şi fără griji printre bătrânele tufe de trandafiri ce-şi împleteau ramurile şi un ogor de fermă pe care-l cunoscuse de copilă; zâmbea iar ochii îi scânteiau de bucurie.

Acum, se gândi Emmanuel, voi schimba universul pe care l-am luat în mine. El privi formele geometrice şi le îngădui să se umple puţin de substanţă. Vizavi de el canapeaua albastră, jalnică pe care Elias o preţuia atât, începu să se deformeze; contururile i se schimbară. El îndepărtase cazualitatea care o cârmuia şi ea încetă de a mai fi o prăpădită de canapea albastră cu pete de cafea pe ea şi deveni, în loc de asta, o servantă stil Hepplewhite, în care erau expuse farfurii, ceşcuţe şi farfurioare fine de porţelan.

Dădu timpul înapoi cu o anumită măsură – şi îl văzu pe Elias Tate venind, mergând prin cameră, intrând şi ieşind, văzu straturi concrescătoare laminate împreună în şir de-a lungul axei de timp linear. Servanta stil Hepplewhite rămase doar o scurtă serie de straturi; ea îşi păstră modul de a fi pasiv sau de relaxare, ca apoi să fie gonită într-o stare activă, sau de funcţionare, sau de mişcare şi se alătură lumii permanente de phylogoni, luând parte acum la tot ce se întâmplase mai înainte acestei clase. În creierul său care era proiectat ca fiind universal, servanta în stil Hepplewhite şi piesele ei de porţelan deveniră integrate în adevărata realitate, pentru vecie. Ea nu va mai suferi acum niciun fel de prefaceri şi nimeni nu o va mai vedea, în afară de el. Era, pentru oricine altcineva, în trecut.

Îşi încheie transformarea cu colecţia de formule rituale ale lui Hermes Trismegistul:

Verum est... quod superius est sicut quod inferius et quod inferius est sicut quod superius, ad perpetrando miracula rei unius.

Adică:

Adevărul este că ceea ce este deasupra este asemenea cu ceea ce este dedesubt şi ceea ce este dedesubt este ca ceea ce este deasupra, pentru a desăvârşi miracolele acelui singur lucru.

Aceasta era Tableta de Smarald, oferită Mariei Profetesa, sora lui Moise, de însuşi Tehuti, care a dat nume tuturor lucrurilor create la începutul începutului, înainte de a fi alungat din Grădina Palmierului.

Ceea ce era dedesubt, propriul său creier, microcosmosul, devenise macrocosmos şi, în interiorul său ca microcosmos acum, el conţinea macrocosmosul, adică ceea ce este deasupra.

Acum eu ocup întreg universul, îşi dădu seama Emmanuel, sunt acum în mod egal pretutindeni. Prin urmare, am devenit Adam Kadmon, primul om. Mişcarea de-a lungul celor trei axe speciale era imposibilă pentru el întrucât era deja oriunde şi-ar fi dorit să meargă. Singura mişcare posibilă pentru el sau pentru schimbarea realităţii se află de-a lungul axei temporale; se aşeză contemplând lumea phylogonilor, cu miliardele în acţiune, încontinuu crescând şi desăvârşindu-se, mânaţi de dialectica ce stătea la baza întregului proces de transformare. Asta îi făcu plăcere; priveliştea reţelei conexate de phylogoni era un lucru de privit. Acesta era *kosmosul* lui Pitagora, potrivirea armonioasă a tuturor lucrurilor, fiecare în locul său perfect şi fiecare nepieritor.

Văd şi eu acum ceea ce a văzut Plotin, îşi dădu el seama. Dar, mai mult decât atât, eu am reunit tărâmurile despărţite în interiorul meu; *Eu am redat Shekhina la En Sof.* Dar numai pentru puţin timp şi numai local. Doar în microformă. Se va schimba în ceea ce fusese de îndată ce el îi va da drumul.

— Mă gândeam doar, spuse el cu glas tare.

Elias spuse pe când intra în cameră.

— Ce faci Manny?

Cauzalitatea fusese întoarsă; el făcuse ceea ce Zina era în stare să facă: a făcut timpul să curgă înapoi. Râse plin de încântare. Şi auzi clinchet de clopoţei.

— Am văzut Chinvatul, spuse Emmanuel. Podul cel îngust. Aş fi putut să-l trec.

— E interzis să faci asta, îi spuse Elias.

— Ce înseamnă clopotele? Clopote sunând în depărtare.

— Când auzi clopotele în depărtare, asta înseamnă că

Saoshyant este prezent.

— Salvatorul. Cine este Salvatorul, Elias?

— Trebuie să fie însăşi persoana ta, îi răspunse Elias.

— Uneori mă cuprinde disperarea că-mi voi aduce aminte.

El încă mai auzea clopoţeii, foarte îndepărtat, sunând stins, mişcaţi fiind, ştia el, de vântul deşertului. Era deşertul însuşi cel care îi vorbea. Deşertul, prin intermediul clopotelor, încerca să-i reamintească. Lui Elias îi spuse:

— Cine sunt eu?

— Nu pot spune.

— Dar ştii?

Elias încuviinţă din cap.

— Ai putea să faci totul foarte simplu, spunând.

— Trebuie să-l spui tu însuţi. Când va veni vremea potrivită, vei şti şi o vei spune.

— Eu sunt… spuse băiatul şovăielnic.

Elias zâmbi.

Ea auzise vocea izvorând din propriul ei pântece. O vreme se simţi înfricoşată, apoi se întristă; uneori plângea, iar starea de greaţă tot continua – nu o slăbea niciodată. Nu-mi aduc aminte să fi citit despre asta în Biblie, gândi ea. Maria suferind de greţuri matinale. Probabil că voi face edeme şi vergeturi. Nu ţin minte să fi citit nici despre asta. Chestia asta ar fi alcătuit un graffito reuşit pe vreun perete, îşi spune în sinea sa. FECIOARA MARIA A AVUT VERGETURI. Îşi pregăti masa frugală cu miel sintetic şi fasole verde; aşezată singură la masă se uita cu indiferenţă prin fereastra domului la peisaj. Chiar că trebuie să deretic locul asta, constată ea. Înainte ca Elias şi Herb să se întoarcă. De fapt, ar trebui să fac o listă cu ceea ce voi avea de rezolvat.

Dar, mai presus de toate, trebuie să înţeleg situaţia asta. El este deja în mine. Acest lucru s-a întâmplat.

Am nevoie de altă perucă, hotărî. Pentru călătorie. Una mai bună. Cred că voi proba una blondă care să fie mai lungă. Fir-ar de chimioterapie! Dacă indispoziţia nu te omoară, atunci o va face terapia. Remediul, se strâmbă ea, e mai rău decât maladia. Ia uite; am inversat-o. Dumnezeule, vomit.

Şi apoi, pe când ciugulea din farfuria ei cu mâncare rece, sintetică, îi veni o idee ciudată. Ce-ar fi dacă asta ar fi o manevră de-a clemilor? Noi am invadat planeta lor, acum ei ripostează. Şi-au dat seama ce implică concepţia noastră despre Dumnezeu. Ei

simulează acea concepţie!

Ce n-aş da ca a mea să fie simulată, continuă să mediteze ea.

Dar să ne întoarcem la problemă. Ei ne citesc gândurile sau ne studiază cărţile – n-are importanţă cum au făcut-o – şi ne contrafac. Prin urmare, ceea ce am în interiorul meu este un terminal de computer sau ceva de genul ăsta, vreun radio proslăvit. Mă şi imaginez trecând prin postul de emigrare. „Aveţi ceva de declarat, domnişoară?” „Doar un radio”. Ei bine, dar unde este acest radio? Nu văd niciun radio. Păi, trebuie să cauţi bine, nu glumă. Ba nu, e o problemă de competenţa vămii, nu a emigrării. Care este valoarea declarată a acestui radio, domnişoară? Asta ar fi dificil de spus, îşi răspunse ea în gând. Nu o să mă credeţi, dar… nu mai există altul. Nu vedeţi radiouri ca acesta în fiece zi.

Ar trebui probabil să mă rog, se hotărî.

— Yah, eu una sunt slabă şi bolnavă şi mi-e teamă, pe cuvântul meu că nu vreau să fiu implicată în asta.

Contrabandă, se gândi. Voi introduce ilegal prin contrabandă. „Doamnă, însoţiţi-mă. Vom face o percheziţie corporală totală. Intendenta va sosi într-un minut, doar luaţi loc şi răsfoiţi o revistă” Le voi spune că e o jignire gravă, gândi ea. „Ce surpriză!” Uluire simulată. „Am în interiorul meu *ce?* Glumiţi. Nu, n-am nici cea mai mică idee cum de-a ajuns acolo. Minunile astea n-au de gând să se oprească niciodată?”

O cuprinse o moleşeală stranie, un fel de stare hipnotică, chiar de când se aşeză în mod reflex să mănânce. Embrionul din interiorul ei începuse să desfăşoare înaintea ei o imagine, o viziune a unei minţi total diferite de a ei.

Aşa şi-o vor imagina şi ele, Puterile lumii, îşi dădu ea seama.

Ceea ce văzu ea, prin ochii lor, era un monstru. Biserica Creştină-Islamică şi Nunţiul Papal Ştiinţific – teama lor nu semăna cu a ei; a ei avea de-a face cu efortul şi primejdia, cu ceea ce se cerea de la ea. Pe când ei… Ea îi văzu consultând Eminenţa Cenuşie, sistemul de Inteligenţă Artificială care prelucra informaţiile de pe Pământ, vasta Inteligenţă Artificială pe care se bazează guvernul.

Eminenţa Cenuşie, după ce analiză datele, informă autorităţile că ceva sinistru a fost introdus ilegal prin Serviciul de Emigrare pe Pământ; ea le simţi scârba, aversiunea. Incredibil, se gândi, să-l vezi pe stăpânul universului prin ochii lor, să-l vezi ca străin. Cum ar putea Domnul, care a creat toate lucrurile, să fie ceva

străin? *Atunci ei nu sunt după chipul său,* îşi dădu ea seama. Asta este ceea ce Yah îmi spune. Eu întotdeauna am presupus – de fapt am fost întotdeauna învăţată – că omul este imaginea lui Dumnezeu. Parcă-i dai un nume aşa, ca să-ţi sune ţie bine. Dar încrezuţi mai sunt! Zău dacă ei înţeleg ceva.

Monstrul din cosmos, gândi ea. Trebuie să fim în gardă mereu ca să nu apară şi să se strecoare pe furiş prin punctul de emigrare. Ce cretini sunt. Ce dezaxaţi. Atunci îmi vor ucide copilaşul. E imposibil, dar e adevărat. Şi nimeni nu-i va putea face să înţeleagă ce au făcut. Sanhedrinul a gândit la fel despre Iisus. Acesta este un alt fanatic. Închise ochii.

Ei trăiesc într-un film de groază ieftin. Ceva nu e în regulă când ţi-e teamă de copii mici. Nu vreau această cunoaştere *a priori,* îşi mai spuse în sinea ei, dând înapoi cu dezgust, ia-o de aici te rog; am văzut destul.

Înţeleg.

Apoi gândi: De aceea trebuie să se facă acest lucru. Pentru că ei văd aşa cum văd. Ei se roagă, iau hotărâri, îşi apără lumea lor îndepărtând intruşii. Pentru ei asta se numeşte o intrare nedorită. Sunt dementi; ei l-ar omorî pe Dumnezeul care i-a făcut. Niciun lucru raţional nu face una ca asta. Hristos nu a murit pe cruce pentru a face pe oameni curaţi ca lacrima; el a fost crucificat pentru că ei erau nebuni; ei au văzut cum văd eu acum. Este o viziune de sminteală.

Ei cred că fac ceea ce e bine.

6

— Am ceva pentru tine, spuse fetiţa Zina.

— Un dar?

Întinse mâna încrezător.

Numai o jucărie de copil. O plăcuţă cu informaţii, aşa cum avea orice tânăr. Simţi o cruntă dezamăgire.

— Noi am făcut-o pentru tine, spuse Zina.

— Adică cine?

Examină plăcuţa. Fabricile autonome confecţionau sute de mii de astfel de plăcuţe. Fiecare dintre ele conţinea microcircuitul obişnuit.

— Domnul Plaudet mi-a dat deja una. Ele sunt puse în priză la şcoală, cu duiumul.

— Noi le facem pe ale noastre diferit, îi răspunse Zina. Păstreaz-o. Spune-i domnului Plaudet că aceasta e cea pe care ţi-a dat-o el. Nu va putea să le deosebească una de alta. Uite. Avem chiar şi numele mărcii pe ea.

Cu degetul, îi indică literele IBM.

— Asta nu-i chiar un IBM.

— Bineînţeles că nu. Activeaz-o.

El apăsă butonul plăcuţei. Pe suprafaţa gri pal apăru un singur cuvânt într-un roşu luminos.

VALIS

— Deocamdată asta-i întrebarea ta, îi spuse Zina. Să-ţi dai seama ce este „Valis”. Tăbliţa îţi pune problema la un nivel de clasa întâi… ceea ce înseamnă că îţi va da mai multe indicaţii dacă le doreşti.

— *Mother Goose,* spuse Emmanuel.

Pe tăbliţă cuvântul VALIS dispăru. Acum scria:

HEFAISTOS

— Kyklopes, spuse Emmanuel instantaneu.

— Eşti cât se poate de iute.

— Cu ce se leagă? Sper că nu de Eminenţa Cenuşie.

Nu-i plăcea Inteligenţa asta Artificială.

— Poate îţi va spune, zise Zina.

Pe tăbliţă se putea citi acum:

SHIVA

— Kyklopes, repetă Emmanuel. E un truc. Asta a fost făcută de ceata Dianei.

Dintr-o dată, zâmbetul fetei se topi.

— Îmi pare rău, spuse Emmanuel. N-o s-o mai spun cu glas tare nici măcar o dată.

— Dă-mi plăcuţa înapoi.

Întinse mâna după ea.

— Ţi-o voi da dacă ea însăşi îmi va spune să ţi-o înapoiez. Apasă pe butonaş.

NU

— E-n ordine. Îţi dau voie s-o păstrezi. Dar nu ştii ce este; nu o înţelegi. Nu trupa a construit-o. Apasă butonul.

Din nou el apăsă pe buton.

CU MULT ÎNAINTE DE CREAŢIE

— Eu… Emmanuel şovăi.

— Îţi va reveni. Prin intermediul acesteia. Foloseşte-o. Nu cred că trebuie să-i spui nici lui Elias. S-ar putea să nu înţeleagă.

Emmanuel rămase tăcut. Aceasta era o chestiune pe care el singur o va decide. Era important să nu lase pe alţii să aleagă în locul lui. Şi, esenţialmente, el avea încredere în Elias. Avea el încredere şi în Zina? Nu mai era sigur. El reperă multitudinea de firi din structura ei interioară, abundenţa de identităţi. În cele din urmă o va căuta pe cea adevărată; ştia că se află acolo, dar trucurile o estompau. Cine să fie, se întrebă el, cine să facă trucurile astea? Care fiinţă este şarlatanul? Apăsă pe buton.

DANSUL

La asta dădu afirmativ din cap. Dansul era evident răspunsul potrivit; în gând şi-o imagina dansând, cu toată ceata, pârjolind iarba de sub tălpile lor, lăsând-o ofilită, iar minţile bărbaţilor dezorientate. Pe mine nu mă poţi dezorienta, îşi zise în sine. Pentru că şi eu controlez timpul. Poate mai mult decât tine.

În seara aceea, la cină, discută despre Valis cu Elias Tate.

— Du-mă să-l văd, îi spuse Emmanuel.

— E un film tare vechi, răspunse Elias.

— Dar cel puţin putem închiria o casetă. De la bibliotecă. Ce înseamnă „Valis”?

— Sistem Vast şi Activ de Informaţii Secrete ţinute la zi. Filmul e mai mult o ficţiune. A fost făcut de un cântăreţ rock în ultima parte a secolului XX. Numele lui era Eric Lampton, dar el îşi zicea „Mother Goose”. Filmul conţinea muzica sincronicizată a lui Mini, care a avut o influenţă considerabilă asupra întregii muzici moderne, până în ziua de azi. Multe dintre informaţiile din film sunt transmise subliminal prin intermediul muzicii. Decorul este o alternativă a Statelor Unite, unde un om pe nume Ferris F. Fremount este preşedinte.

— Dar ce este Valis?

— Un satelit artificial care proiectează o hologramă pe care ei o iau drept realitate.

— Atunci este un generator de realitate.

— Da.

— Este realitatea originală?

— Nu, am spus că este o hologramă. Poate să-i facă pe ei să vadă orice vrea ea. Asta-i toată poanta filmului. E un studiu al puterii iluziei.

Mergând în camera sa, Emmanuel luă plăcuţa pe care i-o dăduse Zina şi apăsă pe buton.

— Ce faci? îl întrebă Elias, intrând în urma lui.

Tăbliţa indica un singur cuvânt:

NU

— E conectat la guvern, spuse Elias. N-are niciun rost s-o foloseşti. Am ştiut că Plaudet îţi va da una din astea. Întinse mâna după ea. Dă-mi-o.

— Vreau s-o păstrez.

— Doamne Dumnezeule; stă scris IBM (Corporaţia Internaţională pentru Producţia de Calculatoare) chiar pe ea! Ce te aştepţi să-ţi spună? Adevărul? Când a spus guvernul vreodată, cuiva, adevărul? Ei ţi-au ucis mama şi ţi-au băgat tatăl la suspendare crionică. Să mi-o dai imediat, fir-ar al naibii.

— Dacă asta mi se ia, ei o să-mi dea alta.

— Presupun că da. Elias îşi retrase mâna. Dar să nu crezi în ce spune.

— Spune că greşeşti în privinţa lui Valis.

— În ce fel?

— Tocmai a spus „nu". Nimic altceva.

El apăsă butonul din nou.

TU

— Ce naiba înseamnă asta? spuse Elias contrariat.

— Nu ştiu, răspunse sincer Emmanuel.

O să continui să o folosesc, gândi.

După care-şi spuse: „Mă induce în eroare. Dansează de-a lungul drumului ca o luminiţă jucăuşă, ducându-mă, conducându-mă departe, mai departe, şi mai departe, în beznă. Şi apoi, când întunericul este peste tot, luminiţa jucăuşă se va face nevăzută. Te cunosc eu prea bine, gândi către tăbliţă. Ştiu cum funcţionezi. Eu nu te voi urma, tu o să vii *la mine."* Apăsă pe buton.

URMEAZĂ-MĂ

— De unde nimeni nu se va mai întoarce, spuse Emmanuel.

După cină petrecu ceva timp cu horoscopul, studiind posesiunea cea mai de preţ a lui Elias: Biblia concretizată sub formă de straturi la diverse adâncimi în cadrul hologramei, fiecare strat în funcţie de epocă. Întreaga structură a Scripturii forma, în aceste condiţii, un cosmos tridimensional care putea fi privit din orice unghi iar conţinutul lui putea fi citit. În funcţie de înclinarea axei de observaţie, puteau fi extrase mesaje. În acest mod, Scriptura putea oferi o infinitate de cunoştinţe care se schimbau fără încetare. Ea devenea o extraordinară operă de artă, încântătoare privirii şi incredibilă prin pulsaţiile culorilor. Peste tot pulsa roşu şi auriu, întrepătruns cu fâşii de bleu.

Simbolismul culorii nu era întâmplător ci se ducea, înapoi în timp, spre picturile romaneşti medievale de început. Roşul a reprezentat totdeauna pe Tatăl. Bleul, culoarea Fiului. Şi auriul, fireşte, pe aceea a Sfântului Duh. Verdele reprezenta noua viaţă a celor aleşi, violetul era culoarea doliului; maroul, culoarea răbdării şi a suferinţei; albul, culoarea luminii; şi, în sfârşit, negrul, culoarea Puterilor Întunericului, a morţii şi a păcatului.

Toate aceste culori puteau fi găsite în holograma alcătuită de Biblie de-a lungul axei temporale. În legătură cu fragmentele din text, se formau mesaje complexe, permutate, refăcute. Emmanuel nu se mai sătura să stea şi să privească în hologramă; pentru el, ca şi pentru Elias, era holograma perfectă, întrecându-le pe toate celelalte. Biserica Creştină-Islamică nu a fost de acord cu trecerea Bibliei într-o hologramă codificată color şi a interzis producerea şi vânzarea ei. Prin urmare, Elias a construit singur holograma aceasta, fără aprobare.

Era o hologramă deschisă. Se puteau introduce în ea noi informaţii. Emmanuel se cam îndoia de asta, dar nu suflă o vorbă. Intui un secret. Elias n-ar putea să-i răspundă, aşa că el nu întrebă.

Ceea ce putea face, totuşi, era să bată pe claviatura legată de hologramă câteva cuvinte cruciale din Scriptură, la care holograma se va alinia, de pe poziţia avantajoasă a menţiunii făcute, de-a lungul axei ei speciale. În acest mod, întregul text al Bibliei se va concentra în raport cu informaţiile cerute.

— Ce se întâmplă dacă introduc ceva nou în ea? îl întrebase într-o zi pe Elias.

— Să nu faci niciodată asta, i-a răspuns cu asprime Elias.

— Dar este posibil din punct de vedere tehnic.

— Nu se obişnuieşte.

În legătură cu acest lucru băiatul se mira deseori.

El ştia, evident, de ce Biserica Creştină-Islamică nu a permis transpunerea Bibliei într-o hologramă codificată color. Dacă ai învăţa cum să poţi înclina treptat axa temporală, axa adevăratei profunzimi, până ce structurile succesive erau suprapuse, atunci ar putea fi descifrat un mesaj vertical – un mesaj nou. În acest fel ai intra în dialog cu Scriptura; ea ar deveni vie. Ar deveni un organism conştient care n-ar fi de două ori la fel. Biserica Creştină-Islamică, bineînţeles, ar dori ca atât Biblia cât şi Koranul să fie fixate aşa cum sunt, pentru totdeauna. Dacă Scriptura ar evada de sub tutela bisericii, s-a zis cu monopolul ei.

Suprapunerea era factorul hotărâtor. Şi sofisticata suprapunere ar putea fi realizată numai într-o hologramă. Şi totuşi, el ştia că odată, cu mult timp în urmă, Scriptura fusese descifrată în felul acesta. Când l-a întrebat, Elias a fost rezervat în această privinţă. Băiatul nu mai reaminti subiectul cu pricina.

Cu un an înainte, la biserică, fusese un incident cât se poate de jenant. Elias dusese băiatul la slujba de joi dimineaţa. De vreme ce nu fusese confirmat, Emmanuel n-a putut să primească anafura; în vreme ce ceilalţi credincioşi s-au adunat la parapetul altarului, Emmanuel a rămas aplecat în rugăciune. Deodată, pe când preotul purta potirul de la om la om, înmuind azima în vinul sfinţit şi spunând „Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, care s-a vărsat pentru voi…” deodată Emmanuel se ridică din strana în care era şi rosti clar şi cu calm:

— Sângele nu se află acolo, şi nici trupul.

Preotul se opri şi privi să vadă cine vorbise.

— Dumneavoastră nu aveţi autoritatea, spuse Emmanuel.

Şi zicând acestea, se întoarse şi ieşi din biserică. Elias îl găsi în maşina lor, ascultând radioul.

— Nu poţi face una ca asta, îi spusese Elias pe când conducea maşina spre casă. Nu poţi spune lucruri ca acestea. Ei vor deschide un dosar cu tine şi noi nu dorim asta.

Era mânios.

— Am văzut. Era numai o azimă şi vinul.

— Vrei să spui aparenţele. Forma exterioară. Dar esenţa era…

— Nu era nicio altă esenţă, numai aparenţa vizibilă. Minunea nu s-a petrecut pentru că preotul nu era preot.

După asta, au parcurs restul drumului în tăcere.

— Negi minunea preschimbării? îl întrebă în noaptea aceea Elias, pe când îl culca, pe băiat.

— Neg că a avut loc astăzi, răspunse Emmanuel. Acolo, în acel loc. Nu o să mă mai duc acolo.

— Ceea ce doresc eu este ca tu să fii înţelept ca un şarpe şi neprihănit ca un porumbel.

Emmanuel îl privi.

— Ei au ucis…

— Ei nu au nicio putere asupra mea, zise Emmanuel.

— Te pot distruge. Pot aranja alt accident. Anul viitor mi se cere să te duc la şcoală. Din fericire, datorită traumatismului pe care-l ai la creier, nu va trebui să te duci la o scoală obişnuită. Contez pe ei să… Elias ezită.

Emmanuel încheie propoziţia:

— … îţi încredinţeze orice văd la mine, care ar fi altceva decât traumatismul pe creier.

— Exact.

— A fost traumatismul pe creier ceva aranjat?

— Eu… Posibil.

— Pare folositor. Dar, gândi el, *de mi-aş şti măcar numele adevărat.* De ce nu poţi să-mi rosteşti numele?

— Mama ta a făcut-o, îi spuse Elias indirect.

— Mama mea e moartă.

— Îl vei rosti tu singur în cele din urmă.

— Sunt nerăbdător. Îi veni un gând ciudat. Ea a murit pentru că mi-a rostit numele?

— Posibil.

— Şi de asta tu nu vrei să-l spui? Pentru că te-ar ucide dacă l-ai rosti? Dar pe mine nu mă va ucide.

— Nu este un nume în sensul obişnuit al cuvântului. Este o poruncă.

Toate aceste lucruri îi rămaseră în minte. Un nume care nu era un nume, ci o poruncă. Asta îl făcu să se gândească la Adam care a dat nume animalelor. Era nedumerit de asta.

Scriptura spunea:

… şi le-a adus omului să vadă
cum le va numi…

— Dumnezeu nu ştia cum le va numi omul? îl întrebă el pe Elias într-o zi.

— Numai omul are grai, îi explică Elias. Numai omul poate zămisli graiul. De asemenea… Îl privi pe băiat în ochi. Când omul a dat nume animalelor, el şi-a stabilit stăpânirea asupra lor.

Ceea ce numeşti, stăpâneşti, îşi dădu seama Emmanuel. De aici rezultă că nimeni nu urmează să-mi rostească numele pentru că nimeni nu va avea – sau nu poate avea – control asupra mea.

— Dumnezeu a făcut atunci, un joc cu Adam spuse el. Dumnezeu a vrut să vadă dacă omul ştia numele lui adevărat. El îl testa pe om. Lui Dumnezeu îi plac jocurile.

— Nu sunt sigur că ştiu răspunsul la problema asta, spuse Elias.

— N-am întrebat, am spus doar.

— Nu e ceva care să fie de obicei asociat cu Dumnezeu.

— Natura lui Dumnezeu este cunoscută.

— Natura Lui *nu* este cunoscută.

Emmanuel gândi: Lui îi plac jocurile şi joaca. Se spune în *Scriptură* că s-a odihnit, dar eu spun că el s-a jucat.

El a vrut să introducă această informaţie în holograma Bibliei, ca o anexă, dar ştia că nu s-ar cuveni. Cum ar modifica întreaga hologramă? se întrebă el. Să adaugi în Tora că lui Dumnezeu îi place petrecerea timpului liber în veselie… Ciudat, gândi el, că nu pot adăuga asta. Cineva trebuie s-o adauge; trebuie să fie acolo, în *Scriptură.* Într-o bună zi.

El învăţă despre durere şi moarte de la un câine urât care trăgea să moară. Fusese călcat şi zăcea la marginea drumului, cu pieptul zdrobit, cu o spumă sângerie scurgându-i-se din gură. Când se aplecă peste el, câinele se uită lung, cu ochi sticloşi, ochi care văzuseră deja lumea următoare.

Pentru a înţelege ceea ce spunea căţelul, îşi puse mâna pe coada lui ca un ciot.

— Cine a ordonat această moarte pentru tine? îl întrebă el pe câine. Ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic.

— Dar asta-i o moarte dură.

— Cu toate astea, eu sunt fără vină.

— Ai ucis vreodată?

— Oh, da. Fălcile mele sunt făcute pentru a ucide. Am fost făcut să ucid animalele mai mici.

— Ucizi pentru a te hrăni sau de plăcere?

— Ucid din bucurie. Este un joc; este jocul pe care-l joc eu.

— N-am ştiut de astfel de jocuri. De ce ucid câinii şi de ce mor ei? De ce există astfel de jocuri?

— Aceste subtilităţi sunt lipsite de sens pentru mine, îi spuse câinele. Ucid pentru a ucide; mor pentru că aşa trebuie. E o necesitate, o lege, aceasta este legea finală. Tu nu trăieşti, ucizi şi mori, tot după legea asta? Cu siguranţă că aşa faci. Şi tu eşti o făptură.

— Eu fac ce doresc eu.

— Te minţi singur, spuse câinele. Numai Dumnezeu face ceea ce doreşte.

— Atunci probabil că sunt Dumnezeu.

— Dacă eşti Dumnezeu, atunci vindecă-mă.

— Dar tu eşti supus legii.

— Tu nu eşti Dumnezeu.

— Dumnezeu a rânduit legea, câine.

— Tu singur ai spus asta, atunci; ţi-ai răspuns singur la întrebare. Acum, dă-mi pace să mor.

Când i-a povestit lui Elias despre câinele care a murit, Elias i-a spus:

Du-te străine şi spune-i lui Lacedemon
Că, ascultând de rugăminţile ei, noi am căzut aici.

— Asta a fost pentru spartanii care au murit la Termopile, zise Elias.

— De ce-mi spui asta?

Mergi şi spune spartanilor, tu, trecătorule,
Că, supuşi legilor lor, noi zacem aici.

adăugă Elias.

— Vrei să spui câinele.

— Vreau să spun câinele, confirmă Elias.

— Nu-i nicio deosebire între un câine mort într-un şanţ şi spartanii care au murit la Termopile, înţelese el. Niciuna.

— Dacă poţi înţelege de ce au murit spartanii, poţi înţelege totul, spuse Elias.

Tu, cel care treci pe aici, fă popas o clipă;
Noi, aici, ne supunem legilor spartane.

— Nu există vreun distih pentru câine?

Elias îi răspunse:

Trecătorule, notează-ţi acestea în jurnalul tău:
Cum a fost spartanul, tot aşa a fost şi câinele.

— Îţi mulţumesc.

— Care a fost ultimul cuvânt pe care l-a spus câinele? se interesă Elias.

— Elias a spus „Acum lasă-mă să mor”.

Elias rosti:

Lasciatemi morire!
E chi volete voi che mi con forte
In cosi dura sorte,

In cosi gran martire?

— Ce este asta?

— Cea mai minunată bucată muzicală scrisă înainte de Bach, îi spuse Elias. Madrigalul lui Monteverdi *Lamento D'Arianna.* Aşadar:

Lăsaţi-mă să mor!
Căci cine credeţi că mă mai poate alina
În cruda-mi nenorocire,
În chinu-aşa cumplit?

— Atunci moartea câinelui este o artă înaltă, zise Emmanuel. Arta cea mai sus-pusă din lume. Sau cel puţin sărbătorită, înregistrată în cadrul şi de către înalta artă. Oare o să văd nobleţe într-un câine bătrân şi urât, cu pieptul strivit?

— Dacă îl crezi pe Monteverdi, da. Şi aceia care-l venerează pe Monteverdi.

— Mai este ceva în lamentaţie?

— Da, dar nu se potriveşte. Tezeu a părăsit-o pe Ariadna, este o dragoste neîmpărtăşită.

— Ce este mai uimitor şi de temut, întrebă Emmanuel, un câine care moare într-un şanţ sau Ariadna refuzată cu dispreţ?

— Ariadna îşi imaginează suferinţa ei, dar cea a câinelui este reală.

— Atunci câinelui îi este mai rău. Aceasta-i cea mai mare tragedie.

Înţelesese. Şi, în mod straniu, se simţi mulţumit. Era un univers bun, în care un câine urât şi pe moarte era mai de preţ decât o făptură clasică din Grecia antică. El simţi cum balanţa înclinată se îndreaptă singură, balanţa care cântărise totul. Simţi corectitudinea din univers şi confuzia îl părăsi. Dar, cel mai important, câinele înţelesese propria sa moarte. La urma urmei, câinele nu va auzi niciodată muzica lui Monteverdi, nici nu va citi distihul de pe coloana de piatră de la Termopile. Arta superioară era pentru aceia care mai degrabă vedeau moartea decât o trăiau. Pentru o făptură pe moarte, o cană cu apă era mai importantă.

— Mama ta dispreţuia anumite forme de artă. În mod deosebit o detesta pe Linda Fox.

— Pune-mi ceva cu Linda Fox.

Elias puse o casetă audio şi împreună ascultară

Nu curgeţi aşa repede, voi fântâni,
Ce…

— Destul. Închide-o. Îşi acoperi urechile cu mâinile. E groaznic.

Se cutremură.

— Ce s-a întâmplat? Elias luă băiatul în braţe. Nu te-am văzut niciodată atât de indispus.

— El asculta asta în timp ce mama era pe moarte! Emmanuel privea cu ochii pierduţi la faţa încadrată de barbă a lui Elias. Îmi amintesc, spuse pentru sine. Încep să-mi amintesc.

— Ce este?

Îl ţinea strâns pe băiat.

Mi se întâmplă, îşi dădu seama Emmanuel. În sfârşit. Acesta era primul dintre semnalele pe care eu – eu însumi – le-am pregătit ştiind că, în cele din urmă, se va declanşa.

Cei doi se uitară lung unul la altul. Nici băiatul, nici adultul nu vorbiră. Tremurând, Emmanuel se agăţă de bătrânul cu barbă ca să nu cadă.

— Şi să nu-ţi fie frică.

— Ilie, spuse Emmanuel. Tu eşti Ilie înainte mergătorul, înainte de marea şi înfricoşata zi.

Elias, ţinând băiatul în braţe şi legănându-l uşurel îi şopti:

— N-ai nimic a te teme de acea zi.

— Dar *el* se teme. Adversarul pe care noi îl uram. I-a sosit timpul. Mi-e teamă pentru el cunoscând, precum cunosc acum, ceea ce este înainte.

— Ascultă, spuse Elias cu blândeţe:

Ce-ai mai căzut din rai, luceafăr luminos de zi,
Căzut pe pământ, neputincios desfăşurându-te peste naţii!
Tu ai gândit cu a ta minte că eu escalada-voi raiul;
Că sus, deasupra stelelor lui Dumnezeu, îmi voi aşterne tronul,
Şi sta-voi în cel mai depărtat de nord sălaş, pe muntele unde chiar
zeii se-ntâlnesc.
Că ridica-mă-voi mai sus, deasupra păturii de nori şi preamări-mă-voi
ca cel Mai Prea Mărit.
Acum tu vei fi tras în jos în spre Gheenă şi spre adâncurile ei de-abis.
Şi cei ce te-or vedea, privi-vor lung la tine, privi-vor şi vor lua
aminte…

— Înţelegi? zise Elias. *El este aici.* Acesta-i locul lui, această lume mică. El şi-a făcut din ea o fortăreaţă acum două mii de ani şi a înălţat o închisoare pentru oameni precum a făcut în Egipt. De două mii de ani oamenii aceştia plâng şi nu primesc niciun răspuns, niciun ajutor. Lui îi aparţin toţi. Şi toţi cred că el e protejat.

Emmanuel, apucând strâns mâna bătrânului, începu să plângă.

— Îţi mai este frică?

— Eu plâng cu ei. Plâng cu mama. Plâng cu câinele care e pe moarte şi care nu a plâns. Eu plâng *pentru* ei. Şi pentru Lucifer care a căzut, luceafărul de dimineaţa, cel scânteietor. A căzut din rai şi a declanşat totul.

Şi, mai gândi, el, plâng pentru mine însumi. Eu sunt propria-mi mamă; eu sunt câinele muribund şi poporul suferind, eu sunt şi… acel scânteietor luceafăr de dimineaţă… chiar Lucifer; asta sunt eu şi tot ceea ce a devenit. Bătrânul îl strânse tare în braţe.

7

Cardinalul Fulton Stätler Harms, prelatul suprem al întinsei reţele de organizaţii care cuprindeau Biserica Creştină-Islamică, nu-şi putea da seama, nici în ruptul capului, de ce nu erau destui bani în Fondul său special, la discreţie, pentru a acoperi cheltuielile amantei sale.

Probabil, medita el, pe când frizerul său îl bărbierea încet şi cu grijă, avea o idee prea neclară în legătură cu cât de mult îi trebuia Deirdrei.

Iniţial ea îl abordase – lucru nu tocmai uşor de vreme ce asta implica urcarea în ierarhia Bisericii Creştino-Islamice treaptă cu treaptă – urcare fără să cadă cu totul înainte de a ajunge în vârf. Pe vremea aceea Deirdre reprezenta Forumul Mondial al Libertăţilor Cetăţeneşti şi avea o listă de abuzuri deja săvârşite – era neclar pentru el atunci, ca şi acum de altfel, dar, oricum, cei doi sfârşiră în pat şi acum, oficial, Deirdre devenise secretara lui şefă.

Pentru activitatea prestată ea bloca două salarii: cel vizibil care-i venea de pe urma slujbei şi cel invizibil distribuit din substanţialul cont pe care el era liber să-l întrebuinţeze aşa cum

credea de cuviinţă. Unde se duceau toţi aceşti bani după ce intrau pe mâna Deirdrei, el nu avea idee câtuşi de puţin. Contabilitatea nu fusese niciodată înclinaţia sa.

— Doriţi să îndepărtez blondul de pe părul grizonant, de la tâmple, nu-i aşa? întrebă frizerul agitând conţinutul unui flacon.

— Vă rog, spuse Harms dând afirmativ din cap.

— Credeţi că echipa Laker are de gând s-o rupă cu tendinţa asta de a tot pierde? Vreau să spun acum că l-am găsit pe acel – cum îi zice; are 2,75 m. Dacă n-ar fi ridicat…

Lovindu-şi uşurel urechea cu degetul de mai multe ori, Harms îi spuse:

— Ascult ştirile, Arnold.

— Ei bine, mda, văd Părinte, zise Arnold frizerul în timp ce vopsea părul grizonant al prelatului şef. Dar este ceva ce ţineam să vă întreb, despre preoţii homosexuali. Nu interzice Biblia homosexualitatea? Deci eu nu văd cum un preot poate practica asta.

Vestea că Harms încerca să asculte cu bunăvoinţă, era legată de sănătatea Împuternicitului Suprem al Nunţiului Ştiinţific Papal, Nicholas Bulkowsky. S-a ţinut şi o solemnă rugăciune de priveghi oficială dar, cu toate acestea, starea sănătăţii lui Bulkowsky a continuat să se înrăutăţească. Harms şi-a trimis propriul său medic să se alăture echipei de specialişti care se ocupa de starea precară a sănătăţii Împuternicitului.

Bulkowsky, după cum ştia nu numai Cardinalul Harms ci întreaga curie, era un creştin devotat. El fusese convertit de către evanghelicul şi carismaticul doctor Colin Passim care, la întrunirile sale „de renaştere”, deseori zbura prin aer într-o dramatică demonstrare a puterii Duhului Sfânt din el.

Fireşte că doctorul Passim nu mai fusese acelaşi de când plonjase printr-un vas vitraliu al Catedralei din Metz, Franţa. Anterior, el vorbise numai ocazional în limbi „amestecate” dar acum vorbea numai şi numai „în limbi amestecate”. Acest lucru a inspirat o populară comedie TV pentru a sugera să se scoată un dicţionar englezo-glossolal aşa încât oamenii să-l poată înţelege pe doctorul Passim. Asta, la rândul ei, a generat o atât de mare indignare printre cei pioşi, încât Cardinalul Harms şi-a notat repede undeva în calendarul său de birou că, atunci când se va putea, să arunce anatema asupra comediei. Dar, ca de obicei, n-a mai avut timp de asemenea chestiuni mărunte.

Majoritatea timpului, Cardinalul Harms era antrenat într-o

activitate secretă; el introdusese Predoslovia Sfântului Anselm în vastul sistem de inteligenţă Artificială numit Eminenţa Cenuşie, în ideea de a reînvia îndelung discreditata dovadă ontologică a existenţei lui Dumnezeu.

El mersese până la sursă, la Anselm, şi afirmaţia originală a argumentului, neatins de adausul timpului:

Orice lucru înţeles trebuie să fie în inteligenţă. Este evident, de asemenea, că a fi mai mare decât ceea ce nimic nu poate fi conceput nu poate exista numai în intelect; căci, dacă ar fi numai în intelect, ar putea fi închipuit ca existând şi în realitate şi asta ar fi să-ţi închipui o fiinţă şi mai mare încă. În acest caz, dacă a fi mai mare decât ceea ce nimic nu mai poate fi conceput, e numai în inteligenţă (nu şi în realitate), deci această aceeaşi fiinţă este altceva decât cineva ar putea să-şi închipuie una încă mai mare (adică una care să existe şi în inteligenţă şi în realitate). Aceasta este o contradicţie. Prin urmare, nu poate fi îndoială că a fi mai mare decât ceea ce nimic nu poate fi conceput, trebuie neapărat să existe atât în realitate cât şi în inteligenţă.

Oricum, Eminenţa Cenuşie ştia totul în legătură cu Aquinas şi Descartes, Kant şi Russell şi criticile lor, iar Sistemul de inteligenţă Artificială era dotat cu bun-simţ. L-a informat pe Harms că argumentul lui Anselm nu era valabil şi i-a oferit pagini în şir de analize în acest sens. Răspunsul lui Harms a fost să editeze analiza Eminenţei Cenuşii şi să sechestreze apărarea lui Anselm scrisă de Hartshorne şi Malcom; şi anume: că existenţa lui Dumnezeu este fie logic necesară, fie logic imposibilă. De vreme ce nu s-a demonstrat a fi imposibilă – adică, conceptul unei astfel de entităţi nu s-a vădit a fi contradictoriu în sine – atunci se impune neapărat să concluzionăm că Dumnezeu există.

Ancorându-se de acest argument obositor, Harms trimise un exemplar pe calea cea mai scurtă spre suferindul Împuternicit Suprem, ca un mijloc de a instila o nouă vigoare în cel cu care împărţea conducerea.

— Uitaţi, de exemplu echipa The Giants, îi spunea Arnold frizerul, pe când încerca, cu mult curaj, să vopsească argintiul din părul cardinalului. Eu sunt de părere că nu-i putem ignora. Luaţi în consideraţie EPOCA lui Eddy Tubb pentru anul ce a trecut. Deci pe el îl doare un braţ; pe aruncătorii la baseball totdeauna îi dor braţele.

Ziua începuse pentru prelatul-şef, Cardinal Fulton Stätler Harms încercând să audă ştirile, meditând, în acelaşi timp, la planul său îndrăzneţ vizavi de Sf. Anselm, încercând să evite statisticile de baseball ale lui Arnold – aceasta constituia confruntarea lui matinală cu realitatea, rutina. Tot ce mai rămânea să facă începutul arhetipal platonic al etapei sale de activitate era forţat – şi inutil – încercare de a o opri pe Deirdre de a mai cheltui aşa nebuneşte.

Era pregătit pentru acest lucru; avea o nouă fetişcană care aştepta în culise. Deirdre, care nu ştia de asta, era pe punctul de a fi pusă pe liber.

În oraşul de pe litoralul Mării Negre, Împuternicitul Suprem se plimba în cercuri leneşe, pe când citea ultimul raport al Deirdrei Connell asupra Prelatului-şef. Nicio problemă de sănătate nu-l supăra pe Împuternicit; el îngăduise ca ştirile privind „starea sa medicală” să se răspândească în mulţime, pentru a ademeni pe cel cu care cârmuia împreună, într-un păienjeniş de minciuni care-i serveau personal. Asta-i dădea timp să studieze aprecierea personalului său de informaţii, asupra rapoartelor zilnice ale Deirdrei Connel. Până în prezent, părerea avizată a oricăruia dintre cei care îl serveau îndeaproape pe Împuternicit era că domnul Cardinal Harms nu mai e ancorat în realitate şi era pierdut în căutări teologice nesăbuite – călătorii cu gândul care-l conduceau din ce în ce mai departe de orice control asupra situaţiei politice şi economice care era, de formă, sfera sa de activitate.

Falsele referate îi lăsau, de asemenea, timp să pescuiască, să se relaxeze, să se bronzeze, cât şi să calculeze cum să-l concedieze pe Cardinal pentru a-şi pune pe unul dintre oamenii lui în postul de Prelat-şef al Bisericii Creştino-Islamice. Bulkowsky avea mai mulţi funcţionari ai Ligii Socialiste în curie, bine pregătiţi şi nerăbdători. Atâta vreme cât Deirdre Connell deţinea postul de secretară cu administrativul şi amantă a cardinalului, Bulkowsky avea un avantaj asupra lui. Era aproape sigur că Harms nu era îndatorat nimănui în privinţa poziţiei cheie la Nunţiul Ştiinţific Papal, că nu datora nimănui un acces reciproc la mărire. Bulkowsky nu avea nicio amantă, era un om de casă, cu o soţie plinuţă, de vârstă mijlocie şi trei copii care urmau şcoli particulare în Elveţia. În plus, convertirea sa spre nonsensurile entuziaste ale doctorului Passim – miracolul zborului fusese, bineînţeles, realizat cu ajutorul mijloacelor tehnice – era o

înşelătorie strategică, plănuită să-i adoarmă bănuielile, împingându-l pe cardinal şi mai adânc în grandioasele sale vise.

Împuternicitul ştia totul despre încercarea de a convinge Eminenţa Cenuşie să găsească verificarea dovezii ontologice a existenţei lui Dumnezeu, aparţinând Sf. Anselm; subiectul era o simplă glumă în teritoriile dominate de Nunţiul Ştiinţific Papal. Deirdre Connell fusese instruită să-i recomande iubitului ei, care înainta în vârstă, să petreacă din ce în ce mai mult timp cu înălţătoarea sa speculaţie.

Cu toate acestea, deşi pe deplin ancorat în realitate, Bulkowsky nu fusese în stare să rezolve anumite probleme personale – chestiuni pe care le ascundea de colegul său de cârmuire. Deciziile de aderare la Liga Socialistă se diminuaseră în rândul cadrelor tinere, în lunile din urmă; din ce în ce mai mulţi studenţi de colegiu, chiar şi cei de la ştiinţele exacte, se pronunţau pentru Biserica Creştino-Islamică, aruncând cât colo insigna cu secera şi ciocanul, pentru a pune crucea. Îndeosebi se constatase o lipsă de ingineri de nave, rezultatul fiind că trei nave orbitale din Liga Socialistă, cu ocupanţii lor, fuseseră abandonate. Ştirea *nu* a mai ajuns în ziare şi pe posturi, de vreme ce ocupanţii pieriseră. Spre a feri publicul de ştiri sumbre, destinaţia navelor din LS a fost schimbată. Pe imprimantele computerului dereglările nu au apărut; situaţia lăsa impresia de normal.

Cel puţin l-am eliminat cu totul pe Colin Passim, reflectă Bulkowsky. Un om care vorbeşte ca banda audio dată înapoi nu constituie nicio ameninţare. Evanghelistul a cedat, fără să bănuiască, armamentului avansat al Ligii Socialiste. Balanţa puterii a fost astfel făcută să se încline foarte subtil. Lucruri mici ca acestea se adunau. Cum ar fi, spre exemplu, prezenţa agentului Ligii Socialiste strecurat ca amantă şi secretară a cardinalului. Fără asta…

Bulkowsky se simţi plin de încredere. Forţa dialectică a necesităţii istorice era de partea sa. Se putea retrage în patul său plutitor, peste jumătate de oră, cu certitudinea că era stăpân pe situaţia mondială.

— Cognac, spuse el unui slujitor robot. Napoleon.

Pe când stătea lângă birou încălzind paharul cu palmele, soţia sa, Galina, intră în cameră.

— Nu-ţi fixa nicio întrevedere joi seara, spuse ea. Generalul Yakir a programat un recital pentru corpul diplomatic sovietic. Va

cânta cântăreaţa americană Linda Fox. Yakir ne aşteaptă.

— Sigur. Ai grijă de trandafiri pentru sfârşitul recitalului.

Se adresă unei perechi de slujitori roboţi:

— Transmiteţi-i valetului meu de cameră să-mi amintească.

— Să nu moţăi în timpul recitalului, adăugă Galina. Doamna Yakir se va simţi jignită. Ţii minte data trecută.

— Afurisitul ăla de Penderecki, îşi aminti el prea bine.

Sforăise în timp ce se cânta *Quia Fetit* din *Magnificat* şi o săptămână mai târziu citise despre purtarea lui în documentele Serviciului de Informaţii.

— Adu-ţi aminte că, după câte ştiu cercurile informate, eşti un creştin renăscut. Ce-ai făcut în legătură cu cei responsabili de pierderea acelor nave?

— Au murit cu toţii.

El pusese să fie împuşcaţi.

— Ai putea să recrutezi înlocuitori din Marea Britanie.

— Îi vom avea pe ai noştri, curând. N-am încredere în ce ne trimite Marea Britanie. Fiecare e de vânzare. Spre exemplu, cât mai cere acum acea cântăreaţă pentru hotărârea ei?

— Situaţia nu e clară. Am citit rapoartele Serviciului de Informaţii; cardinalul îi oferă o sumă mare pentru a se hotărî în favoarea Bisericii Creştino-Islamice. Nu cred că e cazul să încercăm să-i înfruntăm.

— Dar dacă o persoană simpatică şi atât de populară ar ţine să vină la rampă şi să anunţe că a văzut lumina cea albă şi l-a acceptat pe blândul Iisus în viaţa ei…

— Tu ai făcut-o.

— Dar, zise Bulkowsky, ştii de ce. Deşi îl acceptase pe Iisus în mod solemn, cu mult fast, el va declara curând că renunţase la Iisus şi se întorsese, mai înţelept acum, la Liga Socialistă. Acest lucru va avea un efect groaznic asupra curiei şi, să sperăm, chiar asupra cardinalului. Moralul Prelatului-şef, după spusele psihologilor de la Liga Socialistă, va fi făcut ţăndări. Acesta de fapt presupunea că, într-o bună zi, toţi cei care aveau legături cu LS vor merge hotărâţi spre diversele birouri ale Bisericii Creştino-Islamice şi se vor converti.

— Ce faci cu doctorul pe care ţi l-a trimis? întrebă Galina. Sunt probleme?

— Nu. Referatele medicale contrafăcute îi dau de lucru.

De fapt, informaţiile medicale prezentate regulat doctorului trimis de Cardinal nu erau contrafăcute. Ele, pur şi simplu,

aparţineau altcuiva decât lui Bulkowsky, unei persoane minore din Liga Socialistă, cu adevărat bolnavă. Bulkowsky îl puse pe medicul lui Harms să jure că va ţine secretul, pledând cu argumentul eticii medicale, dar fireşte că doctorul Duffey trimitea tainic, cu orice ocazie, rapoarte detaliate asupra sănătăţii Împuternicitului, către personalul Cardinalului. Serviciul de Informaţii al Ligii Socialiste le intercepta însă în mod curent, le verifica spre a se convinge că au creat o imagine suficient de gravă, le copiau şi le dădeau drumul spre destinaţie. În general, rapoartele medicale călătoreau prin semnale cu microunde spre un satelit orbital de comunicaţii al Bisericii Creştino-Islamice şi de acolo erau transmise spre Washington, DC. Totuşi, dr. Duffey, în accesele lui periodice de deşteptăciune, punea pur şi simplu informaţiile la poştă. Lucru care era mai greu de controlat.

Imaginându-şi că avea de-a face cu un om suferind, şi încă unul care şi l-a ales pe Hristos, Cardinalul îşi slăbise poziţia de pază privind activităţile superioare ale Ligii Socialiste. Spera ca Împuternicitul să fie iremediabil incompetent.

— Dacă Linda Fox nu se va hotărî pentru LS, spuse Galina, de ce să n-o iei tu deoparte şi să-i spui că într-o zi, în drum spre un concert din contract, racheta ei particulară – lucruşorul acela bătător la ochi şi luxos pe care-l pilotează singură – va exploda într-o vâlvătaie strălucitoare de foc?

— Pentru că domnul Cardinal a luat primul legătura cu ea. El deja i-a spus clar că, dacă nu-l acceptă pe blândul Iisus în viaţa ei, diclorura o va găsi şi în gaură de şarpe, fie că vrea să-l accepte sau nu, răspunse posomorât Bulkowsky.

Tactica de a o otrăvi pe Linda Fox cu doze mici de mercur era o chestie foarte vicleană. Cu mult înainte de a muri (dacă chiar va muri), ea ar deveni literalmente „nebună ca un pălărier”, deoarece otrăvirea cu mercur, mercurul folosind la prelucrarea pălăriilor de fetru, îi adusese pe pălărierii englezi din secolul al nouăsprezecelea la faimoasele psihoze organice.

Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta, îşi spuse Bulkowsky. Rapoartele Serviciilor de informaţii afirmau că solista a devenit isterică atunci când un agent al Bisericii Creştino-Islamice i-a adus la cunoştinţă ceea ce intenţiona Cardinalul dacă nu opta pentru Iisus – isterie şi apoi o hipotermie temporară, urmată de refuzul de a cânta în viitorul ei concert, *Rockul tuturor timpurilor,* aşa cum fusese planificat.

Pe de altă parte, reflectă el, cadmiul ar fi mai bun decât mer-

curul, pentru că ar fi mult mai dificil de detectat. Poliţia secretă a Ligii Socialiste folosea cantităţi infime de cadmiu asupra depersonalizaţilor, pe o perioadă de timp, şi cu rezultate bune.

— Banii n-o vor influenţa, continuă Galina.

— N-aş exclude această posibilitate cu totul. Este ambiţia ei să fie stăpâna Marelui Los Angeles.

— Totuşi, dacă ea va fi distrusă, coloniştii vor protesta. Ei depind de ea.

— Linda Fox nu e o persoană. Ea reprezintă o *clasă* de persoane, un tip. Este un sunet pe care îl elaborează echipamentul electronic, echipamentul electronic foarte sofisticat. Sunt mai mulţi ca ea. Totdeauna vor fi. Poate fi distrusă ca şi cauciucurile de automobil.

— Ei bine, atunci nu-i oferi foarte mulţi bani, râse Galina.

— Îmi este milă de ea.

Cum trebuie să fie, se întrebă el, să nu exişti? Asta-i o contradicţie. A simţi, înseamnă a exista. Atunci, gândi el, probabil că ea nu simte. Pentru că este un lucru cert că nu există, nu cu adevărat. Noi ar trebui să ştim. Noi am fost primii care am creat-o.

Sau mai degrabă... Eminenţa Cenuşie şi-o imaginase cel din întâi pe Fox. Sistemul de Inteligenţă Artificială o inventase, îi spusese ce şi cum să cânte; Eminenţa Cenuşie, i-a făcut aranjamentele muzicale... absolut totul, până la mixaje. Şi tot acest pachet a fost un succes deplin.

Eminenta Cenuşie analizase corect nevoile emoţionale ale coloniştilor şi apăruse cu o formulă pentru a face faţă acestor nevoi. Sistemul de Inteligenţă Artificială menţinea o examinare continuă, derivând o conexiune inversă; când se schimbau nevoile se schimba şi Linda Fox. Asta constituia un cerc închis.

Dacă, brusc, toţi coloniştii ar dispărea, Linda Fox ar înceta să mai existe. El ar fi desfiinţat-o ca pe-o coală trecută prin maşina de tocat hârtie.

— Împuternicitule, îi zise un robot care servea consiliul, înaintând spre Bulkowsky.

— Ce mai este, zise el iritat.

Nu-i plăcea să fie întrerupt când făcea conversaţie cu soţia.

Robotul continuă:

— Şoimul.

Se uită la Galina şi-i spuse.

— Eminenţa Cenuşie mă cheamă. E ceva urgent. Scuză-mă, te

rog.

Se depărtă grăbit, dispărând în complexul de birouri particulare, unde îşi va găsi terminalul de la sistemul de Inteligenţă Artificială, cel protejat cu mare grijă.

Într-adevăr, terminalul semnaliza luminos, aşteptând să i se răspundă.

— Mişcări de trupe? întrebă Bulkowsky pe când se aşeza în faţa ecranului computerului.

— Nu, veni vocea artificială a Eminenţei Cenuşii, cu tonul ei specific. E o conspiraţie pentru a introduce ilegal un bebeluş monstru prin Secţia de emigrări. Sunt implicaţi trei colonişti. Am controlat fătul femeii. Urmează detalii.

Eminenţa Cenuşie întrerupse legătura.

— Detalii, când? Dar sistemul IA nu-l auzi, deconectându-se automat. La dracu, zise Bulkowsky. Nu-mi prea acordă respect. E prea ocupat să demoleze dovada ontologică a existenţei lui Dumnezeu.

Cardinalul Fulton Stätler Harms primi veştile de la Eminenţa Cenuşie cu obişnuita-i încredere în sine.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse el pe când sistemul IA îşi încheia transmisia. Ceva străin, se pare, îşi spuse. O distracţie pe care Dumnezeu n-a intenţionat niciodată s-o facă să existe. Acesta-i aspectul într-adevăr îngrozitor al migraţiei spaţiale: nu primim ceea ce trimitem. Primim, în schimb, ceva nefiresc.

Ei bine, va trebui să punem să-l omoare; totuşi aş fi interesat să-i văd matricea creierului. Mă întreb cum o fi genul acesta. Un şarpe în găoacea oului. Un făt în pântecele mamei. Povestea originară reluată: o creatură ingenioasă.

Şarpele era mai şiret decât orice creatură sălbatică pe care DOMNUL Dumnezeu o făcuse.

Geneza, capitolul trei, versetul unu. Ceea ce s-a întâmplat mai înainte, nu se va mai întâmpla. O să distrugem de data asta, răul. Indiferent de înfăţişarea luată acum.

O să mă rog pentru asta, gândi.

— Scuzaţi-mă, se adresă el micului grup de preoţi veniţi în vizită, care-l aştepta afară, în holul cel mare. Trebuie să mă retrag în capelă puţin. A intervenit o problemă importantă.

Curând, el îngenunche în tăcere şi semiîntuneric, cu lumânări

arzând în colţurile îndepărtate; camera şi el însuşi, păreau sfinte.

Tată Ceresc, se rugă, învaţă-ne să cunoaştem căile tale şi să facem ca tine. Ajută-ne să ne ferim şi să ne apărăm de cel rău. Fie ca noi să prevedem şi să înţelegem vicleşugurile lui. Deoarece ele sunt iscusite, iar şiretenia lui de asemenea. Dă-ne nouă tăria – împrumută-ne nouă puterea ta cea sfântă – pentru a-l descoperi, orice chip ar lua el.

Nu auzi nimic ca răspuns. Asta nu-l surprinse. Oamenii evlavioşi vorbeau cu Dumnezeu, iar oamenii nebuni îşi imaginau că Dumnezeu le răspundea. Răspunsurile trebuiau să vină chiar din interiorul lor, din propria inimă... Dar, fireşte, Sfântul Duh îl îndruma. Totdeauna era aşa.

În interiorul său, Sfântul Duh, sub forma propriilor sale înclinaţii, îi confirma intuiţia sa iniţială. „Căci tu nu vei îngădui vreunui vrăjitor să trăiască” includea în sfera, sa mutaţia introdusă ilegal. „Vrăjitor” era una şi aceeaşi cu „monstru”. El avea, prin urmare, suport biblic.

Şi, oricum, el era locţiitorul lui Dumnezeu pe Pământ.

Dar pentru a fi mai sigur, consultă imensul său exemplar din *Biblie,* recitind *Exodul,* capitolul douăzeci şi patru, verset şaptesprezece.

Căci tu nu vei îngădui unei vrăjitoare să trăiască.

Şi apoi, de dragul versificaţiei, citi şi următorul vers:

Căci oricine vieţuieşte cu un animal cu siguranţă va fi ucis.

După care citi explicaţiile.

Vrăjitoria antică este scăldată de crime, imoralitate şi şarlatanie; corupe mulţimea cu practici hidoase şi superstiţii. Ea este precedată de măsuri împotriva imoralităţii sexuale şi urmată de condamnarea viciilor nenaturale şi idolatrie.

Ei bine, asta cu siguranţă că se aplică aici. Practici respingătoare şi superstiţii. Lucrurile acestea se răspândeau prin relaţii intime cu ne-umanoizii de pe planete îndepărtate. Ei nu trebuiau să invadeze această lume sfântă, îşi zise în sinea lui. Sunt sigur că şi Împuternicitul Suprem, colegul meu, va fi de acord cu asta.

Brusc, iluminarea îl inundă. Suntem invadaţi! îşi dădu el

seama. Lucrul despre care vorbim de două secole. Sfântul Duh îmi spune: s-a întâmplat!

Blestemata progenitură a dezmăţului, gândi el; grabnic, îşi croi drum spre camera principală unde se afla linia directă şi supersecretă cu Împuternicitul.

— E în legătură cu bebeluşul? întrebă Bulkowsky după ce contactul fusese stabilit rapid. M-am retras la culcare. Poate aştepta până mâine.

— E o ticăloşie în ceea ce se întâmplă, zise Cardinalul Harms. *Exodul XXII,* versetul 17. „Căci tu…”

— Eminenţa Cenuşie nu-l va lăsa să ajungă pe Pământ. Probabil că a fost interceptat la unul dintre posturile noastre spaţiale de emigrare.

— Dumnezeu nu doreşte monştri în această lume primordială. Tu, ca un creştin re-născut, trebuie să-ţi dai seama de asta.

— Bineînţeles că-mi dau, zise Bulkowsky plin de indignare.

— Ce să-l învăţ pe Eminenta Cenuşie să facă?

— Mai degrabă ne va învăţa el pe *noi* ce să facem. Nu crezi?

— E cert că va trebui să ieşim din criza asta prin rugăciune. Alătură-mi-te în rugăciune chiar acum. Pleacă-ţi capul.

— Mă cheamă soţia, replică Bulkowsky. Ne putem ruga şi mâine. Noapte bună.

Închise.

Oh, Dumnezeu al lui Israel, se ruga Harms, cu capul plecat. Fereşte-ne de amânare şi de răul care a coborât asupra noastră. Trezeşte sufletul Împuternicitului privind graba acestei ore a grelei noastre ispitiri.

Noi suntem încercaţi spiritualiceşte, se rugă el. Ştiu că aşa stau lucrurile. Şi trebuie să ne dovedim vrednicia prin înlăturarea acestei prezenţe satanice. Fă-ne pe noi vrednici, stăpâne; împrumută-ne sabia ta de tărie. Dă-ne nouă şaua ta de dreptate spre a încăleca armăsarul… Nu-şi putu termina gândul, era prea intens. Grăbeşte spre ajutorul nostru, încheie el şi-şi ridică semeţ capul. Un sentiment de triumf îl invadă, ca şi cum, gândi, am prins în cursă ceva de omorât. Am urmărit acel lucru până în pânzele albe. Şi va muri. Lăudat fie Dumnezeu.

8

Zborul axial de mare viteză îi produse lui Rybys Rommey o

stare de rău cumplit. Căile Spaţiale Unite aranjaseră ca ea să beneficieze de cinci locuri, unul lângă altul, aşa încât să poată sta întinsă; chiar şi aşa de abia mai putea vorbi. Stătea culcată pe spate, cu o pătură trasă până sub bărbie.

Sumbru, pe când stătea şi privea în jos la ea, Elias Tate zise:

— Afurisitele astea de detalii legale. Dacă n-am fi fost reţinuţi…

Făcu o strâmbătură.

În interiorul corpului lui Rybys fătul, care era de şase luni acum, nu mai mişcase de foarte multă vreme. Dacă, Doamne fereşte, fătul a murit? se întrebă Herb Asher. Moartea lui Dumnezeu... dar nu în împrejurări pe care să le fi anticipat vreo persoană. Şi absolut nimeni în afară de el, Rybys şi Elias Tate n-ar şti vreodată.

Dumnezeu poate, oare, muri? se întrebă el. Şi cu el şi soţia mea.

Ceremonia căsătoriei fusese clară şi scurtă, o tranzacţie din partea autorităţilor spaţiale, fără accente religioase sau morale. Li se ceruse să treacă prin multe examinări fizice şi, evident, sarcina ei fusese descoperită.

— Dumneavoastră sunteţi tatăl? îl întrebă doctorul.

— Da, răspunse Asher.

Doctorul zâmbi silit şi notă răspunsul în fişa lui.

— Am simţit că trebuie să ne căsătorim, explică Herb.

— Este o atitudine pozitivă. Doctorul era mai în vârstă, foarte dichisit şi total impersonal. Cunoaşteţi faptul că este băiat?

— Da.

Evident că ştia.

— Doar un lucru nu înţeleg, mai zise doctorul. Această fecundare s-a făcut pe cale naturală? Nu cumva a fost o inseminare artificială? Pentru că himenul este intact.

— Într-adevăr, zise Herb Asher.

— Este foarte rar, dar se poate întâmpla. Deci, tehnic, soţia dumneavoastră este încă virgină.

— Într-adevăr.

— Ştiţi, doamna este tare bolnavă. Din cauza sclerozei multiple.

— Ştiu, răspunse el cu stoicism.

— Nu se poate garanta vindecarea. Vă daţi seama de asta. Cred că este o idee salutară că o faceţi să se întoarcă pe Pământ şi aprob din tot sufletul faptul că o însoţiţi. Dar s-ar putea să fie

degeaba. Scleroza multiplă este o suferinţă aparte. Învelişul de mielină al fibrei nervoase formează zone dure şi aceasta conduce, în cele din urmă, la paralizie permanentă. Noi am izolat, în sfârşit, doi factori cauzali, după ani şi ani de efort. Există un microorganism, dar, şi acesta este un factor major, este implicată o formă de alergie. Marea parte a tratamentului presupune transformarea sistemului imunitar astfel încât…

Doctorul continuă să vorbească iar Herb Asher îl asculta cu o atenţie politicoasă. El cunoştea deja toate acestea, Rybys îi spusese de multe ori şi îi arătase texte pe care le obţinuse de la Serviciul medical. Ca şi ea, devenise o autoritate în materie.

— Poţi să-mi dai puţină apă, murmură Rybys ridicând capul; faţa-i era pătată şi tumefiată şi Herb Asher o înţelese cu greu.

O stewardesă îi aduse lui Rybys apă într-un pahar din hârtie. Elias şi Herb o ridicară în poziţie şezândă şi ea luă paharul în mână. Braţele, corpul, îi tremurau.

— Nu mai avem aşa mult, o asigură Herb Asher.

— Hristoase, murmură Rybys. Nu cred că am să rezist până la capăt. Spune-i stewardesei că-mi vine să vărs din nou; să-mi aducă vasul acela. Oh, Iisuse.

Se ridică în capul oaselor de-a binelea, cu o faţă marcată de durere.

Aplecându-se lângă ea, stewardesa îi zise:

— Vom opri motoarele în două ore, aşa că dacă aţi putea să rezistaţi…

— Să rezist? Nu pot să ţin nici măcar ce am băut. Sunteţi sigură că Coca Cola nu a fost colorată artificial sau cu ceva similar? Cred că mi-a făcut mai rău. Nu aveţi vreo bere, dar foarte slab alcoolizată? Dacă aş bea un pic din ea, poate m-ar opri să… Afurisi plină de venin şi furie: La naiba cu asta. La naiba cu toate astea. Nu merită!

Se uită lung la Herb Asher, apoi la Elias.

Yah, gândi Herb Asher. Nu poţi face şi tu ceva? E pur şi simplu sadic să o laşi să sufere în halul ăsta.

În mintea sa auzi un glas. La început nu putu să înţeleagă ce voia să spună; auzi cuvintele, dar ele păreau fără sens. Vocea spuse:

— Du-o în Grădină.

— Ce Grădină? gândi el.

— Ia-o de mână.

Întinse mâna şi bâjbâind în faldurile păturii, luă mâna soţiei.

— Îţi mulţumesc, spuse Rybys şi îi strânse mâna fără vlagă.

Acum, aşa cum stătea aplecat peste ea, îi văzu ochii strălucind, văzu spaţii dincolo de ochii ei, ca şi cum se uita în ceva gol, conţinând fâşii imense de spaţiu. Unde eşti? se întreba el. E un univers acolo, în capul tău, unul diferit de acesta: nu o reflexie de oglindă, ci un alt tărâm. Văzu stele şi constelaţii, văzu nebuloase şi nori uriaşi de gaze care luminau tainic şi totuşi cu o lumină alburie, nu una arămie. Simţi vântul învolburându-se şi auzi ceva foşnind. Frunze ori crengi, gândi: aud plantele. Aerul este călduţ. Asta îl ului. Părea a fi aer proaspăt, nu aerul stătut, reciclat al navei spaţiale.

Ciripit de păsărele şi, când privi în sus, cer albastru. Văzu bambuşi şi sunetul foşnitor venea de la vântul care bătea prin trestiile de bambus. Văzu un gard şi copii în spatele lui. Şi, cu toate acestea, în acelaşi timp, el ţinea mâna fără putere a soţiei. Ciudat, gândi. Aeru-i aşa de uscat, ca şi cum ar năvăli din deşert. Văzu un băiat cu păr castaniu buclat; părul îi aminti de părul lui Rybys înainte de a şi-l fi pierdut din cauza chimioterapiei; îi căzuse şi dus a fost.

Unde mă aflu? se minună el. La o şcoală? Lângă el, agitatul domn Plaudet îi spunea istorioare fără sens în legătură cu nevoile financiare ale şcolii, cu problemele şcolii – dar pe el nu-l interesau aceste probleme, îl interesa doar firea lui. Deteriorarea creierului fiului său, nevoia să ştie totul în legătură cu asta.

— Ceea ce nu pot eu să înţeleg, spunea Plaudet, este de ce v-au ţinut pe dumneavoastră în suspendare frigorifică timp de zece ani numai pentru o splină. Pentru Dumnezeu, o splinectomie e un tip de operaţie normală şi curentă şi deseori un atac de splină poate fi…

— Ce emisferă a creierului este vătămată? îl întrerupse el.

— Domnul Tate are toate rapoartele medicale. Dar vom merge la computerul nostru şi vom cere o fişă în acest sens. Lui Manny, mi se pare că îi este puţin teamă de dumneavoastră, dar presupun că asta e pentru că nu şi-a văzut niciodată tatăl până acum.

— Voi sta aici, afară, cu el, în timp ce îmi aduceţi fişa. Doresc să aflu cât se poate de mult despre leziune.

— Herb, zise Rybys.

Speriat, îşi dădu seama unde se află; la bordul navei spaţiale XR4 a Liniilor Aeriene Unite, zbor axial din Fomalhaut spre Sistemul Solar. În două ceasuri prima echipă de la Emigrare va

urca în navă şi va trece la inspecţia preliminară.

— Herb, îi şopti soţia. Tocmai mi-am văzut fiul.

— O şcoală, îi spuse el, unde urmează să meargă.

— Nu cred că voi trăi să fiu şi eu acolo. Am sentimentul că... El era acolo şi tu la fel, şi un om mic, zgomotos, ce semăna cu un şobolan, dar eu nu eram acolo. Am privit, am tot privit. Voi muri din asta, dar fiul meu va trăi. Asta-i ceea ce el mi-a spus, mai ţii minte? Yah mi-a spus că voi continua să trăiesc prin fiul meu, aşa că, presupun că voi muri, vreau să zic că acest corp va muri, dar îl voi salva pe el. Erai şi tu acolo când Yah a spus asta? Nu-mi mai amintesc. Noi ne aflam într-o grădină, nu-i aşa? Bambuşi. Am simţit vântul adiind. Vântul mi-a vorbit; prin mai multe voci.

— Da, spuse el.

— Obişnuiau să meargă în deşert timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. Ilie şi apoi Iisus. Elias? Se uită în jur. Tu ai mâncat lăcuste şi miere sălbatică şi te-ai dus la oameni pentru a-ţi cere iertare. I-ai spus regelui Ahab că nu va mai fi nici rouă, nici ploaie în aceşti ani... astfel grăieşte Domnul. După cuvântul meu.

Îşi închise ochii.

E tare bolnavă, îşi zise el. Dar l-am văzut pe fiul ei. Splendid şi neîmblânzit şi... ceva în plus. Timid. Foarte omenesc, gândi, era un copil uman. Poate că toate astea sunt în mintea noastră. Poate clemii ne-au blocat percepţiile aşa încât credem, vedem şi simţim, dar nu este ceva real. Mă dau bătut. Pur şi simplu, nu ştiu. E ceva în legătură cu timpul. El pare a fi în stare să transforme timpul. Acum sunt aici în navă, ca apoi să fiu în Grădină cu copilul şi ceilalţi copii, copilul ei, peste nişte ani de acum încolo. Care este timpul adevărat? se întrebă. Eu, aici în navă, sau înapoi la domul meu, înainte de a o fi întâlnit pe Rybys, sau după ce ea a murit şi copilul e la scoală? Şi am fost în suspendare cronică ani în şir. Are de-a face, sau a avut, sau va avea de-a face cu splina? M-am împuşcat? se întreba. Rybys a murit din cauza bolii ei, dar eu cum am murit? Şi ce s-a întâmplat sau se va întâmpla cu Elias?

Înclinându-se spre el, Elias îi zise:

— Vreau să-ţi vorbesc. Îi făcu semn să se depărteze de Rybys şi de ceilalţi pasageri. Nu va trebui să-l pomenim pe Yah. Vom folosi cuvântul „Iehova” de acum încolo. E un cuvânt născocit în 1530; e permis să-l spui. Înţelegi situaţia. Cei de la Emigrare vor încerca să ne capteze gândurile cu aparate de ascultare

psihotronice, dar Iehova ne va acoperi gândurile, aşa că ei vor prinde puţin sau nimic. Dar acum vine partea cea grea. Puterea lui Iehova slăbeşte de aici încolo. Zona Diavolului va începe curând.

— În regulă, confirmă el cu capul.

— Tu ştii toate astea.

— Şi mult mai mult.

Din ceea ce-i spusese Elias şi din câte-i spusese Rybys… Îi spusese şi Iehova mult, în somn, în vise însufleţite. Iehova îi învăţase pe ei toţi; vor şti ce să facă.

— El e cu noi, spuse Elias şi ne poate vorbi din pântecul ei. Dar există riscul ca acele mecanisme electronice moderne de radiografiere, de control, să capteze ceva. Ne va vorbi foarte puţin. După o pauză, adăugă: sau deloc.

— Ciudată idee. Mă întreb ce vor gândi autorităţile dacă circuitele lor de strângere a informaţiilor ar intercepta gândurile lui Dumnezeu.

— Ei bine, n-ar şti ce este. Cunosc eu autorităţile de pe Pământ; am de-a face cu ei de patru mii de ani, în fel şi fel de cazuri. Ţară după ţară. Război după război. Am fost cu Graful Egmont în războaiele olandeze de independenţă, războiul de treizeci de ani, eram de faţă în ziua când a fost executat. L-am cunoscut pe Beethoven… dar poate „l-am cunoscut” nu-i cuvântul potrivit.

— Tu ai fost Beethoven?

— O parte din spiritul meu s-a întors pe Pământ şi în el.

De rând şi pătimaş, gândi Herb. Devotat cu trup şi suflet cauzei libertăţii umane. Plimbându-se de mână cu prietenul său Goethe, cei doi bărbaţi revoluţionând noua viaţă a iluminismului german.

— Cine altcineva ai mai fost?

— Mulţi oameni din istorie.

— Tom Paine?

— Noi am pus la cale Revoluţia americană. Un grup de-al nostru. Eram prietenii lui Dumnezeu într-o vreme şi Fraţii Crucii cu Trandafiri, în 1615… Am fost Jakob Boehme, dar n-ai auzit tu de el. Spiritul meu nu vieţuieşte singur într-un om. Nu se cheamă încarnare. Numai o parte din spiritul meu se întoarce pe Pământ ca să se unească cu o fiinţă pe care a ales-o Dumnezeu. Totdeauna sunt astfel de oameni şi eu sunt acolo. Martin Buber a fost un astfel de om; Domnul să-i odihnească sufletul nobil. Ce

om bun şi blând. Până şi arabii i-au pus flori pe mormânt. Chiar şi ei l-au iubit. Elias tăcu. Unii dintre oamenii la care eu însumi m-am dus au fost mai buni decât mine. Dar eu am puterea de a mă reîntoarce. Dumnezeu mi-a acordat-o să... În fine, a fost de dragul Israelului. Un strop de nemurire pentru cel mai iubit dintre popoare. Ştii, Herb, se spune că Dumnezeu a oferit Tora fiecărui popor din lume, demult, în timpuri vechi, înainte de a-l oferi evreilor şi, fiecare naţie a respins-o, pe un motiv sau altul. Tora spune: „Să nu ucizi” şi mulţi nu puteau trăi după această poruncă: ei voiau ca religia să fie despărţită de moralitate... nu voiau ca religia să le îngrădească dorinţele. În cele din urmă, Dumnezeu a oferit-o evreilor care au acceptat-o.

— Tora este legea?

— Este mai mult decât legea. Cuvântul „lege” este nepotrivit. Deşi Noul Testament al creştinilor foloseşte totdeauna cuvântul „Lege” pentru Tora. Ea este totalitatea dezvăluirilor divine făcute de Dumnezeu, este ceva viu, a existat înainte de creaţie. Este o entitate mistică, aproape cosmică. Tora este instrumentul Creatorului. Cu ea, el a creat universul şi pentru ea a creat el universul. Este ideea supremă şi sufletul viu al lumii. Fără ea lumea n-ar putea exista şi n-ar avea dreptul să existe. Îl citez pe Hayym Nahman Bialik, care a trăit de la ultima parte a secolului al nouăsprezecelea până spre mijlocul secolului douăzeci. Ar trebui să-l citeşti cândva.

— Poţi să-mi mai spui şi altceva despre Tora?

— Resh Lakish a spus: „Dacă intenţia cuiva e curată, Tora devine pentru el un medicament dătător de viaţă, purificându-l prin viaţă. Dar dacă intenţia lui nu este pură, ea devine un drog dătător de moarte, purificându-l prin moarte”.

Cei doi rămaseră o vreme în tăcere.

— O să-ţi mai spun ceva. Un om a venit la marele Rabin Hillel – care a trăit în secolul unu, era creştină – şi i-a spus: „Promit să devin un nou adept, cu condiţia ca tu să mă înveţi întreaga Tora în timp ce eu stau într-un picior”. Hillel i-a răspuns: „Ceea ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face. Aceasta-i întreaga Tora. Restul e doar comentariu; du-te şi învaţă-l.”

Îi zâmbi lui Herb.

— Chiar este porunca asta în Tora? În primele cinci cărţi ale *Bibliei?*

— Da, Leviticul nouăsprezece, optsprezece. Dumnezeu spune: „Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi”. N-ai ştiut asta, nu-i

aşa? Aproape două mii de ani înaintea lui Isus.

— Atunci Regula de Aur derivă din iudaism.

— Da, aşa este, şi încă din iudaismul timpuriu. Regula a fost oferită omului de însuşi Dumnezeu.

— Am multe de învăţat.

— Citeşte. „Cape, lege”, cele două cuvinte pe care Augustin le-a auzit. Din latină, „Ia şi citeşte”. Asta să faci, Herb. Ia cartea şi citeşte-o. Te aşteaptă. *Este vie.*

Pe când călătoria continua, Elias i-a dezvăluit şi mai multe aspecte uimitoare din Tora, calităţi ale Torei pe care puţini oameni le cunoşteau.

— Îţi spun aceste lucruri pentru că am încredere în tine. Să ai însă grijă cui le dezvălui.

Existau patru căi de a citi Tora, cel de al patrulea fiind un studiu al laturii ei ascunse, cea mai de profunzime. Când Dumnezeu a spus „Să fie lumină”, el s-a referit la misterul care strălucea în Tora. Aceasta era lumina primordială ascunsă a însăşi Creaţiei care, fiind de o asemenea nobleţe, nu putea fi pângărită prin folosirea ei de către muritori, încât Dumnezeu a împletit-o în chiar inima Torei. Ea era o lumină fără de sfârşit, legată de scânteile divine în care crezuseră gnosticii, fragmente din Divinitate care acum erau împrăştiate prin toată Creaţia, cuprinse – din păcate – în carcase materiale, ca cele ale corpurilor fizice.

Dar mai interesant decât orice, unii mistici evrei medievali susţineau că fuseseră 600.000 de evrei care au plecat din Egipt şi au primit Tora pe Muntele Sinai. Reîncarnate la fiecare generaţie următoare, aceste 600.000 de suflete continuă să trăiască. Fiecare suflet sau scânteie e legată de Tora într-un alt fel; şi astfel există 600.000 de sensuri diferite şi unice ale Torei. Ideea este următoarea: că pentru fiecare dintre aceste 600.000 de persoane, Tora este diferită şi fiecare persoană are mesajul ei propriu, şi specific în Tora, de care sufletul ei este ataşat. Prin urmare, într-un fel, aş putea spune că există 600.000 de Tore.

De asemenea, mai există trei eoni sau epoci în timp; prima cronologic vorbind, fiind o epocă de bunăvoinţă; a doua sau cea în curs, fiind de strictă imparţialitate şi limitare; cea de pe urmă, care stă să vină, fiind de milă şi îndurare. Există o Tora diferită pentru fiecare dintre aceste trei epoci. Şi totuşi există o singură Tora. Există o primă Tora sau matrice în care nu-i niciun semn de punctuaţie, niciun spaţiu între cuvinte; de fapt, toate cuvintele

sunt amestecate. Şi în fiecare dintre cele trei epoci, literele se combină în alte şi alte cuvinte, pe măsura desfăşurării evenimentelor.

Epoca în curs, cea de strictă justiţie şi limitare, îi explică Elias, este umbrită de faptul că în Tora aferentă ei, una din litere era lipsă, consoana *shin.* Această literă era totdeauna scrisă cu trei accente, dar ar fi trebuit să aibă patru. Şi astfel Tora făcută pentru epoca asta este imperfectă. O altă concepţie împărtăşită de evreii medievali mistici este aceea că, de fapt, lipseşte o literă din alfabetul nostru. Datorită acestui lucru, Tora noastră conţine atât legi negative cât şi pozitive. În următorul eon, litera lipsă sau invizibilă va fi restituită şi orice prohibiţie negativă din Tora va dispare. De aici rezultă că următorul eon, sau, cum i se mai spune în ebraică, următoarea shemittah, va fi lipsită de restricţiile impuse asupra oamenilor; libertatea va înlocui stricta justiţie şi limitarea.

Din această noţiune derivă ideea, continuă Elias, că există porţiuni invizibile din Tora – invizibile pentru noi acum, dar care vor fi vizibile în Epoca Mesianică ce va urma. Ciclul cosmic va aduce inevitabil această epocă, va fi următoarea shemittah, foarte asemănătoare cu prima, şi Tora se va ordona din nou din matricea ei amestecată.

Sună a computer, gândi Herb Asher. Universul este programat, ca apoi să fie, cu şi mai multă exactitate, re-programat. Fantastic.

Două ore mai târziu, o navă guvernamentală oficială se prinse de nava lor şi, după un timp, agenţii de la Serviciul emigrare, porniră să mişune printre ei, începând inspecţia. Şi interogatoriile.

Plin de teamă, Herb Asher o ţinea pe Rybys strânsă lângă el, el însuşi fiind cât mai aproape cu putinţă de Elias, trăgând putere din omul mai în vârstă de lângă el.

— Spune-mi, Elias, cel mai minunat lucru pe care-l ştii despre Dumnezeu, rosti el calm.

Inima-i bătea dureros în piept şi abia putea respira.

— Bine. „Rabinul Judah a zis, citând pe Rav:

Ziua e făcută din douăsprezece ore. În timpul primelor trei, Cel Sfânt (Dumnezeu), lăudat fie El, e ocupat cu studiul Torei. În timpul următoarelor trei, El îşi exercită dreptul de a judeca pe cei din întreaga

sa lume. Când îşi dă seama că omenirea merită distrugerea, el se ridică din Tronul Dreptăţii, pentru a sta pe Tronul Îndurării. În timpul celui de al treilea set de trei ore, El oferă hrană întregii sale lumi, de la uriaşele animale sălbatice până la păduchi. În timpul celui de-al patrulea, El se amuză cu Leviatanul, precum este scris, „Leviatanul, pe care l-ai făcut chiar pentru a te amuza” (Psalmi 104:26)... În timpul celui de-al patrulea set de trei ore (după cum susţin alţii) El îi învaţă pe copiii de şcoală”.

— Îţi mulţumesc.

Trei agenţi de la Emigrare se îndreptau acum spre ei, în uniforme de culori vii, lucioase; purtau arme.

— Chiar şi Dumnezeu consultă Tora ca pe o formulă şi un plan al universului, îi zise Elias.

Un agent de la Emigrări întinse mâna după actele de identitate ale lui Elias. Bătrânul îi înmâna pachetul de documente. Şi nici chiar Dumnezeu nu poate acţiona contrar celor scrise acolo.

— Sunteţi Elias Tate, i se adresă cel mai vârstnic dintre agenţii de emigrare, examinându-i documentele. Care este scopul dumneavoastră în Sistemul Sol?

— Această femeie e tare bolnavă. Va fi internată în spitalul marinei din...

— V-am întrebat scopul dumneavoastră, nu al dânsei. Se uită în jos la Herb Asher. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt soţul dânsei.

Îi înmâna actele sale de identitate, permisele şi toată documentaţia.

— Este verificată ca ne-contagioasă?

— E scleroză multiplă, care nu este...

— Nu v-am întrebat ce are. V-am întrebat dacă e contagioasă.

— Acum vă spun. Tocmai răspundeam la întrebare.

— Sculaţi-vă.

El se ridică.

— Însoţiţi-mă. Agentul cel vârstnic de la Emigrări îi făcu semn să-l urmeze pe interval. Elias porni după ei, dar agentul îl îmbrânci literalmente înapoi. Nu dumneavoastră!

Urmându-l pe agent, Herb Asher îşi croi drum, pas cu pas, în josul intervalului, spre spatele navei. Niciunul dintre ceilalţi pasageri nu stătea în picioare, el singur fusese selectat.

Într-un compartiment mic, inscripţionat cu NUMAI PENTRU ECHIPAJ, agentul cel vârstnic se întoarse cu faţa spre Herb Asher, uitându-se la el în tăcere, îndelung; ochii omului parcă voiau să

iasă din orbite, ca şi cum n-ar fi putut să vorbească, ca şi cum ceea ce ar fi avut de spus nu putea fi rostit. Timpul trecea. Ce naiba face? se întrebă Herb Asher. Tăcere. Privirea aceea fixă, cumplită, continuă.

— Bine, zise agentul Emigrării. Mă dau bătut. Care *este* de fapt scopul dumneavoastră întorcându-vă pe Pământ?

— V-am spus.

— Chiar e bolnavă?

— Foarte. E pe moarte.

— Atunci e prea bolnavă să mai călătorească. Nu văd niciun rost.

— Numai pe Pământ sunt dotări care…

— Sunteţi sub legea Terestră *acum.* Vreţi să faceţi puşcărie pentru informaţii false faţă de un ofiţer, federal? Vă trimit înapoi la Fomalhaut. Pe toţi trei. Nu mai am timp de pierdut. Întoarceţi-vă la locul dumneavoastră şi rămâneţi acolo până la noi dispoziţii.

O voce, o voce neutră, imperturbabilă, nici de bărbat, nici de femeie, un soi de inteligenţă perfectă, prinse glas în mintea lui Herb Asher.

„La Bethesda doctorii vor să studieze boala ei."

Tresări vizibil. Agentul îl privi.

— La Bethesda, spuse el, doctorii vor să-i studieze boala.

— Cercetare?

— Este un microorganism.

— Aţi spus că nu este contagios.

Vocea neutră zise: „Nu în această fază."

— Nu în această fază, rosti el cu glas tare.

— Se tem de o infestare? întrebă funcţionarul brusc.

Herb Asher dădu aprobator din cap.

— Mergeţi înapoi la locul dumneavoastră. Agentul, iritat, îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze. Aceasta depăşeşte domeniul meu. Aveţi formularul roz, formularul 368? Completat cum trebuie şi semnat de un medic?

— Da.

Era adevărat.

— Dumneavoastră sau domnul mai în vârstă cu care sunteţi este infectat?

Vocea din mintea lui spuse „Numai Bethesda poate determina asta". Avu, dintr-o dată, o viziune interioară însufleţită a persoanei a cărei voce o auzise, văzu în propria-i minte un chip

de femeie, o fată liniştită dar hotărâtă. O mască de metal fusese împinsă de pe acel chip, lăsând vederii nişte ochi înţelepţi, impasibili, o faţă clasică minunată, ca Atena; era ameţit de uimire. Imposibil să fie acesta Iehova. Asta era o femeie. Dar nu semăna cu niciuna dintre femeile pe care le văzuse el vreodată. Nu o cunoştea. Nu pricepea cine era persoana. Vocea ei nu era vocea lui Yah şi ăsta nu putea fi chipul lui Yah. Nu mai ştia ce să creadă. Era peste măsură de derutat. Cine-şi luase sarcina de a-l sfătui?

— Numai Bethesda poate determina asta, reuşi el să zică.

Agentul de la Emigrări se opri nesigur pe el. Duritatea sa exterioară se evaporase.

Vocea feminină şopti din nou şi, de data asta, în minte, văzu buzele mişcându-i-se. „Esenţial e timpul.”

— Esenţial e timpul, zise.

Vocea-i zgârie şi lui urechile.

— N-ar trebui să fiţi puşi în carantină? Probabil nu e recomandabil să fiţi cu alţi oameni. Ceilalţi pasageri… Trebuie să vă punem într-o navă specială, se poate aranja. S-ar putea să vă fie mai bine… am putea să ducem pe doamna mai repede acolo.

— Bine. E rezonabil.

— O să dau un telefon. Care-i numele acestui microorganism? E un virus?

— Învelişul nervului…

— N-are importanţă. Duceţi-vă la loc. Ştiţi ce…, agentul veni după el. Nu ştiu a cui a fost ideea să vă trimită încoace cu un mijloc de transport public, dar acum o să vă scap eu de asta. Sunt regulamente stricte care n-au fost respectate în cazul de faţă. Sunteţi anunţaţi la Bethesda? Vreţi să telefonez eu anticipat, sau v-aţi îngrijit de toate?

— Este înscrisă în registru deja.

Asta aşa era. Toate măsurile au fost luate.

— Asta-i o tâmpenie, să vă instaleze într-un vehicul public. Trebuiau să gândească mai bine, acolo, în Fomalhaut.

— CY 30 – CY 30 B, îi zise Herb Asher.

— Cheamă-se oricum. Nu vreau să fiu implicat în asta. O greşeală de felul ăsta… Afurisi. Vreun tâmpit nenorocit din Fomalhaut şi-a imaginat probabil că asta va aduce o economie de câţiva dolari contribuabililor. Luaţi-vă locul în primire şi voi avea eu grijă să fiţi anunţaţi când nava va fi gata. Ar trebui… Hristoase.

Tremurând, se întoarse la locul său.

Elias îi aruncă o privire. Rybys zăcea cu ochii închişi; era o imagine clară a stării prin care trecea.

— Să-ţi pun o întrebare, îi zise Herb lui Elias. Ai gustat vreodată whisky scoţian Laphroaig?

— Nu, răspunse Elias contrariat.

— E cel mai bun dintre toate whisky-urile. Vechime zece ani, foarte scump. Distileriile s-au deschis în 1815. Folosesc alambice tradiţionale de aramă. Necesită două distilări…

— Ce s-a petrecut acolo?

— Lasă-mă mai întâi să termin. Laphroaig e cuvântul galic pentru „splendida vale la amiază”. E distilat pe Islay în Insulele de vest ale Scoţiei. Orz încolţit… Îl usucă într-un cuptor sub care e un foc de turbă, un foc de turbă adevărată. E singurul whisky scoţian care se mai face aşa acum. Turba se mai poate găsi numai pe insula Islay. Maturarea se face în poloboace de stejar. E un whisky incredibil. E cea mai fină băutură alcoolică din lume. Este…

Se întrerupse brusc.

Un ofiţer de la Emigrări se îndrepta spre ei.

— Nava dumneavoastră a sosit, domnul Asher. Urmaţi-mă. Soţia poate să meargă? Doriţi vreun ajutor?

— Deja?

Era consternat. Şi atunci îşi dădu seama că nava fusese acolo în tot acest timp. Serviciul emigrări era pregătit, ca de obicei, să facă faţă situaţiilor de urgenţă de acest fel, îndeosebi. Sau, mai degrabă, ceea ce presupuneau ei a fi această situaţie.

— Cine poartă o mască metalică dată pe spate, peste păr, şi un nas drept, un nas foarte pronunţat? îl întrebă el pe Elias, pe când lua pătura de pe Rybys… Ei, să lăsăm acum. Dă-mi o mână de ajutor.

Împreună, el şi Elias o puseră pe Rybys pe picioare. Agentul urmărea scena cu compătimire.

— Nu ştiu, îi răspunse Elias.

— E altcineva, îi spuse el pe când o duceau pe Rybys pas cu pas pe interval.

— O să vărs, răspunse ea slab.

— Ţin-te bine. Aproape am ajuns, o încuraja Herb.

Eminenţa Cenuşie încunoştiinţă pe Cardinalul Fulton Stätler Harms şi pe Împuternicitul Suprem şi apoi pe toţi şefii de stat din

lume şi tipări următoarea declaraţie falsă:

PE SOCLUL CELOR CINCIZECI SE VA SCRIE: S-A TERMINAT CU POPASUL CELOR DE DINAINTE PRIN PREAMĂRITELE FAPTE ALE LUI DUMNEZEU, ÎMPREUNĂ CU NUMELE COMANDANŢILOR CELOR CINCIZECI ŞI ALE GRUPURILOR LOR DE CÂTE ZECE. CÂND VOR MERGE LA LUPTĂ, VOR TREBUI SĂ SCRIE DESPRE ARMELE NECESARE PENTRU A FORMA UN FRONT COMPLET ECHIPAT. LINIA DE FRONT URMEAZĂ SĂ FIE FORMATĂ DINTR-O MIE DE OAMENI OAMENI OAMENI ŞI FIECARE LINIE DE FRONT VA AVEA ŞAPTE ŞAPTE ŞAPTE ÎN ADÂNCIME, UN OM STÂND ÎN SPATELE CELUILALT STOP REPET TOŢI URMEAZĂ SĂ ŢINĂ SCUTURI DE BRONZ LUSTRUIT REPET BRONZ ASEMĂNĂTOR CU OGLINZILE ACESTE SCUTURI.

Declaraţia se încheia aici. Tehnicienii asaltară sistemul de transmitere al Inteligenţei Artificiale cât ai clipi din ochi.

Verdictul lor: sistemul va trebui să fie închis complet pentru o perioadă de timp. Ceva de bază s-a defectat la el. Ultimele informaţii coerente pe care le-a prelucrat a fost mesajul că femeia însărcinată se numea Rybys Rommey, Asher, soţul ei, Herbert Asher şi însoţitorul lor, Elias Tate, fuseseră lăsaţi să treacă de către Serviciul de emigrare de la Rotonda III şi că fuseseră transferaţi dintr-un vehicul public axial într-o navă guvernamentală rapidă, a cărei destinaţie era Washington, DC.

Stând în faţa terminalului care nu mai dădea semne de viaţă, Cardinalul Harms gândi: „S-a făcut o greşeală. Serviciul de emigrare trebuia să-i intercepteze, nu să le înlesnească zborul. Nu mai înţeleg nimic. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns doar atât, am pierdut acum şi modulul principal de prelucrare a datelor, de care eram dependenţi în totalitate.”

Îl sună pe Împuternicitul Suprem şi i se transmise, din partea lacheului, că acesta se dusese la culcare.

Scârba naibii, se necăji Harms în sinea lui. Idiotul. Mai avem doar o staţie unde putem să-i interceptăm: chiar sediul Emigrării, la Washington, DC. Şi dacă au ajuns până aici – Doamne Dumnezeule, gândi el. Monstrul îşi foloseşte puterile paranormale!

Îl mai chemă o dată pe Împuternicitul Suprem.

— Se poate vorbi cu Galina? spuse, ştiind că n-avea ce spera.

Bulkowsky renunţase să se ducă la culcare în asemenea moment. Aceasta însemna capitularea.

— Doamna Bulkowsky? răspunse funcţionarul superior,

manifestând îndoială. Bineînţeles că nu.

— Atunci cu şeful personalului? Sau unul dintre mareşalii dumneavoastră?

— Împuternicitul vă va chema, îl informă funcţionarul superior; era evident că avea ordine de la Bulkowsky să nu-l deranjeze.

Hristoase! îşi zise Harms trântind receptorul videotelefonului.

Ecranul se întunecă.

Ceva nu era în regulă, îşi dădu el seama. Nu trebuia să meargă aşa departe şi *Eminenţa Cenuşie ştia asta.*

Sistemul de prelucrare a informaţiilor o luase razna literalmente. Şi nu era numai o dereglare tehnică, înţelese el; asta era o „fugă” neurastenică. Eminenţa Cenuşie înţelesese ceva dar nu putea comunica acel lucru. Sau sistemul de prelucrare, de fapt, îl şi comunicase? Ce mai era şi vorbirea asta păsărească, se întrebă Harms?

Luă legătura cu cel mai înalt rang de computere rămase în funcţiune, cele de la Institutul de Tehnologie din California. După ce transmise materialul cel perplexant, dădu indicaţii să fie identificat.

Şi, cinci minute mai târziu, computerul Institutului îl identifică:

PERGAMENTUL QUMRAM „RĂZBOIUL DINTRE FIII LUMINII ŞI FIII ÎNTUNERICULUI”. SURSĂ: SECTA ASCETICĂ EVREIASCĂ ESENIENI.

Ciudat, gândi Harms. El ştia de esenieni. Mulţi teologi speculaseră că Isus a fost esenian şi în mod cert exista dovadă că Ioan Botezătorul a fost esenian. Secta anticipase un sfârşit apropiat lumii, odată cu bătălia de la Armageddon, având loc în primul secol al erei noastre. Secta era puternic influenţată de adepţii reformei lui Zoroastru.

Reflectă… Ioan Botezătorul. Specificat de Isus a fi fost proorocul Ilie reîntors, precum s-a promis de Iehova în Malachi:

Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii, şi inima copiilor spre părinţii, lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem.

Versetul final al *Vechiului Testament;* acolo se sfârşea *Vechiul Testament* şi începea *Noul Testament.*

Armageddon, cugetă el. Bătălia cea de pe urmă dintre Fiii Întunericului şi Fiii Luminii. Între Iehova şi – cum au numit esenienii puterea răului? – Belial. Asta era. Acesta era termenul lor pentru Satana. Diavolul va conduce pe Fiii întunericului, Iehova îi va conduce pe Fiii Luminii. Aceasta va fi cea de a şaptea bătălie.

Vor fi şase bătălii dintre care trei vor fi câştigate de Fiii Luminii şi trei vor fi câştigate de Fiii Întunericului. Lăsându-l pe Diavol la putere. Apoi, Iehova însuşi va prelua comanda ceea ce echivala cu egalarea adversarului.

Monstrul din pântecele ei este Diavolul, îşi dădu seama Cardinalul Harms. El s-a întors să se răzbune. Să-l răstoarne pe Iehova pe care noi îl slujim.

Însăşi Puterea Divină este acum în pericol, declară el; simţi o mânie cruntă.

În această fază, Cardinalului i se păru că meditaţia şi rugăciunea erau binevenite. Şi o tactică prin care invadatorii să fie distruşi când vor ajunge la Washington, DC. Numai de nu s-ar fi stricat Eminenta Cenuşie! Posac, se îndreptă spre capela sa personală.

9

— Le vom distruge nava. Nu-i nicio problemă deosebită. Va avea loc un accident, toţi cei trei – patru, dacă includem şi fătul – vor fi ucişi, spuse Împuternicitul.

Lui i se părea un lucru simplu.

De la capătul firului Cardinalul Harms îi replică:

— Se vor sustrage. Nu mă întrebaţi cum.

Aerul posac nu i se ştersese de pe chip.

— Aveţi putere în Washington, DC. Ordonaţi să fie distrusă nava; *ordonaţi acum.*

Acum, era însă cu opt ore mai târziu. Opt ore preţioase în timpul cărora Împuternicitul dormise liniştit. Cardinalul Harms se uită fix la omologul său. Oare, se gândi el brusc, se luptase Bulkowsky să găsească o soluţie în tot acest timp? Poate nu dormise câtuşi de puţin. Soluţia aceasta suna, mai degrabă, ca a fi a Galinei. Cei doi schimbaseră păreri; lucrau în echipă.

— Ce soluţie răsuflată. Asta-i reacţia ta tipică pentru a lichida un focos de rachetă.

— Doamnei Bulkowsky îi place, spuse Împuternicitul.

— Cred că voi doi aţi stat cât a fost noaptea de lungă pentru a găsi răspuns la chestia asta.

— N-am stat toată noaptea. Am dormit tun, deşi Galina a avut vise ciudate. Mi-a spus de unul că… Ei bine, cred că merită povestit. Aţi vrea să auziţi visul Galinei? Aş dori să-mi spuneţi părerea despre el, de vreme ce pare a avea accente religioase.

Daţi-i drumul.

— Un peşte enorm şi alb se află în ocean. Aproape de suprafaţă, aşa cum face o balenă. Este un peşte prietenos. El înoată spre noi; vreau să spun spre Galina. Se mai află şi o serie de canale cu ecluze. Marele peşte alb îşi croieşte cu multă greutate drum în reţeaua de canale. În cele din urmă este prins, departe de ocean, aproape de oamenii care se uitau. El a făcut asta dinadins; el vroia să se ofere pe sine oamenilor drept hrană. Se aduce un fierăstrău, o bandă zimţată mânuită de doi oameni, folosit de cherestegii pentru a tăia copacii. Galina spunea că dinţii fierăstrăului erau groaznici. Oamenii au început să taie cu fierăstrăul felie după felie din carnea vie a marelui peşte alb care este atât de prietenos. În vis, Galina gândea: „Asta nu se cade. Noi rănim peştele prea tare”.

Bulkowsky se opri.

— Ei bine? Ce spuneţi?

— Peştele este Isus, spuse Cardinalul Harms, care-şi oferă trupul omului aşa încât omul să poată avea viaţă veşnică.

— Asta-i cât se poate de bine, dar era nedrept pentru peşte. Ea spunea că nu se făcea un lucru corect. Chiar dacă peştele s-a oferit singur. Durerea sa era prea mare. Oh, da; în vis ea gândea: „Noi trebuie să găsim un alt fel de mâncare, care să nu producă suferinţă marelui peşte. Apoi urmară nişte episoade neclare, în care ea se uita într-un frigider; văzu un ulcior cu apă, un ulcior îmbrăcat în pai sau trestie, ceva în genul ăsta… şi un cub de mâncare roz, ca un cub de unt. Pe ambalaj erau scrise nişte cuvinte, dar nu le-a putut citi. Frigiderul era proprietatea comună a unui gen de mică aşezare de oameni, undeva într-o zonă depărtată. Ceea ce s-a întâmplat, după cum se vede, este că acel ulcior cu apă şi cubul cel roz aparţineau întregii colonii şi numai atunci mâncai hrană şi beai apă, când îţi dădeai seama că te apropiai de clipa morţii.

— Ce făcea băutul apei…

— Apoi te întorceai mai târziu. Renăscut.

— Aceasta-i împărtăşania cu sfintele daruri. Vinul sfinţit şi azima. Sângele şi trupul Domnului nostru. Hrana vieţii veşnice. „Acesta este trupul meu. Luaţi…”, îi spuse Harms.

— Aşezarea părea că există într-o cu totul altă perioadă de timp. Cu mult înainte. Ceva ca în antichitate.

— Interesant, dar noi tot trebuie să facem faţă problemei noastre, ce e de făcut cu bebeluşul monstru?

— Aşa cum am zis, vom aranja un accident. Nava nu va mai ajunge la Washington, DC. Când, exact, trebuie să sosească? Cât timp mai avem?

— O clipă. Harms apăsă pe tastele unui mic terminal. Hristoase!

— Ce s-a întâmplat? Durează câteva secunde să trimiţi un mic proiectil. Le şi aveţi în zonă.

— Nava lor a aterizat, îi spuse Harms. În timp ce dumneavoastră dormeaţi. Deja sunt verificaţi la Serviciul emigrări din Washington, DC.

— E firesc să dormi.

— Monstrul v-a făcut să dormiţi.

— Am dormit toată viaţa. Furios, Împuternicitul adăugă: Sunt aici, în staţiunea aceasta, pentru odihnă; sănătatea mi-e şubredă.

— Mă mir.

— Informaţi Emigrarea imediat să-i reţină. Faceţi-o *acum.*

Harms închise şi luă legătura cu Serviciul de emigrare. O s-o iau pe femeia aceea, pe Rybys Rommey Asher, şi o să-i rup gâtul, îşi spuse el în gând. O s-o ciopârţesc în bucăţele, şi pe fătul ei împreună cu ea. O să-i tai bucăţele, bucăţele pe toţi şi o să hrănesc animalele de la grădina zoologică cu ei.

Surprins, se întrebă: „Am gândit eu asta?” Sălbăticia raţionamentului său îl ului. Chiar că-i urăsc, îşi dădu seama. Simt că fierb. Sunt furios pe Bulkowsky că m-a temporizat cu opt ore pline de somn în mijlocul unei asemenea crize; dacă mi-ar sta în putere, l-aş ciopârţi şi pe el.

Când îl obţinu pe directorul Serviciului emigrări din Washington, DC la aparat, întrebă înainte de toate dacă femeia pe nume Rybys Rommey Asher, soţul ei şi Elias Tate mai erau acolo.

— Voi verifica, Eminenţa Voastră. O pauză, o pauză foarte lungă. Harms număra în gând secundele când înjurând, când rugându-se. Apoi directorul se întoarse. Încă îi investigăm.

— Reţineţi-i. Nu-i lăsaţi să plece sub niciun motiv. Femeia este însărcinată. Informaţi-o – ştiţi de cine vorbesc? Rybys Rommey-Asher – informaţi-o că va fi un avort forţat al fătului. Fă-i pe oamenii dumitale să inventeze orice scuză.

— Doriţi, într-adevăr, să avorteze? Sau ăsta e un pretext.

— Vreau ca avortul să-i fie provocat în următorul ceas. Un avort salin. Vreau să fie omorât fătul. O să vă încredinţez secretul nostru. Am avut un schimb de păreri cu Împuternicitul Suprem; aceasta este politica generală. Fătul este un monstru. Un capriciu al radiaţiei. Posibil chiar progenitura monstruoasă a unei simbioze interspaţiale. Mă înţelegeţi?

— Vai! Simbioză interspaţială. Da. Îl vom omorî cu căldură localizată. Injectăm colorant radioactiv direct în el prin peretele abdominal. Voi spune unuia dintre doctorii noştri…

— Spune-i să-i provoace avortul sau spune-i să-l omoare în ea, dar omoară-l şi fă-o acum.

— Voi avea nevoie de o semnătură. Nu pot face asta fără autorizaţie.

— Transmiteţi formularele.

Oftă.

Din terminalul său ieşiră încet, încet, paginile; le apucă, găsi rândurile unde se cerea semnătura lui, semnă şi introduse din nou paginile în receptorul terminalului.

Pe când stătea în holul Serviciului de emigrare cu Rybys, Herb Asher se întreba unde se dusese Elias Tate. Elias se scuzase că se duce la toaletă, dar nu se mai întorsese.

— Când o să mă pot întinde? murmură Rybys.

— Curând. Acum, acum ne trec direct dincolo.

Nu mai dădu amănunte pentru că fără îndoială sala de aşteptare avea microfoane secrete.

— Unde-i Elias?

— Se va întoarce.

Un funcţionar de la Emigrări, nu unul în uniformă dar purtând o insignă, se apropie de ei.

— Unde este cel de-al treilea membru al grupului dumneavoastră? Îşi consultă carnetul. Elias Tate.

— La toaletă, îi răspunse Herb Asher. Aţi fi aşa de amabil să o verificaţi pe doamna? Puteţi vedea şi dumneavoastră cât îi e de rău.

— Vrem să i se facă un consult medical, spuse funcţionarul

imperturbabil. Noi solicităm o constatare medicală înainte de a vă da drumul.

— Dar s-a făcut deja! De către propriul ei doctor iniţial şi apoi de...

— Acesta-i procedeul standard.

— Nu contează. E o cruzime şi e inutil.

— Doctorul va fi aici curând şi în timp ce ea va fi examinată, dumneavoastră veţi fi interogat. Pentru a vă economisi timpul. Nu o vom interoga şi pe ea, cel puţin nu pe larg. Sunt conştient de starea medicală gravă.

— Dumnezeule mare! poţi deci *să vezi şi tu* asta!

Funcţionarul se îndepărtă, dar se întoarse aproape imediat cu o faţă mohorâtă.

— Tate nu este la toaletă.

— Atunci nu ştiu unde este.

— Poate că l-au investigat şi i-au dat drumul.

Funcţionarul se îndepărtă grăbit, vorbind într-un aparat pe care-l ţinea în mână.

Bănuiesc că Elias a evadat, gândi Herb.

— Veniţi aici, rosti o voce. Era o doamnă doctor în halat alb. Tânără, purtând ochelari, cu părul strâns la spate într-un coc, ea îi escortă energic pe Herb Asher şi soţia sa de-a lungul unui coridor scurt cu un aer şi miros steril spre o cameră de consultaţii.

— Întindeţi-vă, doamnă Asher, îi spuse doctoriţa ajutând-o pe Rybys să se ridice pe o masă ginecologică.

— Rommey-Asher, preciza Rybys pe când se urca cu vădită durere pe masă. Aţi putea să-mi daţi un antiemetic I-V? Şi repede? Vreau să spun, cât mai repede. Adică acum.

— Având în vedere boala soţiei dumneavoastră, se adresă doctoriţa lui Herb Asher aşezându-se la birou, de ce nu s-a pus capăt sarcinii?

— Am mai vorbit despre asta, răspunse el cu sălbăticie.

— Totuşi, s-ar putea să-i cerem să avorteze. Nu vrem să se nască un copil cu malformaţii; este împotriva politicii de stat.

Îngrozit, uitându-se fix la doctoriţă, Herb spuse:

— Dar este în luna a şasea de sarcină!

— Noi avem notat că este într-a cincea. Oricum, în cadrul perioadei legale.

— Nu puteţi face una ca asta fără acordul ei.

Groaza lui aproape nu mai cunoscu limite.

— Decizia nu vă mai aparţine, acum că v-aţi întors pe Pământ. Un comitet de medici va studia problema.

Lui Herb îi era clar că avea să urmeze un avort forţat. Ştia ce va hotărî comitetul – ceea ce hotărâse, de fapt.

Din colţul camerei o sursă de muzică încastrată în perete răspândea dezgustătorul zgomot de fond al siropoasei muzici de coarde. Acelaşi sunet, îşi dădu el seama, pe care-l auzise zile în şir în domul său. Dar muzica se schimbă şi el constată că urma o piesă de popularitate a lui Fox. Pe când doctoriţa completa formularele medicale, vocea Lindei Fox se putea auzi îndepărtat. Asta-i aduse alinare.

Vino din nou!
Dulcea dragoste cheamă acum
Farmecele tale reţinute
Să-mi aducă încântarea binemeritată.

Buzele doctoriţei se mişcau instinctiv, sincronizate cu familiarul cântec al lui Fox pe versurile lui Dowland.

Brusc, Herb Asher deveni conştient că vocea din microfon doar semăna cu cea a lui Fox. Vocea nu mai cânta, vorbea.

Vocea cea slabă spuse clar:

Nu va fi niciun avort. Va fi o naştere.

La biroul ei, doctoriţa nu părea conştientă de schimbare. Yah a modificat semnalul audio, îşi dădu el seama. Privind-o, văzu că doctoriţa se opreşte, cu stiloul ridicat de pe pagina din faţa ei.

Mesaj subliminal, îşi spuse, urmărind ezitarea doctoriţei. Femeia tot îşi mai imaginează că aude un cântec familiar. Versuri cunoscute. E un fel de vrajă. Ca şi cum ar fi hipnotizată.

Cântecul se reluă.

— Nu-i putem face avort legal dacă e în luna a şasea, spuse doctoriţa şovăitor. Domnule Asher, trebuie să fie o eroare. Noi o avem înregistrată ca fiind în a cincea. În luna a cincea de sarcină. Dar dacă dumneavoastră spuneţi şase, atunci…

— Examinaţi-o, dacă doriţi. E cel puţin în a şasea. Convingeţi-vă personal.

— Eu… Îşi frecă fruntea, clipind des din ochi, îi închise şi făcu o grimasă ca de durere. Nu văd niciun motiv să… Se întrerupse, ca şi cum n-ar fi fost în stare să-şi amintească ce intenţionase să

spună. Nu văd niciun motiv, reluă ea după o clipă, să mai discutăm în contradictoriu despre asta.

Apăsă un buton pe interfonul de pe birou.

Uşa se deschise şi un funcţionar de la Serviciului de emigrare apăru. După o clipă i se alătură un agent vamal în uniformă.

— Problema e rezolvată, spuse doctoriţa funcţionarului. Nu o putem forţa să avorteze, sarcina e prea avansată.

Funcţionarul se uită în jos la ea, cu o privire fixă.

— Asta-i legea, adăugă ea.

— Domnule Asher, spuse agentul de la vamă, permiteţi-mi să vă întreb ceva. În declaraţia soţiei dumneavoastră, făcută pentru verificarea vamală, ea specifică două talismane. Ce este un talisman?

— Nu ştiu.

— Nu sunteţi evreu? Fiecare evreu ştie ce e un talisman. Atunci, soţia dumneavoastră este evreică şi dumneavoastră nu sunteţi?

— Ştiţi, ea aparţine Bisericii Creştino-Islamice dar… Se opri. Intui că avansează pas cu pas spre o capcană. Evident; era imposibil ca un soţ să nu cunoască religia soţiei. Ei abordează o zonă de care eu nu vreau să vorbesc, îşi spuse el. Eu sunt creştin, răspunse cu glas tare. Deşi am fost crescut ca Nunţiu Ştiinţific Papal. Aparţin Corpului de Tineret al Partidului. Dar acum…

— Dar doamna este evreică. De unde şi talismanele. Nu aţi văzut-o niciodată punându-le? Unul se poartă pe cap, altul pe braţul stâng. Sunt nişte cutiuţe pătrate de piele care conţin fragmente din *Scriptura* ebraică. Mi se pare ciudat că dumneavoastră nu ştiţi nimic despre asta. De când vă cunoaşteţi?

— De multă vreme.

— Chiar este soţia dumneavoastră? Dacă este în luna a şasea de sarcină… Consultă unele documente care zăceau pe masa doctoriţei. Era însărcinată când v-aţi căsătorit cu ea. Dumneavoastră sunteţi tatăl copilului?

— Bineînţeles.

— Ce grupă sanguină aveţi? De fapt o am aici. Funcţionarul de la Serviciului de emigrări începu să răsfoiască formularele legale şi pe cele medicale. E undeva…

Telefonul de pe birou sună, doamna doctor îl ridică şi se prezentă.

— Pentru dumneavoastră.

Înmână receptorul funcţionarului. Aceasta, cu o atenţie concentrată, ascultă în tăcere. Apoi punându-şi mâna peste microfon, îi spuse iritat lui Herb:

— Grupa sanguină s-a verificat. Sunteţi liberi. Dar vrem să vorbim cu Tate, domnul mai în vârstă care…

Se întrerupse şi din nou ascultă la telefon.

— Puteţi chema un taxi de la telefonul public din hol, spuse agentul vamal.

— Suntem liberi să plecăm? întrebă Herb.

Agentul dădu aprobator din cap.

— Ceva nu e în regulă, spuse doctoriţa.

Din nou îşi scosese ochelarii şi stătea frecându-şi ochii.

— Mai e problema cealaltă, îi spuse agentul de la vamă şi se aplecă să-i înmâneze un teanc de documente.

— Ştiţi unde este Tate?! strigă funcţionarul de la Emigrări după Herb, pe când el şi Rybys tocmai ieşeau din cabinetul medical.

— Nu, nu ştiu, răspunse Herb şi se trezi în coridor; sprijinind-o pe Rybys, înainta, pas cu pas, înapoi, de-a lungul coridorului, până în holul de aşteptare.

— Ia loc, îi spuse el, aşezând-o ca pe un morman pe una din canapele.

Mai multe persoane care aşteptau îi fixară plictisiţi.

— Dau un telefon. Mă întorc repede. Ai ceva mărunt? Îmi trebuie o monedă de cinci dolari.

— Hristoase, murmură Rybys. Nu, n-am.

— Am trecut de ei, zise el pe un ton coborât.

— O.K.

— O să comand un taxi prin telefon.

Scotocind prin buzunare în căutarea monedei de cinci dolari, se simţi în al nouălea cer. Yah intervenise, îndepărtat şi slab, dar fusese destul.

Zece minute mai târziu, ei şi bagajele erau îmbarcaţi într-un taxi aerian rapid, galben, ridicându-se de pe aerogara Washington, DC, cu direcţia Bethesda – Chevy Chase.

— Unde naiba o fi Elias? mai reuşi să spună Rybys.

— Le-a distras atenţia. I-a abătut. I-a luat de pe capul nostru.

— Excelent. Deci acum ar putea fi oriunde.

Deodată un taxi mare se năpusti spre ei cu o viteză demenţială.

Şoferul robot al taxiului ţipă îngrozit. Şi atunci masivul taxi aerian îi lovi lateral; totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Impactul violent aruncă taxiul într-o spirală de prăbuşire; Herb Asher îşi strânse soţia în braţe – clădirile apărură brusc, imense, în raza lor vizuală şi el ştiu, ştiu sigur şi dureros de precis, ce se întâmplase. Idioţii, gândi el plin de suferinţă; îl durea fizic; durerea provenea din constatare. Semnalele de alarmă din taxi se opriseră…

Protecţia lui Yah nu a fost de ajuns, îşi dădu el seama, pe măsură ce taxiul aerian se prăbuşea din ce în ce mai jos, ca o frunză căzătoare, uscată.

E prea slabă. Prea slabă influenţa lui aici.

Taxiul izbi muchia unei clădiri înalte.

Totul se întunecă şi Herb Asher nu mai ştiu nimic.

Zăcea într-un pat de spital, plin de fire şi tuburi, conectat la nenumărate aparate ca o entitate anatomo-cibernetică.

— Domnule Asher? rosti o voce, o voce de bărbat. Domnule Asher, mă auziţi?

Încercă să dea afirmativ din cap, dar nu fu în stare.

— Aţi suferit leziuni interne grave, spuse vocea bărbătească. Eu sunt doctorul Pope. Aţi fost în stare de inconştienţă cinci zile. Vi s-a făcut operaţie, dar splina dumneavoastră ruptă va trebui să fie înlocuită. Asta este doar o parte din cele întâmplate. Urmează să fiţi supus la suspendare crionică, adică să fiţi conservat prin congelare, până când organele înlocuitoare… Mă auziţi?

— Da.

— … Până când organele de substituire, disponibile de la donatori, vor putea fi procurate. Lista de aşteptare nu este prea lungă. Veţi fi în suspendare numai câteva săptămâni. Cât de mult anume…

— Soţia mea.

— Soţia dumneavoastră a murit. Şi-a pierdut activitatea cerebrală un timp prea îndelungat pentru a mai fi readusă. A trebuit să renunţăm la suspendarea crionică pentru dânsa. Nu i-ar fi folosit cu nimic.

— Copilul.

— Fătul trăieşte. Unchiul soţiei dumneavoastră, domnul Tate, a venit şi şi-a asumat tutela. Noi am extras fătul din corpul ei şi l-am plasat într-un uter sintetic. Conform tuturor testelor noastre,

el nu a fost lezat de traumatisme, ceea ce e oarecum un miracol.

Posomorât, Herb Asher gândi „Exact aşa şi e”.

— Soţia dumneavoastră a cerut ca el să se numească Emmanuel.

— Ştiu.

Pe când simţea că-şi pierde din nou cunoştinţa. Herb mai apucă să-şi spună: „Planurile lui Yah nu au fost zădărnicite cu totul. Yah nu a fost învins de tot. Mai este speranţă”.

— Belial, Diavolul, şopti el.

— Poftim? Doctorul Pope se aplecă aproape ca să-l audă. Belial? Aceasta este o persoană cu care doriţi să vă facem legătura? Cineva care ar trebui să ştie?

— Ştie el.

Prelatul-şef al Bisericii Creştino-Islamice îi spuse Împuternicitului Suprem al Nunţiului Ştiinţific Papal:

— Ceva nu a funcţionat cum trebuie. Au trecut prin Serviciul de emigrări.

— Unde s-au dus? Trebuiau să se ducă undeva.

— Elias Tate a dispărut chiar înainte de inspecţia de la vamă. N-avem habar unde poate fi. Cât despre familia Asher... Cardinalul şovăi. Ultima dată au fost văzuţi plecând într-un taxi aerian. Regret.

— O să-i găsim noi, spuse Bulkowsky.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, răspunse Cardinalul, făcându-şi semnul crucii.

Văzând asta, Bulkowsky făcu la fel.

— Puterea răului.

— Aşa-i, spuse Cardinalul. Împotriva acestui lucru luptăm noi.

— Dar ea pierde în cele din urmă.

— Da, categoric. Mă duc la capelă acum. Să mă rog. Vă sfătuiesc să faceţi la fel.

Ridicând din sprâncene, Bulkowsky îl privi. Expresia de pe chipul interlocutorului său era indescifrabilă; ceva complex.

10

Când Herb Asher se trezi, i se spuseră nişte lucruri uluitoare. El petrecuse – nu săptămâni – ci ani în suspendare crionică. Doctorii nu au putut explica de ce a durat atâta vreme procu-

rarea organelor de înlocuire. Împrejurări, i-au spus, mai presus de puterea lor. Probleme procedurale.

— Dar Emmanuel? întrebă.

Doctorul Pope care arăta mai în vârstă, mai albit şi mai distins ca înainte, îi spuse:

— Cineva a intrat cu forţa în spital şi l-a scos pe fiul dumneavoastră din uterul sintetic.

— Când?

— Aproape imediat ce a fost pus acolo. Fetusul a fost în uterul sintetic numai o zi, după datele noastre de observaţie.

— Ştiţi cine a făcut asta?

— Conform cu benzile video – noi controlăm constant uterele sintetice – a fost un domn mai în vârstă, cu barbă. După o pauză, doctorul Pope adăugă: Alienat mintal după aparenţă. Nu trebuie să tăgăduiţi coeficientul ridicat de probabilitate ca fiul dumneavoastră să nu mai trăiască, nu mai trăieşte de fapt de zece ani, fie din cauze naturale, vreau să spun faptul ca a fost scos din uterul lui sintetic… sau datorită purtării domnului în vârstă şi cu barbă. Fie deliberat, fie accidental. Poliţia nu i-a putut localiza pe niciunul dintre ei. Regret.

Elias Tate, îşi spuse Herb. Făcându-l nevăzut pe Emmanuel, spre un loc sigur, lipsit de primejdii. Închise ochii şi simţi o recunoştinţă fără margini.

— Cum vă simţiţi? se interesă doctorul Pope.

— Am visat. N-am ştiut că oamenii în suspendare crionică sunt conştienţi.

— Dumneavoastră n-aţi fost.

— Am visat-o tot timpul pe soţia mea. Simţi o tristeţe amară plutind deasupra lui şi apoi coborând în el, copleşindu-l; tristeţea era sfâşietoare. Totdeauna mă aflam acolo, înapoi, împreună cu ea. Când ne-am întâlnit, înainte de a ne întâlni. Călătoria spre Pământ. Lucruri mărunte. Farfurii cu mâncare alterată… era neglijentă.

— Dar îl aveţi totuşi pe fiul dumneavoastră.

— Da. Se întreba cum va putea el să-i găsească pe Elias şi Emmanuel. Ei vor trebui să mă găsească pe mine, îşi dădu el seama.

Timp de o lună rămase în spital, efectuând terapie de consolidare pentru a-şi reface energia şi apoi, într-o dimineaţă răcoroasă la mijloc de martie, spitalul îl externă. Cu valiza în mână, coborî treptele din faţă, nesigur pe picioare şi temător, dar

fericit să fie liber din nou. În fiecare zi, în tot timpul cât a făcut terapia, se aşteptase ca autorităţile să năvălească asupra lui. Dar nu s-a întâmplat. Se întreba de ce.

Pe când stătea împreună cu o mulţime de oameni în jur, încercând să facă semn unui taxi aerian galben, remarcă un cerşetor orb, stând mai la o parte, un om foarte solid, bătrân, cu părul alb, purtând haine soioase. Bătrânul ţinea o ceaşcă pentru cerşit.

— Elias.

Mergând spre el, îşi privi vechiul prieten. Niciunul dintre ei nu vorbi un timp, apoi Elias spuse:

— Bună, Herbert.

— Rybys mi-a spus că deseori iei chipul unui cerşetor.

Se întinse să-l îmbrăţişeze pe bătrân, dar acesta dădu dezaprobator din cap.

— Este Paştele evreilor. Şi eu sunt aici. Puterea spiritului meu este prea mare; nu se cade să mă atingi. Totul e numai spirit acum, în clipa asta.

— Tu nu eşti om, spuse Herb, plin de uimire şi admiraţie.

— Eu sunt mai mulţi oameni. Mă bucur să te văd din nou. Emmanuel a spus că vei fi externat azi.

— Băiatul e bine?

— E minunat.

— L-am văzut. Odată, acum câtva timp. Într-o viziune pe care... Se opri. Iehova mi-a trimis-o. Ca să mă ajute.

— Ai visat?

— Pe Rybys. Şi pe tine. Despre fiecare lucru întâmplat. Am retrăit totul de mai multe ori.

— Dar acum trăieşti din nou. Bine te-ai întors, Herbert Asher. Avem multe de făcut.

— Avem şanse? Avem, într-adevăr, vreo şansă?

— Băiatul are zece ani. I-a zăpăcit, le-a încurcat felul de a gândi. I-a făcut să uite. Dar... Elias tăcu o clipă. Şi el, la rândul lui, a uitat. O să vezi. Acum câţiva ani a început să-şi amintească; a auzit un cântec şi unele amintiri i-au revenit. Destule, probabil, sau poate nu. Tu ai putea să-i aduci înapoi mai multe. El s-a auto-programat, la început, înainte de accident.

— A fost rănit, atunci? În accident? întrebă Herb Asher cu mare greutate.

Elias îi confirmă din cap.

— Deteriorarea creierului, zise Herb; citi expresia de pe chipul

prietenului său.

Din nou bătrânul încuviinţă din cap, bătrânul cerşetor cu ceşcuţa. Nemuritorul. Ilie, aici de Paştele evreilor. Ca totdeauna. Prietenul veşnic, prietenul ajutător al omului. Zdrenţuit şi ponosit şi foarte înţelept.

— Vine tatăl tău, nu-i aşa? întrebă Zina.

Stăteau împreună pe o bancă în Rock Creek Park, lângă apa complet îngheţată. Copacii îi umbreau cu ramurile lor desfrunzite, stinghere. Aerul se răcise şi amândoi copiii purtau hăinuţe groase. Dar cerul de deasupra era senin. O vreme, Emmanuel se uită lung în sus.

— Ce spune tăbliţa ta?

— N-am nevoie să-mi consult tăbliţa.

— El nu e tatăl tău.

— E o persoană bună. Nu e vina lui că mama a murit. Voi fi fericit să-l mai văd o dată. Mi-e dor de el. Se gândi: A trecut mult timp, după măsura cu care calculează ei aici, în Tărâmul de Jos. Ce tărâm tragic mai este şi acesta, reflectă. Cei de aici, de jos, sunt prizonieri, şi tragedia esenţială e că ei nici măcar nu ştiu asta; ei cred că sunt liberi pentru că niciodată nu au fost liberi şi nu înţeleg ce înseamnă asta. *Aceasta este o închisoare* şi puţini oameni au ghicit lucrul acesta. Dar eu ştiu, pentru că de asta mă aflu aici. Să dărâm zidurile, să prăvălesc porţile de metal, să zdrobesc fiecare lanţ. Tu nu vei pune botniţă boului pe când treieră grâul, gândi, amintindu-şi de Tora. Nu vei închide o fiinţă vie; nu o vei lega. Aşa grăit-a Domnul Dumnezeul tău. Aşa spun Eu.

Ei nu ştiu pe cine slujesc. Acesta-i miezul nenorocirii lor: slujire sub imperiul greşelii, pentru un lucru greşit. Sunt ca şi otrăviţi cu metal. Metal care-i înlănţuie, metal în sângele lor; aceasta este lumea metalului. Condusă de slujbaşi neînsemnaţi, o maşină care macină, împărţind suferinţă şi moarte… Sunt aşa de obişnuiţi cu moartea, reflectă, de parcă şi moartea ar fi ceva firesc. Cât o fi de când au cunoscut ei Grădina? Locul unde se odihnesc animalele şi florile. Când voi putea oare să găsesc din nou acel loc pentru ei?

Sunt două realităţi, gândi mai departe. Închisoarea Neagră de Fier, care se numeşte Peştera Comorilor, în care trăiesc ei acum şi Grădina Palmierului, cu spaţiile ei imense, cu lumina ei, unde au locuit ei la început. Acum sunt pur şi simplu orbi. Literalmente

incapabili să vadă mai mult decât un pic înaintea lor; obiectele îndepărtate le sunt acum invizibile. Din când în când, câte unul dintre ei ghiceşte că odinioară aveau aptitudini pierdute acum, că nu mai sunt ceea ce erau şi nici unde erau.

Dar ei uită din nou, exact aşa cum am uitat şi eu. Şi eu mai uit unele lucruri încă. Am o perspicacitate doar parţială. Şi eu sânt „astupat”.

Dar nu voi mai fi, curând.

— Vrei un Pepsi? îi spuse Zina.

— E prea rece. Vreau pur şi simplu să stau.

— Nu fi nefericit. Îşi puse mâna înmănuşată pe braţul lui. Fii vesel.

— Sunt obosit. Mă descurc eu. E mult de făcut. Iartă-mă. Mă apasă.

— Nu ţi-e teamă, nu-i aşa?

— Nu-mi mai este.

— Eşti trist.

El încuviinţă din cap.

— O să te simţi mai bine când o să-l vezi din nou pe domnul Asher.

— Îl văd acum.

— Foarte bine, spuse ea încântată. Şi chiar fără plăcuţa aia a ta.

— O folosesc din ce în ce mai puţin pentru că în mine sunt din ce în ce mai multe cunoştinţe. Precum ştii. Şi ştii şi de ce.

La asta Zina nu mai spuse nimic.

— Suntem apropiaţi, tu şi cu mine. Totdeauna pe tine te-am iubit cel mai mult. Şi totdeauna te voi iubi. Vei continua să stai cu mine şi să mă sfătuieşti, nu-i aşa? Ştia răspunsul; ştia că ea aşa va face. Fusese cu el de la bun început – precum a spus chiar ea – iubita şi încântarea lui. Şi încântarea ei, aşa precum spune Scriptura, era în omenire. Deci prin ea, el însuşi iubea omenirea, devenea şi încântarea lui.

— Am putea lua ceva fierbinte de băut.

El murmură:

— Nu vreau decât să stau jos. Voi sta aici până când vine timpul să merg să-l întâlnesc pe Herb Asher, îşi zise în sine. El poate să-mi spună de Rybys; numeroasele lui amintiri despre ea o să-mi dea bucurie, bucurie care, în clipa de faţă, îmi lipseşte.

Îl iubesc, îşi dădu seama. Îl iubesc pe soţul mamei mele, tatăl meu legal. Ca şi alţi oameni, el e o fiinţă-omenească bună. E un

om de calitate şi de preţuit.

Dar, spre deosebire de alţi oameni, Herb Asher ştie cine sunt. Astfel că pot vorbi deschis cu el, aşa cum fac cu Elias. Şi cu Zina. Asta ne va ajuta, gândi. O să fiu mai puţin ostenit. N-o să mai fiu ca acum, ţintuit de grijile mele; împovărat până la pământ. Povara, într-o oarecare măsură, se va ridica. Pentru că va fi împărtăşită cu cineva.

Şi, mai gândi, sunt încă atâtea pe care nu mi le amintesc. Nu sunt cum am fost. Ca ei, ca oamenii, am căzut şi eu. Luminosul luceafăr de dimineaţă care a căzut, nu a căzut singur, a sfâşiat şi a tras în jos totul după el, incluzându-mă şi pe mine. O parte din propria mea fiinţă a căzut cu el şi acum eu sunt acea fiinţă căzută.

Apoi, pe când stătea acolo, cu Zina pe bancă, în parc, în acea zi rece atât de aproape de echinocţiul de primăvară, se gândi că Herb Asher stătea în patul său, visând la o viaţă imaginară cu Linda Fox, în timp ce mama sa se lupta să supravieţuiască. N-a încercat nici măcar o dată să o ajute; nici măcar o dată nu a întrebat-o de necazul ei şi nu a căutat leac pentru el. Nu până când eu, eu însumi nu l-am forţat să meargă la ea, până atunci nu a făcut nimic. Nu-l iubesc pe omul acesta, îşi spuse. Pe acest om îl cunosc şi el şi-a pierdut dreptul la dragostea mea – a pierdut dragostea mea pentru că nu i-a păsat.

Prin urmare nu pot, la rândul meu, să ţin la el.

De ce aş ajuta pe oricare dintre ei? se întrebă. Ei fac ceea ce trebuie numai atunci când sunt forţaţi s-o facă, atunci când nu mai este altă alternativă. Au căzut cu buna lor ştiinţă şi sunt căzuţi acum, de bună voie, prin ceea ce au făcut din proprie iniţiativă. Mama mea a murit din cauza lor; ei au omorât-o. Ei m-ar omorî şi pe mine dacă ar descoperi unde sunt. Numai pentru că le-am zăpăcit minţile mă lasă ei în pace. Umblă după viaţa mea în lung şi-n lat, întocmai precum Ahab a umblat după viaţa lui Ilie, cu atâta amar de timp înainte. Sunt o rasă lipsită de valoare şi nu-mi pasă dacă continuă să cadă. Nu-mi pasă deloc. Pentru a-i salva trebuie să lupt cu ceea ce ei înşişi sunt. Şi au fost dintotdeauna.

— Arăţi atât de abătut, îi zise Zina.

— Pentru ce toate astea? Ei sunt ceea ce sunt. Încep să devin din ce în ce mai obosit. Şi îmi pasă din ce în ce mai puţin, pe măsură ce încep să-mi imaginez. De zece ani trăiesc în această lume, iată, şi de zece ani ei continuă să mă vâneze. Lasă-i să

moară. Oare nu eu le-am spus lor legea talionului: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte?” Nu este asta în Tora? Ei m-au izgonit din lumea aceasta acum două mii de ani; mă reîntorc; ar vrea să mă vadă mort. Sub legea talionului eu ar trebui să le doresc moartea. Este legea sacră a Israelului. Este legea *mea,* cuvântul meu.

Zina tăcea.

— Sfătuieşte-mă. Totdeauna am ascultat de sfatul tău.

Zina îi spuse:

Într-o zi Profetul Ilie îi apăru Rabinului Baruka în piaţa din Lapet. Rabinul Baruka l-a întrebat: „Este cineva dintre oamenii din această piaţă destinat să se bucure de lumea ce va veni?”... La această întrebare, doi oameni au înaintat, şi Ilie a răspuns: „Aceştia doi se vor bucura de lumea ce va să vină”. Rabinul Baruka i-a întrebat: „Care este îndeletnicirea voastră?” Ei au răspuns: „Noi suntem clauni. Când vedem un om necăjit, noi îl înveselim. Când vedem doi oameni certându-se unul cu altul, noi ne străduim să aducem pace între ei”.

— Tu mă faci mai puţin trist. Şi mai puţin obosit. Cum, de fapt, totdeauna ai făcut-o. Precum scrie *Scriptura* despre tine:

Apoi am fost alături de el în fiece zi,
iubita şi-ncântarea lui,
jucându-mă-n prezenţa lui tot timpul,
jucându-mă pe pământ, când el l-a terminat de făcut.
în timp ce încântarea mea era în omenire.

— Şi *Scriptura* spune:

Înţelepciunea, pe ea am iubit-o; am căutat-o pretutindeni, cât am fost tânăr, şi am jinduit să mi-o fac mireasă, şi m-am îndrăgostit de frumuseţea ei

— Dar acesta a fost Solomon, nu eu.

Aşa că m-am hotărât să o aduc acasă să locuiască cu mine, ştiind că va fi sfetnicul meu în timpuri bune şi alinarea mea în timp de nelinişte şi mâhnire.

— Solomon a fost un om înţelept, ca să te iubească aşa.

Lângă el, fata zâmbi. Nu spuse nimic, dar ochii ei negri străluciră.

— De ce zâmbeşti?
— Pentru că tu ai dezvăluit adevărul *Scripturii* când spune:

Te vei logodi cu Mine pentru totdeauna. Te vei logodi cu Mine în virtute şi în dreptate, în dragoste şi în milă. Te vei logodi cu Mine în credinţă, şi îl vei iubi pe Domnul.

— Aminteşte-ţi că tu ai făcut legământul cu omul. Şi l-ai făcut pe om după chipul tău. Nu poţi să-ţi încâlci făgăduinţa; ai făcut omului acea promisiune, că nu îţi vei încălca niciodată cuvântul.
— Aşa este. Tu mă sfătuieşti de bine. Gândi în sine: „Şi îmi înseninezi sufletul. Tu mai presus de toate lucrurile, tu cea care ai venit înainte de creaţiune; ca şi cei doi clauni, de care Ilie a spus că vor fi salvaţi. Dansul tău, cântecul tău şi sunetul clopoţeilor."
— Ştiu ce înseamnă numele tău.
— Zina? E doar un nume.
— Este cuvântul românesc pentru…
Se opri din vorbit; fata se cutremurase într-un mod vizibil şi acum făcu ochii mari la el:
— De câtă vreme ştii tu asta?
— De ani de zile. Ascultă:

Ştiu un mal de râu unde-i mireasmă de cimbru sălbatic,
Unde creşte ciuboţica cucului şi violeta cu căpşorul plecat;
Care-i acoperit ca de-o perdea de caprifoiul dulce-aromitor,
De scumpul trandafir moscat şi de măceş:
Şi-acolo Titania o parte a nopţii îşi doarme,
În cântec, dansuri şi-ncântare adormită printre aceste flori;
Şi tot acolo şarpele îşi leapădă pielea ca de email
Veşmânt destul de larg

— Vreau să termin eu; ascultă:

Ca să-nfăşori o zână-n el.

— Şi am ştiut asta, încheie el, în tot acest timp.
Fixându-l, Zina spuse:
— Da, Zina înseamnă *zână.*
— Tu nu eşti Sfânta Înţelepciune, eşti Diana, regina zânelor. Vântul rece infioară crengile copacilor. Şi, peste pârâiaşul îngheţat, câteva frunze uscate porniră să se alerge.

— Înţeleg.

În jurul celor doi vântul fremăta ca şi cum ar vorbi. El putea auzi vântul sub formă de cuvinte. Şi vântul îi spuse:

FEREŞTE-TE!

El se întrebă dacă şi ea îl auzise.

Dar ei erau încă prieteni. Zina îi spuse lui Emmanuel despre o identitate pe care o avusese ea odată, mai înainte. Cu mii de ani în urmă, spuse ea, fusese Ma'at, zeiţa egipteană care reprezenta ordinea cosmică şi dreptatea. Când cineva murea, inima lui era cântărită pe pana de struţ a lui Ma'at. Prin asta era determinată povara de păcate a unui om.

Principiul prin care păcătoşenia persoanei era determinată, consta în gradul său de veridicitate. În măsura în care era sincer, judecata mergea în favoarea lui. Această judecată era prezidată de Osiris, dar de vreme ce Ma'at era zeiţa adevărului, decurgea de la sine că ea era cea care făcea determinarea.

— După asta, spuse Zina, ideea judecării sufletelor omeneşti a trecut şi în Persia. În vechea religie persană – zoroastrianismul, un pod mişcător trebuia să fie traversat de persoana de curând moartă. Dacă aceasta era rea, podul devenea din ce în ce mai îngust până când persoana se răsturna şi se prăvălea în gaura de foc a iadului. Iudaismul, în fazele lui mai târzii şi creştinismul îşi reprezentau zilele din urmă în această viziune.

Persoana cea bună care a reuşit să traverseze podul mişcător era întâmpinată de spiritul religiei sale: o tânără minunată, cu un bust splendid şi planturos. Dacă persoana era rea, spiritul religiei ei era întruchipat de o hârcă uscăţivă cu un bust fleşcăit. Puteai să spui deci, dintr-o privire, cărei categorii aparţineai.

— Tu erai spiritul religiei pentru persoanele bune?

Zina nu răspunse la întrebare; trecu la un alt subiect, nerăbdătoare să i-l comunice.

— În aceste judecăţi ale morţilor, izvorând din Egipt şi Persia, minuţioasa cercetare era nemiloasă şi sufletul păcătos era evident osândit. La moartea ta, cărţile care înregistrau faptele tale bune şi rele se închideau şi nimeni, nici chiar zeii nu puteau schimba listele. Într-un fel, procedeul de judecată era mecanic. În esenţă, o listă cu faptele tale fusese întocmită, cât timp trăiai, iar acum această listă era introdusă într-un mecanism de dat sentinţe. Odată ce mecanismul primea lista, pentru tine totul se termina. Mecanismul te măcina în bucăţele, iar zeii doar stăteau

şi se uitau impasibili.

Dar într-o zi, o figură nouă îşi făcu apariţia pe poteca ce ducea spre podul mişcător. Aceasta era o făptură enigmatică ce părea a fi formată dintr-o succesiune schimbătoare de aspecte şi roluri. Uneori i se spunea Mângâietorul. Uneori Apărătorul. Uneori Ajutătorul Apropiat. Uneori Sprijinul. Uneori Sfetnicul. Nimeni nu ştia de unde venise. Mii de ani nu fusese acolo şi apoi, într-o zi, a apărut. Stătea la marginea potecii aglomerate şi, pe când sufletele se îndreptau spre puntea mişcătoare, această figură complexă – care, uneori, dar rar, părea a fi o femeie – făcea semne persoanelor, fiecăreia pe rând, pentru a le atrage atenţia. Era un lucru esenţial ca Ajutătorul Apropiat să le atragă atenţia înainte de a păşi pe podul mişcător, căci după aceea era prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Emmanuel.

— Ajutătorul Apropiat, când oprea vreo persoană care se apropia de puntea mişcătoare, o întreba dacă voia să fie reprezentată în testarea care urma să vină.

— De Ajutător?

— Ajutătorul, explică ea, îşi asuma rolul de Apărător; el se oferea să vorbească din partea persoanei. Dar Ajutătorul oferea ceva mai mult. El se oferea să prezinte propria sa listă de fapte pentru mecanismul de dat sentinţe în locul listei persoanei respective. Dacă persoana era nevinovată, asta nu însemna nimic, dar, pentru vinovaţi, asta le elibera un verdict de achitat în locul unuia de vinovat.

— Asta nu-i cinstit. Cei vinovaţi trebuie să fie pedepsiţi.

— De ce?

— Pentru că aceasta este legea.

— Atunci nu mai e nicio speranţă pentru cei vinovaţi?

— Ei nu merită nicio speranţă.

— Şi ce te faci dacă toţi sunt vinovaţi?

Nu se gândise la asta.

— Ce cuprinde lista de fapte ale Ajutătorului Apropiat?

— Este nescrisă. O foaie de hârtie perfect albă. Un document pe care nu e scris nimic.

— Maşinăria de dat sentinţe nu poate prelucra asta.

— Şi totuşi o va prelucra. Îşi va imagina că primise caracterizarea unei persoane complet fără pată.

— Dar n-ar putea funcţiona. Nu ar avea furnizate niciun fel de date.

— Aceasta-i toată problema.

— Atunci maşinăria dreptăţii a fost înşelată.

— Înşelată cu o victimă în minus. Nu e acesta un lucru de dorit? E cazul să fie victime? Ce se câştigă dacă este un şir nesfârşit de victime? Îndreaptă asta greşelile pe care le-au făcut ei?

— Nu.

— Ideea este să alimentezi circuitul cu elementul milă. Ajutătorul Apropiat este un *amicus curiae,* un prieten al curţii de justiţie. El sfătuieşte tribunalul, cu permisiunea acestuia, că, de fapt, cazul de faţă constituie o excepţie. Regula generală a pedepsei nu se aplică.

— Şi el face asta pentru fiecare? Pentru fiecare persoană vinovată?

— Pentru fiecare persoană vinovată care acceptă oferta lui de pledoarie şi ajutor.

— În cazul acesta, ar fi o listă nesfârşită de excepţii. Căci nicio persoană vinovată, sănătoasă la minte, nu ar respinge o astfel de ofertă; absolut fiecare persoană vinovată va dori să fie judecată ca o excepţie, ca un caz implicând circumstanţe atenuante.

— Dar persoana, adăugă Zina, va trebui să accepte faptul că este vinovată. Ea ar putea, bineînţeles, face rămăşag că este vinovată, în care caz n-ar mai avea nevoie de pledoaria Ajutătorului.

După un moment de gândire, Emmanuel spuse:

— Asta ar fi o alegere prostească. El s-ar putea înşela. Şi nu ar avea nimic de pierdut acceptând sprijinul Ajutătorului.

— În practică, totuşi, multe suflete pe cale de a fi judecate resping oferta de pledoarie în favoarea lor din partea Ajutătorului Apropiat.

— Pe ce criteriu?

Nu putea intui raţionamentul lor.

— Pe criteriul că sunt siguri de nevinovăţia lor. Pentru a primi acest ajutor, persoana trebuie să meargă cu presupunerea pesimistă că este vinovată, chiar dacă evaluarea personală este una de nevinovăţie. Cei cu adevărat nevinovaţi nu au nevoie de un Ajutător Apropiat, exact precum cei sănătoşi din punct de vedere fizic nu au nevoie de medic. Într-o situaţie de acest gen presupunerea optimistă este riscantă. Este teorema asumării răspunderii pe care o folosesc micile sălbăticiuni când îşi

construiesc o vizuină. Dacă sunt înţelepte, vor construi o a doua ieşire la adăpostul lor, acţionând după principiul pesimist că prima va fi găsită de un răpitor. Toate făpturile care nu au acceptat acest principiu nu mai sunt printre noi.

— Este degradant pentru om că trebuie să se considere păcătos.

— E degradant pentru popândău să recunoască despre vizuina lui că s-ar putea să nu fie perfect construită şi deci că un animal de pradă s-ar putea să i-o descopere.

— Tu vorbeşti de o situaţie potrivnică. Este dreptatea divină o situaţie potrivnică? Există un Acuzator?

— Da, există un Acuzator al omului în justiţia divină: el este Satana. Există avocatul care-l apără pe acuzatul uman, şi Satana care-l contestă şi-l acuză. Avocatul, stând alături de om, îl apără şi vorbeşte în favoarea sa; Satana, înfruntând omul, îl acuză. Ai dori ca omul să aibă un acuzator în loc de un apărător? Ar părea asta drept?

— Dar nevinovăţia trebuie să fie presupusă.

Ochii fetei străluciră.

— Exact argumentul adus de avocat în fiecare proces care are loc. De unde rezultă că el substituie propriul său raport de nevinovăţie drept cel al clientului său şi justifică omul prin înlocuire.

— Tu eşti Ajutătorul Apropiat? întrebă Emmanuel.

— Nu. El e o figură cu mult mai uluitoare decât mine. Dacă ai greutăţi legate de mine în a mă determina…

— Eu Sunt, spuse Emmanuel.

— El este unul venit mai târziu în lumea aceasta. Nu e de găsit în eonii de început. El reprezintă o evoluţie în strategia divină. Una prin care distrugerea primordială este reparată. Una dintre multele de acest fel, dar una principală.

— O să-l întâlnesc vreodată?

— Tu nu vei fi judecat. Aşa că probabil că nu. Dar toate făpturile omeneşti îl vor vedea stând lângă drumul cel aglomerat şi oferindu-şi ajutorul. Oferindu-l la timp – înainte ca persoana să înceapă să traverseze puntea mişcătoare şi să fie judecată. Intervenţia Ajutătorului Apropiat vine întotdeauna la timp. E parte din raţiunea lui de a fi acolo cât mai curând.

— Aş dori să-l întâlnesc.

— Urmează genul de călătorie a oricărui muritor şi vei ajunge la acel punct unde făptura umană îl întâlneşte. Aşa se face că

ştiu despre el. Nici eu nu sunt judecată. Indică spre afişajul computerului pe care i-l dăduse. Întreabă-l pe el pentru informaţii în plus în legătură cu Ajutătorul Apropiat.

Pe afişaj apăru:

DE CHEMAT

— Asta-i tot ce poţi să-mi spui?

Se formă un nou cuvânt, unul grecesc:

PARAKALEIN

Se întrebă ce să fie, se minună tare de această nouă entitate care venise pe lume... Oare cine putea fi chemat de cei la ananghie, de aceia care erau în pericol să aibă parte de o judecată negativă? Era încă unul din misterele oferite de Zina. Fuseseră atât de multe, deja. Îi făceau plăcere. Dar era deconcertat.

A chema în ajutor: parakalein. Straniu, gândi el. Lumea se dezvoltă chiar dacă decade din ce în ce mai mult. Sunt două mişcări distincte: căderea şi apoi, în acelaşi timp, mişcarea ascendentă ca activitate reparatorie. Mişcări antitetice, sub forma unei dialectici a creaţiei în totalitate şi a puterilor care se luptă în spatele ei.

Să presupunem că Zina a făcut semn părţilor care au căzut. Le-a făcut semn, de o manieră seducătoare, să continue să cadă. În legătură cu acest lucru nu se putea pronunţa încă.

11

Întinzând braţele, Herb Asher îl strânse pe copil la piept. Îl ţinu strâns îmbrăţişat.

— Iar aceasta-i Zina, spuse Elias Tate. Prietena lui Emmanuel. El luă fetiţa de mână şi o conduse spre Herb. E un pic mai mare ca Manny.

— Bună, îi spuse Herb Asher.

Dar nu-i acordă mai multă atenţie; voia să se uite la fiul lui Rybys.

Zece ani, gândi. Copilul ăsta a crescut pe când eu visam şi iar visam, crezând că sunt în viaţă, când de fapt nu eram.

— Ea îl ajută. Îl învaţă. Mai mult decât o face şcoala. Mai mult decât o pot face eu, îi spuse Elias.

Privind spre fetiţă, Herb Asher văzu o faţă minunată, în formă de inimioară, cu ochi luminoşi şi jucăuşi. Ce copil reuşit, gândi el

şi se întoarse spre fiul lui Rybys. Apoi însă, izbit de ceva, se uită încă o dată la fată.

O zburdălnicie amestecată cu răutate, se putea citi pe faţa ei. Îndeosebi în ochii ei. Da, da, îşi spuse; se ascunde ceva în ochii aceştia. Un fel de cunoaştere.

— Sunt împreună de ani de zile acum. Ea i-a dat o tăbliţă cu o tehnologie de ultimă oră. E un fel de computer monitor sofisticat, îi pune întrebări – îi pune o problemă şi îi dă indicii. Aşa-i Manny?

— Bună, Herb Asher.

Părea grav şi preocupat, în comparaţie cu fata.

— Bună. Cât de mult semeni cu mama ta.

— În acest creuzet creştem noi, spuse Emmanuel criptic.

Nu mai dezvoltă ideea.

— Eşti… Herb nu mai ştiu ce să zică. E totul bine?

— Da, dădu din cap băiatul.

— Ai o mare povară asupra ta.

— Computerul îţi joacă feste.

Se lăsă tăcere.

— Care-i problema? îl întrebă Herb pe Elias.

Elias se întoarse către băiat:

— Ceva nu-i în regulă, nu-i aşa?

— În timp ce mama mea murea, spuse Emmanuel, uitându-se fix la Herb Asher, tu ascultai o iluzie. Ea nu există, imaginea aceea. Fox a ta e o fantasmă, nimic altceva.

— Asta a fost demult.

— Fantasma e cu noi în lume.

— Asta nu mă priveşte.

— Dar mă priveşte pe mine. Vreau să rezolv problema asta. Nu acum, ci la momentul potrivit. Tu ai adormit, Herb Asher, pentru că o voce ţi-a spus să adormi. Lumea aceasta, de aici, planeta aceasta, absolut toată, oamenii de pe ea – totul doarme aici. O privesc de zece ani şi nu pot spune nimic bun despre ea. Ceea ce ai făcut tu, face ea; ceea ce ai fost tu este ea. Poate că încă dormi. Dormi oare, Herb Asher? Ai visat-o pe mama mea cât timp ai fost în suspendare crionică. Ţi-am captat visele. Din ele am aflat o mulţime despre mama. Sunt la fel de mult ea, cât sunt eu însumi. Aşa cum i-am spus şi ei, ea continuă să trăiască în mine şi ca fiind eu; am făcut-o nemuritoare – soţia ta este aici, nu acolo, în domul acela plin de dezordine. Înţelegi ce vreau să spun? Uită-te la mine şi o s-o vezi pe Rybys pe care ai ignorat-o.

— Eu…

— N-ai ce să-mi mai spui. Ţi-am citit inima, nu cuvintele. Te-am ştiut de atunci şi te ştiu şi acum. „Herbert, Herbert”, te-am strigat eu. Te-am chemat înapoi la viaţă, spre binele tău şi al ei şi, pentru că era spre binele ei, era şi spre binele meu. Când ai ajutat-o pe ea, pe mine m-ai ajutat. Şi când ai ignorat-o pe ea, pe mine m-ai ignorat. Aşa a grăit Dumnezeul tău.

Întinzând braţul, Elias îl cuprinse pe Herb Asher pe după umeri ca să-i dea curaj.

— Totdeauna îţi voi spune adevărul, Herb Asher. Nu e strop de înşelăciune în Dumnezeu. *Eu voiesc ca tu să trăieşti.* Te-am mai făcut să trăieşti o dată, pe când zăceai în moarte psihologică. Dumnezeu nu doreşte moartea niciunei fiinţe; Dumnezeu nu are nicio plăcere faţă de nonexistenţă. Ştii tu ce este Dumnezeu, Herb Asher? Dumnezeu este Acela care face ca lucrurile să existe. Cu alte cuvinte, dacă vei căuta esenţa vieţii care se află la baza fiecărui lucru, atunci cu siguranţă îl vei afla pe Dumnezeu. Poţi să o iei înapoi spre Dumnezeu pornind de la universul fenomenal, sau poţi să porneşti de la Creator spre universul fenomenal. Fiecare abordare o implică pe cealaltă. Creatorul nu ar mai fi Creator dacă n-ar mai fi niciun univers şi universul ar înceta să mai existe dacă Creatorul nu l-ar susţine. Creatorul nu există înaintea universului în timp; el nu există în timp deloc. Dumnezeu creează universul întruna; el este *cu* el, nu deasupra sau în spatele lui. Ţie ţi-e imposibil să înţelegi asta, pentru că tu eşti un lucru creat şi exişti în timp. Dar, în cele din urmă, te vei întoarce la Creatorul tău şi atunci nu vei mai exista din nou în timp. Tu eşti răsuflarea Creatorului tău şi, de vreme ce el inspiră şi expiră, tu trăieşti. Ţine minte asta, căci asta rezumă tot ceea ce e nevoie să ştii despre Dumnezeul tău. Mai întâi este o răsuflare din partea lui Dumnezeu asupra întregii creaţiuni; apoi, la un anumit moment, ea face drumul întors, inspiraţia. Acest ciclu nu se opreşte niciodată. Tu mă părăseşti, eşti departe de mine şi o porneşti înapoi, te întorci la mine. Tu şi toate celelalte. E un proces, un eveniment. Este o îndeletnicire – îndeletnicirea *mea.* Este ritmul propriei mele fiinţe şi ea vă va susţine pe voi toţi.

Nemaipomenit, gândi Herb Asher. Un băiat de zece ani. Fiul ei rostind toate astea.

— Emmanuel, spuse fetiţa Zina, eşti sofisticat.

Zâmbind la ea, băiatul răspunse:

— Să trecem la jocuri atunci? Ar fi mai bine asta? Sunt

întâmplări în viitor cărora trebuie să le dau formă, trebuie să stârnesc foc care să ardă, să pârjolească. *Scriptura* spune:

Căci El este ca focul din cuptorul de rafinare.

Şi *Scriptura* mai spune:

Şi cine va putea suporta ziua venirii Sale?

— Şi totuşi, eu spun că va fi mai mult decât atât; eu spun:

Va veni şi ziua, luminând şi arzând ca para focului; şi toţi cei mândri de ei şi cei rău făcători pleavă se vor face şi acea zi când va veni îi va pârjoli; nu le va mai lăsa nici rădăcină, nici ramur.

— Ce ai de spus despre asta, Herb Asher?

Emmanuel îl scruta cu intensitate, aşteptându-i răspunsul.

Zina spuse:

Dar pentru voi cei care aveţi teamă de numele meu, soarele dreptăţii va răsări cu balsam vindecător pe aripile sale.

— Asta-i adevărat, confirmă Emmanuel. Cu voce joasă, Elias continuă:

Şi veţi năvăli la iarbă verde precum viţeii eliberaţi din staul.

— Întocmai.

Emmanuel dădu din cap a aprobare. Herb Asher, întorcând privirea stăruitoare a băiatului, spuse:

— Mi-e teamă. Zău că-mi este teamă. Era bucuros de braţul acela în jurul lui, braţul dătător de curaj al lui Elias Tate.

— El nu va face toate lucrurile acelea groaznice. Ele sunt pentru a speria oamenii, rosti Zina cu un glas domol, pe un ton blând.

— Zina! zise Elias.

— E adevărat. Întreabă-l, spuse ea râzând.

— Tu nu-l vei pune pe Domnul Dumnezeul tău la încercare, spuse Emmanuel.

— Nu îmi este teamă, răspunse calm Zina.

Atunci, Emmanuel i-a spus:

Te voi frânge ca pe o vergea de fier.
Te voi zdrobi în bucăţele,
Ca pe ulcica unui olar.

— Nu, răspunse Zina. Şi adresându-se lui Herb Asher: N-ai de ce te teme. E un fel de a vorbi, nimic mai mult. Vino la mine dacă te înfricoşezi şi eu voi sta de vorbă cu tine.

— Asta-i adevărat, Emmanuel. Dacă vei fi prins şi dus la închisoare, ea va merge cu tine. Ea nu te va părăsi niciodată. O expresie nefericită îi flutură pe chip; brusc era, din nou, un băiat de zece ani. Dar…

— Ce este? zise Elias.

— Nu vreau să spun acum, răspunse Emmanuel, vorbind anevoios. Herb Asher, nevenindu-i să creadă, zări lacrimi în ochii băiatului. Poate nu voi spune niciodată. Ea ştie la ce mă refer.

— Da, confirmă Zina.

Puţină răutate era în zâmbetul ei, sau cel puţin aşa i se păru lui Herb Asher. Asta-l uimi. El nu înţelese tranzacţia invizibilă care avea loc între fiul lui Rybys şi fată. Aceasta-l nelinişti şi teama-i crescu. Sentimentul acela de profundă stânjeneală se accentua.

*

Luară cina împreună în seara aceea, toţi patru.

— Tu unde locuieşti? o întrebă Herb pe fată. Ai rude? Părinţi?

— Teoretic, sunt o minoră care se află sub îngrijirea unui tutore la şcoala de stat la care mergem amândoi. Dar spre binele şi interesul tuturor, sunt acum în grija lui Elias. Duce tratative pentru a deveni tutorele meu.

Dând atenţie farfuriei cu mâncare, Elias adăugă mestecând:

— Suntem o familie, noi trei. Iar acum faci şi tu parte din ea, Herb.

— S-ar putea să mă înapoiez la domul meu, în sistemul CY 30 – CY 30 B.

Uitându-se perplex la el, Elias se opri din mâncat, cu furculiţa plină, suspendată în aer.

— De ce?

— Nu sunt în largul meu aici. Nu găsesc calea; simţămintele lui erau nedecise. Dar erau nişte trăiri intense. E apăsător aici. E un fel de libertate mai mare acolo.

— Libertatea de a zăcea în patul tău, ascultând-o pe Linda Fox, zise Elias.

— Nu, dădu el dezaprobator din cap. Zina interveni:

— Emmanuel, tu l-ai speriat cu vorbele tale despre năpăstuirea Pământului cu foc. El îşi aminteşte calamităţile din *Biblie.* Ce s-a întâmplat cu Egiptul.

— Vreau să merg acasă, rosti Herb simplu.

— Ţi-e dor de Rybys, spuse Emmanuel.

— Da. Era adevărat.

— Ea nu-i acolo, îi aminti Emmanuel.

Mânca încet, posomorât, înghiţitură după înghiţitură.

Ca şi cum, gândi Herb, mâncatul era pentru el un ritual solemn. Faptul de a consuma ceva sfinţit.

— N-o poţi aduce înapoi, îi spuse el lui Emmanuel. Băiatul nu răspunse. Continuă să mănânce.

— Nu-mi răspunzi? întrebă Herb cu amărăciune.

— Nu sunt aici pentru asta. Ea a înţeles acest lucru. Nu e important ca tu să înţelegi, dar a fost important ca ea să ştie. Şi am făcut-o să ştie. Îţi aduci aminte, erai acolo în ziua aceea, ziua în care i-am spus ce va fi.

— E în regulă, spuse Herb.

— Ea locuieşte în altă parte acum. Tu…

— E în ordine, repetă el cu mânie, cu o cumplită mânie.

Emmanuel continuă, vorbind rar şi liniştit, cu o faţă calmă:

— Tu nu sesizezi situaţia, Herbert. Eu nu lupt pentru un univers bun, nici just, nici plăcut; însăşi existenţa universului e în joc. Victoria finală pentru Satana nu înseamnă întemniţarea rasei umane, sclavie continuă, ci nefiinţa; fără mine nu există nimic, nici măcar Diavolul pe care eu l-am creat.

— Termină de mâncat, spuse Zina cu blândeţe.

— Puterea răului, continuă Emmanuel, este încetarea realităţii, oprirea existenţei însăşi. Este alunecarea înceată, treptată, a tot ceea ce există, până ce devine ca Linda Fox, o fantasmă. Procesul acesta a început. A început odată cu prima cădere. O parte din cosmos s-a desprins. Divinitatea însăşi a trecut printr-un moment de răscruce; poţi înţelege aceste lucruri în profunzimea lor, Herb Asher? Un moment crucial în Planul Vieţuirii? Ce-ţi spune ţie asta? Pentru că Divinitatea este singurul lucru care stă între… Se opri brusc. Nici măcar nu-ţi poţi imagina. Nicio făptură nu-şi poate imagina nefiinţa, în special propria-i nefiinţă. Eu trebuie să asigur existenţa, atoate existenţa. Inclusiv a ta.

Herb Asher nu spuse nimic.

— Va veni un război. Va trebui să ne alegem teritoriul. El va fi pentru noi; numai pentru noi doi, Satana şi cu mine, ca o masă la care noi doi vom juca. Peste care vom face rămăşag pe univers, pe rămânerea lui ca univers. Eu deschid această ultimă parte a perioadelor de război. Am înaintat în teritoriile lui Belial, în casa sa. Eu am păşit înainte pentru a-l întâlni pe *el,* nu s-a întâmplat invers. Timpul ne va dovedi dacă a fost o idee înţeleaptă.

— Poţi prevedea rezultatele? întrebă Herb.

Emmanuel îl privi în tăcere.

— Poţi, spuse Herb. Tu ştii care va fi rezultatul, îşi dădu el seama. Ştii chiar acum, ştiai când ai intrat în pântecul lui Rybys. Ai ştiut de la începutul creaţiei – înainte de creaţie, de fapt; înainte de a exista vreun univers.

— Vor juca după regulile stabilite, spuse Zina. Asupra cărora au căzut de acord.

— Atunci, de aceea Satana nu te-a atacat. De aceea ai putut să trăieşti aici şi să creşti… vreme de zece ani. El ştie că eşti aici…

— Ştie el asta? întrebă Emmanuel.

Tăcere.

— Eu nu i-am spus. Nu e datoria mea. Trebuie să descopere singur. Nu vreau să mă refer la stat. Vorbesc de puterea care stăpâneşte cu adevărat, în comparaţie cu care statul, toate statele sunt umbre.

— El îi va spune când e gata, interveni Zina. Pregătit şi gata.

— Eşti pregătit şi gata de luptă, Emmanuel? întrebă Herb.

Băiatul zâmbi. Un zâmbet de copil, o schimbare de la expresia severă de acum o clipă. Dar nu spuse nimic. Un joc, îşi dădu seama Herb. Un joc de copil!

Înţelegând asta, îl trecu un fior. Zina rosti:

Timpul e un copil care se joacă, un joc de dame; va fi împărăţia unui copil.

— Asta ce mai e? zise Elias.

— Nu e din iudaism, răspunse Zina vag. Nu mai aduse alte lămuriri.

Acea parte din el care i se trage din mama sa are numai zece ani, îşi dădu seama Herb. Iar acea parte care se trage din Yah nu are vârstă, este infinitatea însăşi. Un amestec de foarte tânăr şi atemporal: exact ce-a afirmat Zina în citatul ei secret.

Poate asta nu era ceva unic, această împletire. Cineva o mai citise odată; a remarcat asta şi a exprimat-o în cuvinte.

— Te aventurezi pe tărâmul Satanei, îi spuse Zina în timp ce mânca, dar ai avea curajul să te aventurezi pe tărâmul *meu?*

— Ce tărâm este acela? se interesă Emmanuel.

Elias Tate o privea fix pe fată şi, Herb Asher o privea la fel de uluit. Dar Emmanuel părea să o înţeleagă; el nu arăta surprins. În ciuda întrebării, gândi Herb, el ştie… deja ştie.

— Acela unde eu nu arăt aşa cum mă vezi tu acum.

Un răstimp domni tăcere, iar Emmanuel se cufundă în gânduri. Nu răspunse; stătea retras în sine, ca şi cum gândurile îi erau departe. Parcurgând lumi nenumărate, gândi Herb. Cât e de ciudat acest lucru. Despre ce-or fi vorbind?

— Am de-a face cu un tărâm îngrozitor, Zina. Nu am timp, spuse încetişor şi cu prudenţă Emmanuel.

— Cred că eşti neliniştit. Se întoarse spre felia ei de plăcintă cu mere şi spre turnuleţul de îngheţată.

— Nu.

— Ei, hai atunci, spuse ea şi, deodată, culoarea şi focul, maliţiozitatea şi încântarea se oglindiră în ochii ei negri. Te provoc. Iată.

Întinse mâna spre băiat.

— Deşteptăciunea mea, spuse el posomorât.

— Da, voi fi ghidul tău.

— Ai bunătatea să-l conduci pe Domnul Dumnezeul tău?

— Aş dori să-ţi arăt de unde vin clopoţeii. Domeniul de pe care vin sunetele lor. Ce zici de asta?

— Îţi promit să vin.

— Despre ce tot discutaţi voi? întrebă Elias cu nelinişte în glas. Manny, ce înseamnă toate astea? La ce se referă ea? Nu te va lua nicăieri unde să nu ştiu eu.

Emmanuel îi aruncă o privire.

— Ai multe de făcut, spuse Elias.

— Nu e niciun domeniu unde să nu fiu. Dacă e un loc adevărat şi nu o fantezie. Domeniul tău e o fantezie, Zina?

— Nu. Este real.

— Dar unde este? întrebă Elias.

— Este aici.

— Aici? Cum adică? Eu văd ce-i aici. Aici, înseamnă aici.

— Ea are dreptate, interveni Emmanuel. Sufletul lui Dumnezeu, îi spuse el Zinei, te urmează.

— Şi are încredere în mine?

— Acesta-i un joc, i-o întoarse Emmanuel. Totul e un joc pentru tine. Voiesc să joc jocul. Pot face asta. Îl voi juca şi apoi mă voi întoarce înapoi, pe tărâmul acesta.

— Găseşti tărâmul acesta atât de preţios pentru tine?

— Este un loc înfiorător. De aici trebuie să acţionez eu în acea zi mare şi înfricoşată.

— Amână acea zi, îi spuse Zina. *Eu* voi fi cea care o amân; eu îţi voi arăta clopoţeii pe care-i auzi şi, drept rezultat, acea zi va…

Se opri brusc.

— Totuşi ea va veni. Este predestinată.

— Atunci ne vom juca acum, spuse Zina criptic.

Atât Herb cât şi Elias rămaseră zăpăciţi cu totul; Herb gândi: „Fiecare dintre ei ştie la ce se referă celălalt, dar eu nu ştiu. Unde îl duce ea, dacă acel tărâm e aici? *Noi suntem aici, acum.*

— Federaţia Secretă, spuse Emmanuel.

— Fir-ar să fie, nu! exclamă Elias şi zvârli cu ceaşca; se sparse de peretele cel mai îndepărtat, în zeci de ţăndări. Manny… am auzit de locul acela!

— Ce e de fapt? întrebă Herb, şocat de furia bătrânului.

— Acesta-i termenul corect: „La mijloc, între om şi înger”, cită ea, cu „calm.

— Eşti indus în eroare! îi spuse Elias furios; aplecându-se, îl cuprinse pe băiat cu mâinile lui mari.

— Aşa-i.

— Tu ştii unde te duci. Ştii foarte bine. N-ai pic de teamă, Manny; asta-i o greşeală. Ar trebui să-ţi fie teamă. Pleacă de-aici! îi spuse Zinei. N-am ştiut ce eşti cu adevărat. O privea cu violenţă şi cu groază, în timp ce buzele i se schimonoseau. Nu te-am cunoscut; şi n-am înţeles.

— El însă a făcut-o, răspunse Zina. Emmanuel a ştiut. Supercomputerul i-a spus.

— Să ne terminăm masa şi apoi, Zina, voi merge cu tine. Emmanuel începu să mănânce din nou în felul său metodic, cu chipul impasibil. Am o surpriză pentru tine, Zina.

— Care? Ce anume?

— Ceva ce tu nu ştii. Emmanuel se opri din mâncat. Asta a fost predestinat de la bun început. Eu am văzut asta înainte de a fi universul. Călătoria asta în domeniul tău.

— Atunci ştii şi cum se va termina. Pentru prima dată păru să şovăie. Glasul îi tremură. Uiţi uneori că tu ştii totul.

— Nu chiar totul. Din cauza deteriorării creierului în accidentul acela. S-a transformat într-o variabilă aleatorie, care mai introduce întâmplarea, uneori.

— Dumnezeu joacă zaruri? zise Zina şi ridică din sprânceană.

— Dacă e nevoie. Dacă nu există altă cale.

— Tu ai plănuit asta. Ia stai, ai plănuit-o tu oare? Nu-mi dau seama. Eşti avariat; e posibil să nu fi ştiut… Tu foloseşti cu mine o tactică, Emmanuel. Râse. Prea bine. Nu pot fi sigură. Chiar foarte bine, te felicit.

— Trebuie să mergi până la capăt în privinţa asta, fără să ştii dacă eu am plănuit-o sau nu. Aşa că am un avantaj.

Ea ridică din umeri. Dar lui Herb i se păru că nu-şi recăpătase stăpânirea de sine. Emmanuel o derutase. El gândi: „Şi asta e bine”.

— Nu mă părăsi, Doamne, spuse Elias cu un glas tremurat. Ia-mă cu tine.

— Fie, aprobă băiatul dând din cap.

— Dar eu ce să fac? întrebă Herb Asher.

— Vino, îi spuse Zina.

— Federaţia Secretă, începu Elias. N-am crezut niciodată că există. Se uită feroce la fată, neputincios. Nu există, asta-i toată povestea!

— Ba există. Şi chiar aici. Vino cu noi, domnule Asher. Eşti binevenit. Dar acolo eu nu sunt aşa cum sunt aici. Niciunul dintre noi nu mai este aşa. În afară de tine Emmanuel.

Elias se adresă băiatului:

— Doamne…

— Există o uşă, întrerupse Emmanuel, spre domeniul ei. Poate fi găsită oriunde există Proporţia de Aur. Nu e aşa, Zina?

— Adevărat.

— Bazată pe constanta lui Fibonacci. O proporţie, îi explică el lui Herb. 1/0,618034. Grecii antici îl cunoşteau ca Secţiunea de Aur şi ca Dreptunghiul de Aur. Arhitectura lor o utiliza… spre exemplu, Partenonul. Pentru ei era un model geometric, dar Fibonacci din Pisa, în Evul Mediu, l-a exprimat în cifre pure.

— Numai în camera asta, spuse Zina, eu pot să număr mai multe uşi. Proporţia, îi spuse ea lui Herb, este cea folosită în jocul de cărţi; trei la cinci. Ea se găseşte în cochiliile melcilor şi în nebuloasele extraterestre, pornind de la modul în care se formează părul în capul tău…

— Ea e prezentă în univers, de la microcosmos la

macrocosmos, explică Emmanuel. A fost numită cu unul dintre numele lui Dumnezeu.

Într-o cămăruţă liberă din casa lui Elias, Herb Asher se pregătea să se culce.

Stând în pragul uşii lui Herb, într-un halat greoi, cam mototolit, cu picioarele în nişte papuci mari, Elias spuse:

— Pot să vorbesc puţin cu tine?

Herb îi făcu semn afirmativ din cap.

— Ea ni-l răpeşte. Intră în cameră şi se aşeză. Îţi dai seama de asta? N-a venit din direcţia din care ne aşteptam. Din care *eu* mă aşteptam, se corectă el. Cu faţa întunecată, stătea acolo încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile. Duşmanul a luat o formă ciudată.

— Diavolul? îngăimă înfiorat Herb.

— Nu ştiu, Herb. O cunosc pe fată de patru ani. O apreciez, în unele privinţe chiar o iubesc. Întocmai ca şi Manny. Îi e prietenă bună. Aparent el ştia, poate nu chiar din start… dar undeva, pe traseu, şi-a dat seama. Am verificat, mi-am folosit terminalul pentru a cerceta cuvântul *Zina.* E cuvântul românesc pentru zână. O altă lume l-a descoperit pe Emmanuel. Ea l-a abordat din prima zi de şcoală. Acum văd de ce. Ea era în aşteptare. Aşteptându-l pe el. Înţelegi?

— De aici maliţiozitatea pe care o văd la ea, zise Herb. Se simţi ostenit. Fusese o zi lungă.

— Ea îl va duce şi-l va tot duce iar el o va urma. O va urma cu bună ştiinţă, cred. Chiar că are capacitatea de a prevedea. Este ceea ce se cheamă „cunoştinţe apriorice despre univers”. Odinioară, el a prevăzut totul. Dar n-o mai poate face acum. E straniu, când te gândeşti la asta, la faptul că a putut prevedea propria-i incapacitate de a anticipa, uitarea sa. Va trebui să am încredere în el, Herb, altă cale nu-i… Făcu un gest cu mâna. Mă înţelegi tu.

— Nimeni nu-i poate spune ce să facă.

— Herb, nu vreau să-l pierd.

— Cum poate fi el pierdut?

— A fost o rupere a Divinităţii. O sciziune primordială. Asta-i temelia întregii probleme, necazul nostru, condiţiile astea de aici, Diavolul şi toate celelalte. O criză care a cauzat căderea unei părţi a Divinităţii; Divinitatea s-a despărţit în două şi o parte a rămas transcedentală, de natură divină, iar alta… s-a înjosit. A

căzut odată cu creaţiunea, a căzut odată cu omenirea. *Dumnezeu a pierdut contactul cu o parte din el.*

— Şi s-ar putea fragmenta mai departe?

— Da. Ar putea să mai fie altă criză. Aceasta ar putea fi criza de care vorbim. Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă *el* ştie. Partea omenească din el, partea derivată din Rybys, cunoaşte teama, dar cealaltă jumătate… jumătatea aceea, nu ştie ce-i frica. Din motive evidente. Poate că asta nu-i bine.

În noaptea aceea, pe când dormea, Herb Asher a visat că o femeie îi cânta. Părea a fi Linda Fox şi totuşi nu era ea; putea să-i vadă înfăţişarea de o frumuseţe neasemuită, un neastâmpăr, o lumină şi un chip dulce, îmbujorat, cu ochi care sclipeau plini de iubire privind la el. Se aflau împreună cu femeia aceea într-o maşină şi ea conducea; el doar o privea, uimit de frumuseţea sa. Ea cânta:

Va trebui să-ţi pui papucii
Ca să mergi spre începutul de zi.

Dar n-a fost nevoie să meargă pe jos, pentru că fermecătoarea doamnă îl ducea chiar acolo. Purta o rochie lungă, albă şi în părul ei răvăşit zări o coroană. Era o femeie nespus de tânără dar, cu toate acestea, o femeie… nu ca Zina, o copilă.

Când se trezi, a doua zi de dimineaţă, frumuseţea femeii şi cântecul ei îl obsedau; nu putea să uite. Gândi: „Ea e mult mai atrăgătoare decât Fox. N-aş fi crezut. Aş prefera-o pe ea. Oare cine să fie?”

— Bună dimineaţa, spuse Zina în drum spre baie.

Mergea să se spele pe dinţi. Observă că purta papuci. Dar tot aşa şi Elias când apăru. Ce să însemne asta? se întrebă Herb în sinea lui.

Nu ştiu ce să răspundă.

12

— Tu dansezi şi cânţi toată noaptea, spuse Emmanuel. Gândi: „Şi asta e minunat”. Arată-mi.

— Atunci să începem, răspunse Zina.

El stătea sub palmieri şi ştia că intrase în Grădină, dar era grădina pe care el însuşi o modelase la începutul creaţiei; ea nu-l adusese pe domeniul ei. Acesta era propriul lui tărâm refăcut.

Clădiri şi vehicule şi oameni care nu se grăbeau. Stăteau pe ici, pe colo, bucurându-se de soare. O tânără îşi descheiase bluza şi pieptul îi strălucea de transpiraţie. Soarele dogorea cu fierbinţeala şi strălucirea lui.

— Nu, spuse el, aceasta nu-i Federaţia Secretă.

— Am greşit drumul. Dar n-are importanţă. Ce cusur îi găseşti acestui loc? Îi lipseşte ceva? Tu ştii că nu-i lipseşte nimic; este Paradisul.

— Eu l-am făcut aşa.

— Prea bine. Acesta-i Paradisul pe care tu l-ai creat, iar eu îţi voi arăta ceva mai bun. Vino! Îl luă de mână. Acea clădire de bancă are pe intrare Dreptunghiul de Aur. Am putea intra în ea; e la fel de bună ca oricare alta. Ţinându-l de mână, îl conduse spre colţul străzii şi aşteptă ca semaforul să indice verde apoi, împreună, îşi croiră drum înainte pe trotuar, pe lângă oamenii care se odihneau, spre birourile băncii de economii şi împrumuturi.

— Eu…, spuse Emmanuel, oprindu-se pe trepte.

— Aceasta este uşa, replică ea, şi-l conduse pe trepte în sus. Tărâmul tău se sfârşeşte aici şi începe al meu. De aici înainte, legile sunt ale mele.

Strânsoarea mâinii ei se intensifică.

— Aşa să fie, rosti el şi merse înainte.

Robotul vorbitor întrebă:

— Aveţi libretul de bancă, domnişoară Pallas?

— E în geantă. Lângă Emmanuel tânăra femeie îşi deschise geanta de piele în formă de tolbă poştală, scotoci printre chei, cosmetice, scrisori, diferite lucruri de valoare, până ce degetele-i agere găsiră libretul. Aş vrea să scot… în fine, cât de mult am?

— Soldul dumneavoastră apare în libret, spuse robotul cu glas imperturbabil.

— A, da, acceptă ea.

Deschizând libretul, examină atent cifrele, apoi luă un buletin de retragere şi îl completă.

— Vă închideţi contul? întrebă robotul pe când ea îi înmâna formularul împreună cu libretul de bancă.

— Chiar aşa.

— Serviciile noastre n-au fost…

— Nu te priveşte câtuşi de puţin de ce îmi închid eu contul.

Sprijinindu-şi coatele ascuţite pe marginea ghişeului, se legăna înainte şi înapoi. Emmanuel observă că purta tocuri înalte. Acum devenise mai în vârstă. Purta tricou de bumbac imprimat şi blue-jeans iar părul îi era strâns la spate cu un pieptene. De asemeni, mai văzu că purta ochelari de soare. Ea îi zâmbi.

Îşi spuse în sinea sa: „Deja s-a schimbat”. Curând, stăteau în parcarea de pe acoperişul băncii. Zina bâjbâi în geantă după cheile maşinii ei aeriene.

— E o zi frumoasă, zise. Intră, o să-ţi descui.

Se lăsă să alunece în spatele volanului şi întinse mâna spre mânerul uşii de vizavi.

— E o maşină reuşită, spuse el, şi gândi: „Îmi dezvăluie domeniu-i gradat. Aşa cum m-a dus mai întâi în propria mea lume-grădină, mă duce acum, pas cu pas, prin planuri, planurile ascendente ale propriului ei domeniu. Va da jos adausurile, unul câte unul, pe măsură ce vom înainta mai adânc. Acesta de acum e numai suprafaţa. Asta, gândi el, se numeşte vrajă. *Fereşte-te!*

— Chiar îţi place maşina mea? Mă duc cu ea la serviciu…

O întrerupse cu asprime:

— Minţi, Zina!

— Ce vrei să spui? Maşina aeriană se ridică în atmosfera caldă, cam până la jumătate din înălţime, alăturându-se traficului regulat. Dar zâmbetul o dădu de gol. E un început, zise ea. Nu vreau să te sperii.

— Uite, în lumea asta nu mai eşti copil. E o altă formă pe care ai luat-o, altă postură.

— Asta-i forma mea adevărată. Zău.

— Zina, tu nu ai o formă adevărată. Te cunosc eu bine. Pentru tine orice formă este posibilă. Absolut orice formă ţi se potriveşte pe moment. Tu treci de la un moment la altul ca un balon de săpun.

Întorcându-se spre el, dar conducând totuşi cu atenţie, Zina spuse:

— Eşti acum în lumea mea, Yah. Ai grijă.

— Pot să-ţi distrug lumea asta a ta.

— Pur şi simplu se va întoarce. E veşnic pretutindeni. Noi nu am plecat de acolo de unde eram… Înapoi, la câţiva kilometri, este şcoala la care mergem amândoi; acolo jos, în casă, Elias şi

Herb Asher discută ce să facă. Spaţial vorbind, acesta nu-i un alt loc şi tu ştii asta.

— Dar tu faci legile aici.

— Satana nu este aici.

Acest lucru îl surprinse. Nu-l prevăzuse şi, dându-şi seama că nu-l prevăzuse, ştiu că nu anticipase cu adevărat întreaga situaţie. A-i lipsi o singură parte, însemna a-i lipsi totul.

— El nu a penetrat niciodată domeniul meu, îi spuse Zina pe când îşi croia drumul prin traficul aerian de deasupra Washingtonului. Nici măcar nu ştie de el. Hai să mergem până la Bazinul Mareelor şi să privim cireşii japonezi; sunt în floare.

— Nu mai spune.

I se părea prea timpuriu ca perioadă a anului.

— Acum înfloresc, adăugă Zina, şi-şi îndreptă vehiculul spre centrul oraşului.

— În lumea ta. Înţelese acum. Aceasta-i primăvara, spuse el deodată.

Putea acum să vadă frunzele şi florile din copacii de sub ei. Şi întinderile de un verde strălucitor.

— Dă geamul în jos. Nu e frig.

— Căldura din Grădina Palmierului…, murmură el.

— Căldură fierbinte, uscată, pârjolitoare, completă ea. Veştejind lumea şi transformând-o într-un deşert. Totdeauna ai fost iubitor de pământ uscat. Ascultă-mă Iehova. *Eu îţi voi arăta lucruri despre care nu ştii nimic.* Tu ai plecat din terenurile pustii într-un peisaj îngheţat – cristale de metan, cu mici domuri aruncate ici, colo, şi nişte băştinaşi limitaţi. Tu nu ştii nimic!

Ochii ei se aprinseră. Te ţii ascuns pe teritorii neprielnice şi promiţi poporului tău un refugiu pe care ei n-o să-l găsească niciodată. Toate promisiunile tale au eşuat… ceea ce e bine, pentru că ceea ce le-ai promis cel mai tare este că-i vei afurisi, şi-i vei urgisi, şi-i vei distruge. E timpul să taci. Timpul şi tărâmul meu urmează acum; aceasta-i lumea mea şi e primăvară şi aerul nu ofileşte plantele, dar nici tu n-o faci. Nu vei mai răni pe nimeni aici, pe tărâmul meu. Mă înţelegi?

— Cine eşti tu?

— Mă numesc Zina. Zână, îi răspunse râzând.

— Cred că… Spuse încurcat: Tu…

— Iehova, zise femeia, tu nu ştii cine sunt eu şi nu ştii unde te afli. Aceasta e Federaţia Secretă? Sau ai fost oare înşelat?

— Tu m-ai înşelat.

— Eu sunt ghidul tău. Precum spune Sepher Iezirah:

Pătrundeţi această mare înţelepciune, înţelegeţi aceste cunoştinţe, interesaţi-vă de ele şi meditaţi îndelung la ele, faceţi-le cât mai clare şi conduceţi-l pe Creator înapoi la Tronul Său.

— Şi aceasta, încheie ea, este ceea ce voi face eu. Dar o voi face pe o cale despre care nu-ţi vine să crezi. Este o cale pe care nu o cunoşti. Va trebui să ai încredere în mine; te vei încrede în ghidul tău, aşa cum Dante s-a încrezut în călăuza sa, prin toate tărâmurile, sus, mai sus.

— Tu eşti Adversarul.

— Da, zise Zina. Asta sunt.

Dar, gândi el, asta nu-i tot. Nu-i chiar aşa de simplu. Tu eşti complexă, îşi dădu el seama, tu cea care conduci maşina asta. Paradox şi contradicţii şi, mai presus de toate, dragostea ta pentru jocuri. Dorinţa ta de a te juca. Trebuie să mă gândesc la asta sub acest aspect, văzut acum limpede, ca joc.

— O să mă joc, fu el de acord. Chiar doresc.

— Bravo, aprobă ea din cap. Ai putea să-mi dai ţigările din geantă? Traficul s-a aglomerat; o să am ceva bătaie de cap să găsesc un petic de parcare.

El scotoci prin geantă. În zadar.

— Nu le găseşti? Continuă să cauţi, sunt doar acolo.

— Ţii atâtea lucruri în geantă.

Găsi pachetul de Salem şi i-l întinse.

— Dumnezeu nu aprinde ţigara unei femei?

Luă ţigara şi apăsă bricheta de bord.

— Ce ştie un băiat de zece ani despre asta?

— Ciudat. Sunt destul de în vârstă să-ţi fiu mamă. Şi totuşi, tu eşti mai vârstnic decât mine. E un paradox; ai ştiut că vei găsi paradoxuri aici. Tărâmul meu abundă în ele, precum tocmai gândeai. Vrei să te întorci, Iahveh? În Grădina Palmierului? E un lucru ireal şi tu o ştii. Până ce nu vei pricinui o înfrângere decisivă Adversarului tău, ea va rămâne ireală. Lumea aceea s-a dus şi acum e numai o amintire.

— Tu eşti Adversarul, spuse el perplex, dar nu eşti Satana.

— Satana este într-o cuşcă la Grădina Zoologică din Washington, DC. În regatul meu. Ca un exemplar al vieţii extraterestre – un exemplar jalnic. Un lucru de pe Sirius, de pe a

patra planetă din Sistemul Sirius. Oamenii stau buluciţi, cu gurile căscate de mirare, uitându-se la el.

El râse.

— Crezi că glumesc. O să te duc la Grădina Zoologică. O să-ţi arăt.

— Cred că nu glumeşti. Râse din nou; lucrul ăsta îl încântă. Cel Rău într-o cuşcă, la Zoo… cum vine asta, cu temperatura lui specifică, cu gravitatea şi atmosfera lui specifice şi mâncarea de import? O formă de viaţă exotică?

— E mânios la culme pe chestia asta.

— Sunt convins că este. Ce planuri ai pentru mine, Zina?

Ea îi spuse serioasă:

— Adevărul, Iehova. Îţi voi arăta adevărul înainte de a pleca de aici. Nu-l voi face captiv pe Domnul Dumnezeul nostru. Eşti liber să hoinăreşti peste teritoriul meu; eşti liber aici, Iehova, absolut liber. Îţi dau cuvântul meu.

— Aburi, spuse el. Încătuşarea unei *Zina.*

Ea găsi, cu oarecare greutate, un careu în care să-şi parcheze vehiculul.

— Bun. Hai să ne plimbăm de jur împrejur şi să privim cireşii în floare. Iehova, culoarea lor este a mea, rozul lor. Acesta-i semnul meu distinctiv. Când se vede lumina aceea roz, eu sunt prin preajmă.

— Ştiu rozul ăsta. Este răspunsul uman fosfenic la albul compus din toate culorile spectrale, la simpla lumină a soarelui.

Încuind maşina, îi spuse:

— Uită-te la oameni.

Se uită în jurul lui şi nu văzu pe nimeni. Copacii, grei de floare, mărgineau Bazinul Mareelor într-un semicerc larg. Dar, în ciuda vehiculelor parcate, nicio persoană nu se plimba nicăieri.

— Atunci asta-i o înşelătorie.

— Tu eşti aici Iehova, aşa că eu pot să amân marea şi înfricoşătoarea ta zi. Nu vreau să văd lumea pârjolită. Vreau să văd ceea ce tu nu vezi. Numai noi doi suntem aici; suntem singuri. Cu încetul o să-mi desfăşor regatul sub ochii tăi şi, când voi fi sfârşit, tu îţi vei retrage afurisenia aruncată asupra lumii. Te urmăresc, iată, de ani în şir. Am văzut că-ţi displace rasa umană şi ai simţământul că ea nu valorează nimic. Îţi spun, ea nu e lipsită de valoare, ea nu merită să moară – cum te exprimi tu în felul tău pompos. Lumea e minunată şi eu sunt minunată şi florile de cireş sunt minunate. Chiar şi robotul vorbitor de la

bancă e minunat. Puterea Diavolului e o simplă acoperire, ascunzând lumea reală şi dacă vei ataca lumea reală, scop cu care ai venit pe Pământ, atunci tu vei distruge frumuseţea, bunătatea şi farmecul. Îţi mai aduci aminte de câinele zdrobit care trăgea să moară în şanţ, la marginea drumului? Îţi duci aminte ce ai simţit pentru el; ţi-aduci aminte ce ştiai că este el? Ţi-aduci aminte de inscripţia pe care Elias a compus-o pentru acel câine şi moartea lui? Ţii minte demnitatea lui şi, în acelaşi timp, îţi mai aminteşti că acel câine era nevinovat? Moartea lui fusese ordonată de cruda necesitate. O necesitate greşit înţeleasă. Câinele…

— Ştiu.

— Ştii ceva? Că acel câine a fost nedreptăţit? Că s-a născut pentru a suferi o durere nedreaptă? Nu Satana a fost cel care a măcelărit câinele, tu ai fost acela, Iehova, Domnul Oştilor îngereşti. Diavolul nu a adus moarte în lume pentru că în lume era deja moarte; moartea îşi are originea cu un miliard de ani în urmă pe planeta asta, şi ceea ce s-a ales de câinele acela… acesta e destinul fiecărei făpturi pe care o zămisleşti tu. Parcă ai plâns deasupra lui, nu-i aşa? Cred că în faza aceea ai înţeles, dar ai uitat. Dacă ar fi să-ţi amintesc de ceva, ţi-aş aminti de acel câine şi de cum te-ai simţit tu; aş dori ca tu să-ţi aminteşti modul în care el ţi-a indicat ţie *Calea.* Ea este calea milei faţă de suferinţă, care te îndeamnă să ajuţi, e calea compasiunii, cea mai nobilă dintre toate, şi eu nu cred că tu ai, cu adevărat, acea compasiune, serios nu cred. Tu eşti aici pentru a-l distruge pe Satana, Adversarul tău, nu pentru a elibera omenirea; *tu eşti aici pentru a purta război.* Este frumos să faci un lucru ca ăsta? Mă întreb şi eu. Unde-i pacea pe care ai promis-o omului? Tu ai venit cu o sabie şi milioane vor muri; va fi povestea cu câinele muribund, multiplicată de milioane de ori. Ai plâns pentru câine, ai plâns pentru mama ta, chiar şi pentru Satana, dar îţi spun: dacă vrei să ştergi toate lacrimile, precum spune în *Scriptură,* pleacă de aici şi lasă această lume pentru că răul acestei lumi, ceea ce tu numeşti „Satana” şi „Adversarul” tău este o formă de iluzie. Aceştia nu sunt oameni răi. Aceasta nu-i o lume rea. Nu face război în ea, ci adu flori.

Întinzându-se, rupse o rămurică de flori de cireş, i-o întinse şi, în mod reflex, el o primi.

— Eşti foarte convingătoare.

— Asta este menirea mea. Spun astfel de lucruri pentru că le

cunosc. Nu e pic de înşelăciune în tine şi nu e pic de minciună în tine, dar aşa cum tu afuriseşti, eu mă joc. Care dintre noi doi a găsit, atunci, Calea? Timp de două mii de ani ai stat în aşteptarea momentului când vei putea să te strecori înapoi, în fortăreaţa Diavolului pentru a-l înfrânge. Eu îţi propun să-ţi găseşti altceva de făcut. Plimbă-te cu mine şi ne vom uita la flori. E mai bine aşa. Şi lumea va prospera, cum a făcut-o din totdeauna. E timpul primăverii. Acum este momentul când florile cresc şi ale mele sunt şi dansul, şi sunetul clopoţeilor. Ai auzit şi tu clopoţeii şi ştii că frumuseţea lor este mai mare decât puterea răului. În unele privinţe, frumuseţea lor este mai mare decât propria ta putere, Iehova, Domnul Oştilor îngereşti. Eşti de acord?

— Magie, spuse el. O vrajă.

— Frumuseţea e o magie şi războiul e o realitate. Vrei severitatea războiului sau îmbătătoarea mireasmă a ceea ce vezi aici, acum, în lumea mea? Suntem singuri în clipa asta, dar ceva mai târziu vor apărea şi oameni, îmi vor repopula tărâmul. Vreau ca în clipa aceasta să-ţi vorbesc deschis. Ştii tu cine sunt eu? Nu ştii cine sunt, dar, în cele din urmă, eu te voi conduce, pas cu pas, înapoi la tronul tău, pe tine, creatorul, şi atunci vei şti cine sunt eu. Ai ghicit, dar n-ai ghicit bine. Te mai aşteaptă multe lucruri de ghicit – tu, cel care le ştii pe toate. Eu nu sunt Sfânta înţelepciune şi nu sunt nici Diana, nu sunt o *zina,* nu sunt Pallas Athena. Sunt altcineva. Sunt regina primăverii şi totuşi nu sunt nici asta; aceste forme sunt, aşa cum ai formulat tu, vapori. Ceea ce sunt eu, ceea ce sunt cu adevărat, va trebui să descoperi singur. Şi acum, hai să ne plimbăm.

Se plimbară de-a lungul potecii, pe lângă apă şi copaci.

— Noi suntem prieteni, tu şi cu mine, spuse Emmanuel. Intenţionez să te ascult.

— Atunci amână-ţi măreaţa şi înfricoşătoarea zi. Nu e nimic bun în moartea prin foc, e cea mai cumplită dintre morţi. Tu eşti arşiţa soarelui care distruge recoltele. De patru ani suntem împreună, tu şi cu mine. Am urmărit cum ţi se întoarce memoria şi am regretat întoarcerea ei. Ai chinuit-o pe acea femeie nefericită care ţi-a fost mamă; ţi-ai îmbolnăvit propria mamă pe care spui că o iubeşti, după care plângi. În loc să faci război împotriva răului, salvează câinele muribund din şanţ şi şterge-ţi, prin urmare, propriile-ţi lacrimi. N-am putut îndura să te văd plângând. Ai plâns pentru că ţi-ai recăpătat propria ta fire şi ţi-ai

înţeles acea fire. Ai plâns pentru că ţi-ai dat seama ce eşti.

El nu spuse nimic.

— Aerul miroase plăcut.

— Aşa-i.

— O să-i aduc pe oameni înapoi. Unul câte unul, până ce vor fi toţi în jurul nostru. Uită-te la ei şi când vei vedea unul pe care l-ai nimici, spune-mi şi eu voi exila acea persoană din nou. Dar va trebui să te uiţi la persoana pe care ai omorî-o... adică să vezi în acea persoană câinele zdrobit şi muribund. Numai atunci vei avea dreptul să distrugi acea persoană; numai când vei plânge, vei avea dreptul să distrugi. Ai înţeles?

— Destul.

— De ce n-ai plâns după câine înainte de a-l călca maşina? De ce ai aşteptat până ce a fost prea târziu? Câinele şi-a acceptat soarta, dar eu n-o accept. Eu te sfătuiesc. Eu sunt ghidul tău. Îţi spun. Este greşit ceea ce faci. Ascultă-mă. Opreşte-te!

— Eu am venit să ridic jugul lor.

— Sănătatea ţi-e zdruncinată. Ştiu asta; Ştiu ce s-a întâmplat în interiorul Divinităţii, criza iniţială. Nu-i un secret pentru mine. În această stare cauţi tu să ridici jugul lor printr-o zi măreaţă şi înfricoşătoare? Este asta un lucru chibzuit? Aşa eliberezi tu prizonierii?

— Trebuie să zdrobesc puterea lui...

— Unde este acea putere? Statul? Bulkowsky şi Harms? Sunt nişte tâmpiţi, sunt o glumă. I-ai omorî? Legea talionului pe care ai întocmit-o tu; ascultă:

Voi aţi aflat cum s-a zis: *Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.* Dar eu vă spun vouă acestea: Celui rău să nu vă împotriviţi.

— Tu trebuie să trăieşti conform propriilor tale cuvinte, trebuie să nu i te împotriveşti Adversarului tău, Satana. Pe tărâmul meu, puterea lui nu există; el nu este aici. Ceea ce este aici e un lucru de amuzament, într-o cuşcă la Grădina Zoologică. Noi îl hrănim şi-i dăm apă şi-i asigurăm atmosfera şi temperatura adecvată; încercăm să-i dăm fiinţei aceleia cât mai mult confort posibil. În tărâmul meu, noi nu ucidem. Aici nu este nicio zi măreaţă şi înfricoşătoare şi nici nu va fi vreodată. Stai în tărâmul meu sau fă-ţi din el domeniul tău, dar cruţă-l pe Diavol, cruţă-i pe toţi. Şi atunci nu va trebui să plângi, şi lacrimile tale vor fi, aşa cum ai promis, şterse.

— Tu eşti Christos.
Râzând, Zina spuse:
— Nu, nu sunt.
— Dar îl citez pe el.
— „Chiar şi Diavolul poate cita din *Scriptură.”*
În jurul lor începură să apară grupuri de oameni, în haine uşoare, de vară. Bărbaţii în cămăşi, femeile în rochii. Şi, el văzu toţi, toţi copiii.
— Regină zână, mă ademeneşti. Mă abaţi de pe cărare cu scântei de lumină, dans, cântec şi sunet de clopoţei, mereu sunetul de clopoţei.
— Clopoţeii sunt mişcaţi de vânt. Iar vântul vorbeşte adevărul. Totdeauna. Vântul din deşert. Tu ştii asta, te-am urmărit pe când ascultai vântul. Clopoţeii sunt muzica vântului, ascultă-i.
El auzi, atunci, clopoţeii ca de vis. Răsunau în depărtare, mulţi clopoţei, din cei mici, nu clopote de biserică, ci clopoţei magici.
Era cel mai încântător sunet pe care-l auzise vreodată.
— Eu nu pot scoate sunetul ăsta prin propriile-mi forţe. Cum este făcut?
— Printr-o stare de veghe. Sunetele clopoţelului te trezesc. Te trezesc blând din somn. Tu l-ai smuls pe Herb Asher din somn printr-o intervenţie brutală; eu trezesc cu ajutorul frumuseţii.
Un vânticel blând de primăvară adia în preajma lor, aburii tărâmului ei.

13

În sinea sa Emmanuel îşi spuse: „Sunt otrăvit încetul cu încetul. Aburii regatului ei mă otrăvesc şi-mi corup voinţa”.
— Greşeşti, spune Zina.
— Mă simt mai puţin puternic.
— Simţi mai puţină revoltă. Hai să mergem să-l vedem pe Herb Asher, vreau să fie cu noi. Voi îngusta aria jocului nostru, o să-l adaptez special pentru el.
— În ce chip?
— Trebuie să luptăm pentru el. Hai vino.
Îi făcu semn băiatului s-o urmeze.

În sala de petreceri Herb Asher stătea cu un pahar de whisky scoţian cu apă în faţă. Aştepta de o oră, însă, distracţia nocturnă

nu începuse. Sala era plină de oameni. Un zgomot constant îi asalta urechile. Dar, din punctul lui de vedere merita efortul, în ciuda remizei cam piperate.

Rybys, stând vizavi de el, spuse:

— Pur şi simplu nu înţeleg ce vezi la ea.

— Va ajunge departe dacă i se va oferi o şansă vreodată.

Se întrebă dacă au venit reprezentanţi de la vreo companie de discuri până aici, la Căprioara de Aur. Sper s-o fi făcut, îşi spuse.

— Aş dori să plec. Nu mă simt bine. Am putea merge acum?

— Aş prefera să mai stăm.

Rybys sorbi din cocteilul în pahar înalt, cu un gest convulsiv.

— E atâta zgomot, zise ea, dar vocea, efectiv, nu reuşi să-i transmită mesajul.

El îşi privi ceasul.

— E aproape nouă. Prima ei repriză de cântece e la nouă.

— Cine e ea?

— E o nouă şi tânără cântăreaţă. A adaptat Cărţile pentru alăută ale lui John Dowland pentru…

— Cine-i John Dowland ăsta? N-am auzit în viaţa mea de el.

— Sfârşitul secolului al XVI-lea, Anglia. Linda Fox a modernizat cântecele lui de alăută. El a fost primul compozitor care a scris pentru voce solo; înainte de asta cântau patru sau mai mulţi oameni… vechea formă de madrigal. N-aş putea să explic. Trebuie s-o auzi.

— Dacă e aşa de bună de ce nu e transmisă şi la televizor?

— Va fi.

Luminile începură să se aprindă pe scenă. Trei instrumentişti intrară în scenă şi începură să meşterească la sistemul audio. Fiecare avea la el o lăută vibratoare.

O mână se lăsă pe umărul lui Herb.

— Bună.

Uitându-se în sus văzu o tânără pe care n-o cunoştea. Dar, gândi el, pare să mă cunoască ea pe mine.

— Scuzaţi-mă… începu el.

— Ne permiteţi să luăm loc?

Femeia, drăguţă, purtând un tricou înflorat şi blue-jeans, cu o geantă în formă de tolbă poştală pe umăr, trase un scaun şi se aşeză lângă Herb Asher.

— Ia loc Manny, spuse ea unui băieţandru care stătea stingherit lângă masă.

Ce copil încântător, gândi Asher. Cum de a intrat aici? Aici parcă nu intrau minorii.

— Aceştia sunt prieteni de-ai tăi? a întrebat Rybys.

Drăguţa doamnă brunetă spuse:

— Herb nu m-a văzut de la universitate. Ce mai faci, Herb? Nu mă recunoşti?

Îi întinse mâna şi, instinctiv, el i-o luă.

Atunci, pe când dădeau mâna, el şi-o aminti. Fuseseră împreună la şcoală, la un curs pluridisciplinar.

— Zina, spuse el încântat. *Zina* Pallas.

— Acesta-i frăţiorul meu, spuse Zina, făcându-i semn băieţelului să ia loc. Manny, Manny Pallas. Lui Rybys îi spuse: Herb nu s-a schimbat deloc. Am ştiut că este el de cum l-am văzut. Sunteţi aici s-o vedeţi pe Linda Fox? N-am auzit-o niciodată; se spune că-i într-adevăr bună.

— Foarte bună, zise Herb satisfăcut de sprijinul ei.

— Bună ziua, domnule Asher, spuse băiatul.

— Încântat de cunoştinţă Manny.

Dădu mâna cu băiatul.

— Aceasta-i soţia mea, Rybys.

— Deci voi doi sunteţi căsătoriţi, spuse Zina. Vă deranjează dacă fumez? Îşi aprinse o ţigară. Tot încerc să mă las dar, când nu fumez, mă apuc de mâncat vârtos şi mă fac ca un purcel.

— Geanta ta e din piele adevărată? întrebă Rybys plină de interes.

— Da, zise Zina, înmânându-i-o.

— N-am mai văzut o geantă de piele până acum.

— Iat-o, spuse Herb.

Linda Fox apăruse pe scenă, publicul o aplauda.

— Arată ca o chelneriţă de pizzerie, remarcă Rybys.

Zina, luându-şi geanta înapoi, spuse:

— Dacă are de gând să ajungă o stea, va trebui să mai dea câteva kilograme jos. Vreau să spun că arată bine, dar…

— Ce naiba aveţi voi cu kilogramele astea? spuse Herb, iritat.

— Herbert. Herbert, rosti Manny limpede.

— Poftim? se aplecă el să audă.

— Adu-ţi aminte.

Şocat, el începu să spună, „Să-mi amintesc ce”, dar atunci Linda Fox luă microfonul, închise ochii pe jumătate şi începu să cânte. Avea o faţă rotundă şi o bărbie aproape dublă, dar pielea-i era luminoasă şi, cel mai important dintre toate pentru el, avea

gene lungi care clipeau când cânta… ele îl fascinau, pur şi simplu, şi-l făceau să stea vrăjit acolo. Linda purta o rochie lungă de seară, extrem de decoltată şi, de unde stătea el, putea să-i vadă conturul sfârcurilor; nu purta sutien.

Să caut iubire? să caut îndurare?
Să mă rog oare? să dovedesc ceva?
Să mă străduiesc spre a atinge bucuria divină?
Cu o dragoste pământească?

Aşa încât să poată fi auzită, Rybys spuse:

— Nu pot să sufăr cântecul ăsta. Am mai auzit-o cântând.

Mai mulţi oameni sâsâiră la ea să facă tăcere.

— Nu era cântat de ea, totuşi, zise Rybys. Nu-i nici măcar originală. Cântecul ăla…

Tăcu, în fine, dar nu era fericită.

Când se sfârşi cântecul şi publicul începu să aplaude, Herb îi spuse soţiei:

— N-ai mai auzit niciodată *Să caut iubirea.* Nimeni nu-l mai cântă în afară de Linda Fox.

— Ţie îţi place pur şi simplu să caşti gura la sfârcurile ei.

— Aţi vrea să mă duceţi până la toaleta bărbaţilor, domnule Asher? îi spuse băieţandrul lui Herb Asher.

— Acum? zise el îngrozit. Nu poţi aştepta până ce termină de cântat?

— Acum, domnule Asher.

Fără niciun chef, îl conduse pe Manny prin labirintul de mese, în spatele sălii. Dar înainte de a intra în toaletă Manny îl opri.

— O puteţi vedea mai bine de aici.

Era adevărat. Era mult mai aproape de scenă acum. El şi băiatul stăteau tăcuţi pe când Linda Fox cânta *Nu mai plângeţi, triste fântâni.*

Când se termină cântecul, Manny spuse:

— Nu-ţi mai aminteşti, nu-i aşa? Te-a fermecat. Trezeşte-te Herb Asher. Mă ştii foarte bine şi eu te ştiu pe tine. Linda Fox nu-şi mai cântă cântecele într-o sală obscură din Hollywood, ea e celebră de-a lungul şi de-a latul galaxiei. E cea mai vestită animatoare a acestei decade. Episcopul şi Împuternicitul Suprem o invită ca să…

— O să cânte din nou, îl întrerupse Herb.

Aproape că nu auzi cuvintele băiatului şi ele n-aveau niciun

înţeles pentru el. Un băiat palavragiu, gândi, care mă împiedică s-ascult pe Linda Fox. Asta-mi mai trebuia pe cap.

— Herbert, Herbert, vrei să o cunoşti personal? Asta e ceea ce-ţi doreşti? spuse Manny, după ce cântecul se sfârşi.

— Cum? murmură el, ochii lui – toată atenţia – lipiţi de Linda Fox. Dumnezeule, îşi spuse: „Ce siluetă are. Rochia aia pur şi simplu stă să cadă de pe ea. Aş vrea ca nevastă-mea să aibă formele astea”.

— O va lua pe aici, spuse Manny, când va termina de cântat. Stai aici, Herb Asher şi ea va trece chiar pe lângă tine.

— Glumeşti.

— Nu. Vei avea ce-ţi doreşti mai mult pe lumea asta… ceea ce ai visat pe când stăteai întins în patul domului tău.

— Ce dom?

— „Cum ai mai căzut din rai, luminos luceafăr de dimineaţă, ai căzut…”

— Te referi la vreunul din acele domuri de pe planeta colonie?

— Nu te pot face să asculţi, nu-i aşa? Dacă aş putea să-ţi spun…

— Vine spre noi. Cum de-ai ştiut?

Făcu câţiva paşi spre ea. Linda Fox mergea repede, cu paşi mărunţi, cu un aer blând pe chip.

— Vă mulţumesc, spunea ea oamenilor care-i adresau cuvinte.

O clipă se opri să dea un autograf unui tânăr negru foarte spilcuit.

Bătându-l pe Herb Asher pe umăr, o chelneriţă spuse:

— Va trebui să scoateţi băiatul ăsta de aici, domnule; noi nu acceptăm minori în local.

— Scuzaţi-mă.

— În clipa aceasta.

— Bine, bine; îl luă pe Manny de umăr şi, cu mare părere de rău, îl conduse spre masa lor.

Şi, pe când se întorceau la masă, o văzu cu coada ochiului pe Fox trecând fix pe lângă locul unde stătuseră el şi băiatul. Manny avusese dreptate. Câteva secunde în plus şi ar fi putut să-i strecoare câteva vorbe. Şi, cine ştie, poate şi ea i-ar fi răspuns. Manny spuse:

— E dorinţa ei să te păcălească, Herb Asher. Ţi-a oferit şansa, ca apoi să ţi-o ia. Dacă vrei s-o întâlneşti pe Linda Fox voi avea eu grijă să se întâmple asta; îţi promit. Ţine minte, pentru că va

trebui să se întâmple. Nu voi accepta să fii înşelat.

— Nu înţeleg ce vorbeşti, dar dacă aş putea s-o întâlnesc…

— O vei întâlni.

— Eşti un puşti ciudat, îi spuse Herb Asher. Pe când treceau pe sub o lustră, remarcă ceva care-l făcu să tresară; se opri şi, prinzându-l pe Manny, îl trase drept în lumină. *Tu semeni cu Rybys,* gândi el. Pentru o clipă, o străfulgerare de amintire îl izbi; mintea păru că i se deschide larg, ca şi cum spaţii imense, spaţii vaste, un univers întreg de stele s-ar fi revărsat în ea.

— Herbert, îi spuse băiatul, ea nu este reală. Linda Fox… e o plăsmuire a ta. Dar eu o pot face reală. Eu dau viaţă… eu sunt acela care prefac irealul în real şi pot s-o fac reală pentru tine.

— Ce s-a întâmplat? spuse Rybys, când au ajuns la masă.

— Manny trebuie să plece, îi spuse Herb Zinei Pallas. Chelneriţa a spus asta. Cred că va trebui să plecaţi. Îmi pare rău.

Luându-şi geanta şi ţigările, Zina se ridică.

— Scuzaţi-mă; bănuiesc că v-am cam reţinut atenţia de la vizionarea Lindei Fox.

— Hai să plecăm şi noi cu ei, se rugă Rybys, ridicându-se totodată. Mă doare capul, Herb, aş vrea să ies de aici.

— E în ordine, spuse resemnat.

Înşelat, gândi. Asta era ceea ce-i spusese Manny. *Nu voi accepta ca tu să fii înşelat.* Asta-i exact ceea ce s-a întâmplat, constată el; am fost păcălit în seara asta. Ce să-i faci, altă dată. Ar fi interesant să-i vorbesc, poate să-i iau un autograf. De aproape am putut să văd că genele-i sunt false. Dumnezeule, ce deprimant. Poate că şi sânii sunt falşi. Sunt perniţele alea pe care le strecoară cu dibăcie în veşminte. Se simţi dezamăgit şi nefericit şi acum îşi dorea şi el să plece.

Seara asta n-a ieşit cum trebuie, reflectă el, pe când îi însoţea pe Rybys, Zina şi Manny afară din Club pe întunecata stradă din Hollywood. M-am aşteptat la atât… şi atunci îşi aminti ceea ce îi spusese băiatul, lucrurile bizare şi fracţiunea de memorie revenită: scene care-i apărură în minte atât de puţin timp şi totuşi atât de convingătoare. Acesta nu-i un copil obişnuit, îşi dădu el seama. Şi asemănarea lui cu soţia mea… văd şi mai bine acum, aşa cum stau ei alături. El ar putea să fie fiul ei. Înfiorător. Îl luă un frison, deşi aerul era cald.

— I-am îndeplinit dorinţele. I-am dat ce-şi dorea, în toate acele luni pe când zăcea în pat. Cu afişul acela tridimensional al

ei, cu benzile ei, spuse Zina.

— Nu i-ai dat nimic, ripostă Emmanuel. L-ai lipsit de ele, de fapt. I-ai luat ceva.

— Ea e un produs al mijloacelor video. Cei doi mergeau agale de-a lungul trotuarului, înapoi spre vehiculul ei zburător. Asta nu-i vina mea. Nu pot să fiu eu trasă la răspundere dacă Linda Fox nu e reală.

— Aici, în regatul tău, această deosebire nu înseamnă nimic.

— Tu ce poţi să-i dai lui? Numai boală… boala soţiei sale. Şi moartea ei spre binele tău. Darul tău e mai bun ca al meu?

— I-am făcut o promisiune şi eu nu mint. Îmi voi îndeplini promisiunea aceea, îşi spuse el în sine. În acest regat sau într-al meu, n-are nicio importanţă pentru că în ambele cazuri o voi face pe Linda Fox reală. Aceasta-i puterea pe care o am şi nu e puterea de a vrăji; e cel mai valoros dar dintre toate: realitatea.

— La ce te gândeşti, zise Zina.

— „Mai bine un câine viu decât un prinţ mort”.

— Cine a spus asta?

— E doar o judecată cu simţ practic.

— Care-i sensul din ea?

— Vreau să spun că vraja ta nu i-a dat nimic, iar lumea reală…

— Lumea reală, l-a pus în suspendare frigorifică timp de zece ani. Nu e mai bun un vis minunat decât o realitate crudă? Tu ai prefera mai degrabă să suferi în prezent decât să te bucuri în tărâmul…, se întrerupse.

— Îmbătare. În asta constă tărâmul tău, este o lume ameţită. Ameţită de dans şi de bucurie. Sunt de părere că această calitate de realism e mai importantă decât orice altă calitate, deoarece odată ce realitatea dispare, nu mai e nimic. Un vis nu reprezintă nimic. Nu sunt de acord cu tine; sunt de părere că l-ai înşelat pe Herbert Asher. Sunt de părere că te-ai purtat nemilos cu el. I-am văzut reacţia, i-am simţit deprimarea. Şi am să mă revanşez faţă de el.

— O vei face pe Fox să existe cu adevărat?

— Vrei să pui rămăşag că nu pot?

— Pariul meu este că asta n-are nicio importanţă. Ireală sau nu, ea e lipsită de valoare.

— Accept rămăşagul tău.

— Hai să dăm mâna, atunci, zise şi o întinse pe a ei.

Îşi strânseră mâinile, stând acolo, pe trotuarul din Hollywood

sub lumina artificială stridentă.

Zburând înapoi spre Washington, DC, Zina spuse:

— În regatul meu multe lucruri sunt altfel. Poate ai dori să-l cunoşti pe Preşedintele Partidului, Nicholas Bulkowsky.

— Nu este el Împuternicitul?

— Partidul Comunist nu are puterea mondială cu care eşti tu obişnuit. Termenul de „Nunţiu Ştiinţific Papal" nu este cunoscut. Aşa cum nici Fulton Stätler Harms nu este Cardinal al Bisericii Creştino-Islamice, de vreme ce nu există nicio Biserică Creştino-Islamică; el nu controlează viaţa a milioane de oameni.

— Asta e bine, spuse Emmanuel.

— Atunci am procedat bine pe domeniul meu. Eşti de acord? Pentru că dacă eşti de acord…

— Astea sunt lucruri bune.

— Spune-mi cu ce nu eşti de acord.

— Că asta este o iluzie. În lumea reală amândoi aceşti bărbaţi deţin puterea mondială, controlează planeta împreună.

— Îţi voi spune ceva ce tu nu înţelegi. Noi am făcut schimbări în trecut. Am avut grijă ca Biserica Creştino-Islamică şi Liga Socialistă să nu mai apară. Lumea pe care o vezi aici, lumea mea, este o lume alternativă la propria ta lume şi la fel de reală.

— Nu te cred.

— Sunt multe lumi.

— Eu şi numai Eu singur sunt generatorul lumii. Nimeni altcineva nu poate crea lumea. Eu sunt Cel care face ca lucrurile să fie. Nu tu.

— Cu toate acestea…

— Nu mă înţelegi. Sunt multe posibilităţi care nu se actualizează. Eu sunt cel care aleg dintre aceste posibilităţi acelea pe care le prefer şi le fac actuale.

— Atunci ai făcut nişte alegeri nefericite. Ar fi fost cu mult mai bine ca Biserica Creştino-Islamică şi Liga Socialistă să nu fi luat niciodată fiinţă.

— Admiţi atunci că lumea ta nu este reală? Că este doar o copie?

Zina ezită.

— A luat-o pe un alt drum la punctele decisive, datorită interferenţei noastre cu trecutul. Poţi s-o numeşti magie dacă vrei, poţi s-o numeşti tehnologie; oricum putem intra în retro timp şi să anulăm greşelile din istorie. Ştii că am mai făcut asta. În

această lume alternativă, Bulkowsky şi Harms sunt personaje minore – ele există, dar nu aşa cum sunt în lumea ta. E o chestiune de alegere a unor lumi, la fel de reale.

— Şi Satana, spuse el, Satana stă într-o cuşcă la Grădina zoologică şi mulţime de oameni, puhoaie nu glumă, stau şi se uită cu gura căscată la el.

— Întocmai.

— Minciuni, spuse el. Asta se cheamă împlinirea dorinţelor. Nu poţi construi o lume pe dorinţe. Baza realităţii este deprimantă deoarece nu poţi să dai perspective roze dar false; trebuie să aderi la ceea ce este acceptabil: *legea determinismului.* Acesta-i suportul interior al realităţii – inevitabilitatea. Orice există, este pentru că trebuie să fie; pentru că nu poate fi altfel. Nu este ceea ce este pentru că cineva o doreşte, ci pentru că trebuie să fie – acel lucru şi nimic altceva, până în cel mai mic detaliu. Ştiu asta pentru că asta e ceea ce fac. Tu ai menirea ta, eu o am pe a mea şi mi-o înţeleg; eu înţeleg legea determinismului.

Zina, după o clipă, spuse:

„Pădurile din Arcadia au murit,
Şi dusă-i bucuria lor străveche;
Demult de tot, din visuri omenirea s-a hrănit;
Iar Cenuşiul Adevăr e o jucărie pentru ca acum;
Şi uite-aşa că încă merge înainte”.

— Asta-i prima poezie a lui Yeats, încheie ea.

— Cunosc poezia aceea. Se termină cu:

Dar vai! acuma ea nu mai visează; visezi doar tu!
Căci ce frumos îţi stau pe frunte macii!
Visează, visează căci asta-i de asemenea alinare.

„Alinare” însemnând „adevăr”, explică el.

— Nu-i nevoie să explici. Şi văd că nu eşti de acord cu poezia.

— Adevărul cenuşiu este mai bun decât visul. Şi acela e adevărul. Este adevărul cel de pe urmă, care este mai bun decât orice minciună, oricât de binefăcătoare. N-am încredere în lumea aceasta pentru că este prea plăcută. Lumea ta e prea minunată pentru a fi adevărată. Lumea ta nu-i decât un capriciu. Când Herb Asher a văzut-o pe Fox, a văzut decepţia şi decepţia aceasta stă în inima lumii tale. Şi tocmai această decepţie, înşelătorie e ceea ce vreau eu să distrug, îşi spuse în sine.

O voi înlocui, continuă el în gând, cu una adevărată: Pe care tu nu o înţelegi.

Fox, ca realitate, va fi mai de acceptat pentru Herb Asher decât orice vis despre Fox. Ştiu asta; mizez totul pe această afirmaţie. Aşa să-mi ajute Dumnezeu sau să mă trăsnească.

— Ai dreptate, spuse Zina.

— Orice realitate aparentă care te face să te simţi îndatorat e ceva suspect. Pecetea necinstei este aceea că devine ceea ce ai dori să devină. Şi asta văd eu aici. Tu ai vrea ca Nicholas Bulkowsky să nu fie un om copleşitor de influent; ai vrea ca Fulton Harms să fie o persoană minoră, să nu intre în istorie. Lumea ta îţi face pe plac şi asta o dă de gol drept ceea ce este.

Lumea mea e încăpăţânată. Nu va ceda, nu se va supune. O lume recalcitrantă şi de neschimbat este o lume adevărată.

— O lume care-i omoară pe cei obligaţi să trăiască în ea.

— Dar nu-i toată aşa. Lumea mea nu-i chiar aşa de rea; mai sunt în ea multe pe lângă moarte şi durere. Pe Pământ, pe adevăratul Pământ, există frumuseţe şi bucurie şi…

Se opri. Fusese păcălit. Ea câştigase din nou.

— Atunci Pământul nu-i chiar aşa de rău. Nu trebuie pârjolit cu foc. Există frumuseţe, bucurie şi dragoste şi oameni buni, în ciuda domniei Diavolului. Eu ţi-am spus asta şi tu m-ai contestat, atunci când ne plimbam printre cireşii japonezi. Ce mai ai de spus, Stăpân al Cetelor Îngereşti, Dumnezeu al lui Abraham? Nu ai dovedit oare că am dreptate?

— Eşti deşteaptă Zina, recunoscu el.

Ochii ei străluciră şi ea zâmbi.

— Atunci opreşte măreaţa şi înfricoşătoarea zi de care ai vorbit în *Scriptură.* Aşa cum te-am implorat.

Pentru prima dată intui înfrângerea. Ademenit să vorbească prosteşte, îşi dădu el seama. Cât e de deşteaptă, de subtilă!

— Aşa precum se spune în *Scriptură,* îi spuse Zina.

Eu sunt Înţelepciune, eu dăruiesc agerimea minţii şi arăt calea spre cunoaştere şi chibzuială.

— Dar, spuse el, mi-ai zis că nu eşti Sfânta Înţelepciune. Că numai te-ai prefăcut a fi.

— Depinde de tine să-ţi dai seama cine sunt eu. Tu însuţi trebuie să-mi descifrezi identitatea, eu n-o voi face în locul tău.

— Şi între timp… iluzii, trucuri.

— Aşa-i, pentru că prin iluzii vei învăţa.

Uitându-se fix la ea, spuse:

— Tu te ţii de farse pentru a mă trezi! Aşa cum l-am trezit eu pe Herbert Asher.

— Poate.

— Oare tu eşti stimulul meu dezinhibant? Fixând-o cu intensitate spuse cu voce coborâtă, gravă: Cred că eu te-am creat pentru a-mi aduce memoria înapoi, pentru a mă reda mie însumi.

— Pentru a te conduce înapoi la tronul tău.

— Chiar aşa am făcut?

Zina, manevrând vehiculul ei zburător, nu spuse nimic.

— Răspunde-mi, spuse el.

— Posibil.

— Dacă eu te-am creat, pot…

— Tu ai creat toate lucrurile.

— Nu te înţeleg. Nu văd unde vrei să ajungi. Dansezi spre mine, apoi te îndepărtezi.

— Dar pe când eu fac asta, tu te trezeşti.

— Aşa-i. Şi deduc din asta că tu eşti stimulul meu dezinhibator pe care l-am plasat în mine demult de tot, ştiind, precum am ştiut că voi avea o deteriorare a creierului şi că voi uita. Tu îmi redai sistematic identitatea, Zina. Atunci… Cred că ştiu cine eşti.

Întorcând capul, întrebă:

— Cine?

— Nu vreau să-ţi spun încă. Şi nu vei putea s-o citeşti nici în gândul meu pentru că l-am reprimat. Am făcut-o de îndată ce am gândit asta.

Pentru că, realiză el, este prea mult pentru mine; chiar şi pentru mine. Nu-mi vine să cred.

Continuară să meargă cu maşina, spre Atlantic şi spre Washington, DC.

14

Herb Asher se simţi absorbit de impresia profundă că îl cunoscuse pe băieţandrul Manny Pallas, altă dată, poate într-o altă viaţă. Oare câte vieţi avem? se întrebă el. Suntem puşi pe o bandă? E asta un fel de „replay”? de punere a benzii din nou?

— Puştiul seamănă cu tine, îi spuse lui Rybys.

— Chiar? N-am remarcat.

Rybys, ca de obicei, încerca să facă o rochie după un tipar şi sta încordată asupra lucrului ei; resturi de material zăceau pretutindeni în sufragerie, împreună cu farfurii murdare, scrumiere pline până la refuz şi reviste mototolite şi pătate.

Herb se hotărî să se consulte cu partenerul lui de afaceri, un negru între două vârste, pe nume Elias Tate. Împreună cu Tate conduceau un magazin unde vindeau, de mai mulţi ani, aparatură audio *en detaile.* Tate, cu toate acestea, privea magazinul lor – Electronică Audio – ca pe o linie secundară: interesul lui principal era activitatea de misionar. Tate predica la o bisericuţă lăturalnică, care atrăgea un auditoriu preponderent de culoare. Mesajul lui, totdeauna consta din:

CĂIŢI-VĂ! ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU SE APROPIE!

Lui Herb i se părea o preocupare ciudată pentru un om atât de inteligent, dar, la urma urmei, era problema lui Tate. Rar discutau asta.

Aşezat în camera de audiţie a magazinului, Herb îi spuse partenerului său:

— Am întâlnit un băieţel remarcabil şi foarte neobişnuit, aseară, la un local de petreceri din Hollywood.

Absorbit în asamblarea unui nou element component fonic pe bază de detectare laser, Tate murmură:

— Ce făceai la Hollywood? Încercai să intri în cinematografie?

— Ascultam o cântăreaţă nouă pe nume Linda Fox.

— N-am mai auzit de ea.

— E al naibii de sexy şi foarte bună. Ea…

— Eşti un om căsătorit.

— Dar pot visa.

— Poate te gândeşti s-o inviţi la o mică festivitate cu autografe, aici la magazin.

— Noi nu suntem magazinul potrivit pentru aşa ceva.

— E un magazin audio; ea cântă vocal. Asta-i audio. Sau nu este de auzit?

— După câte ştiu eu, n-a scos nicio bandă şi niciun disc; nici n-a apărut la televizor. S-a întâmplat s-o ascult luna trecută când m-am dus la expoziţia audio a Centrului Comercial Anaheim. Ţi-am spus că ar fi trebuit să vii şi tu.

— Sexualitatea e maladia acestei lumi. Aceasta-i o planetă

desfrânată şi dementă.

— Şi noi toţi mergem în iad.

— Aşa sper şi eu.

— Ştii că eşti în contratimp? Chiar că eşti. Ai un cod al eticii care datează din Evul Mediu.

— O, ho, cu mult înainte de asta.

Aşeză un disc pe platan şi puse în funcţiune elementul component ataşat. Pe osciloscopul lui, mostra aleasă apărea bună dar nu perfectă; Tate se încruntă.

— Cât pe-aci să o întâlnesc. Eram atât de aproape; o chestiune de secunde. Arată mai bine de aproape decât oricine altcineva. Ar trebui s-o vezi. Ştiu – am intuiţia asta – că se va avânta până pe culmi.

— Foarte bine, spuse Tate chibzuit. N-am nimic împotrivă. Scrie-i o scrisoare de admirator. Spune-i.

— Elias, băiatul pe care l-am întâlnit seara trecută... semăna cu Rybys.

Negrul ridică privirea spre el.

— Chiar aşa?

— Dacă Rybys ar fi putut să-şi concentreze puţin afurisita asta de minte hoinară ar fi remarcat. Ea nu se poate, pur şi simplu, concentra. Nu s-a uitat nici măcar o dată la băiat. Ar fi putut să fie fiul ei.

— Poate este ceva ce tu nu ştii.

— Nu mă mai bate la cap.

— Aş dori să văd copilul.

— Am simţit că-l mai cunoscusem o dată, într-o altă viaţă. Preţ de o secundă am început să-mi amintesc apoi... Făcu un gest de îndepărtare din mână. Am pierdut firul. N-am putut să-l fixez. Şi mai e ceva... ca şi cum îmi aminteam o întreagă altă lume. O cu totul altă lume.

Elias lăsă lucrul.

— Descrie-o.

— Tu erai mai în vârstă. Şi nu erai negru. Erai un om foarte bătrân şi cu o mantie. Eu nu eram pe Pământ; am zărit un pământ îngheţat care nu era Terra. Elias... e cu putinţă ca eu să fiu de pe altă planetă şi vreo putere superioară să-mi implanteze amintiri false în minte, peste cele reale? Şi apoi băiatul – văzându-l pe băiat – asta să fi cauzat începutul întoarcerii adevăratelor amintiri? Şi am avut impresia că Rybys era tare bolnavă. De fapt, pe cale de-a muri. Şi ceva în legătură cu

funcţionarii de la Serviciul de Emigrare cu mitraliere.

— Ofiţerii de la Emigrare nu poartă puşti.

— Şi o navă. O călătorie lungă cu viteză foarte mare. Urgenţă. Şi, mai presus de toate… o prezenţă. O prezenţă stranie. Nu de factură umană. Poate era de natură extraterestră, rasa căreia de fapt îi aparţin. De pe planeta mea naturală.

— Herb, vorbeşti bazaconii.

— Ştiu. Dar numai o secundă am trăit toate astea. Şi… ascultă aici. Gesticulă agitat. Un accident. Nava noastră ciocnindu-se cu o altă navă. *Corpul meu* şi-a amintit; şocul, trauma.

— Du-te la un hipno-terapeut. Roagă-l să te aducă în starea de hipnoză şi să-ţi aminteşti. Cu siguranţă eşti un străin ciudat programat să dinamitezi omenirea. Probabil că ai şi o bombă în tine.

— Asta nu-i ceva amuzant.

— Bine, atunci eşti din vreuna din acele rase elevate, superavansate, nobile şi înţelepte, iar tu ai fost trimis aici pentru a lumina omenirea. Pentru a ne salva.

Brusc, în mintea lui Herb Asher, amintirile revenră şi apoi dispărură din nou. Aproape instantaneu.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Elias privindu-l cu acuitate.

— Alte amintiri. Când ai spus tu asta.

După un timp de tăcere, Elias spuse:

— Tare aş vrea să citeşti *Biblia* cândva.

— Chiar avea ceva de-a face cu *Biblia.* Menirea asta a mea.

— Poate că eşti un mesager. Poate că ai de trimis un mesaj de la Dumnezeu.

— Nu mai râde de mine.

— Dar nu glumesc. Nu în clipa asta. Şi se pare că era chiar aşa; chipul său întunecat se posomorâse.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Uneori cred că planeta este sub o vrajă, îi spuse Elias. Noi suntem adormiţi sau în transă şi ceva face ca noi să vedem ceea ce se vrea să vedem, să ne aducem aminte şi să credem ceea ce se vrea să ne aducem aminte şi să credem. Ceea ce înseamnă că noi nu avem o existenţă propriu-zisă. Suntem la mila unui fel de capriciu, de fantezie.

— Straniu.

— Într-adevăr. Foarte straniu.

La sfârşitul zilei de lucru, pe când Herb şi partenerul său se

pregăteau să închidă magazinul, o tânără care purta o jachetă de velur, blue-jeans, mocasini şi o eşarfă de mătase roşie legată peste păr, intră.

— Bună, îi spuse ea lui Herb, cu mâinile înfipte în buzunarele jachetei. Ce mai faci?

— Zina, spuse el încântat.

Şi o voce din mintea lui spuse: Cum de te-a găsit? Sunt la patru mii cinci sute de kilometri depărtare de Hollywood. Printr-un computer cu un index alfabetic al amplasărilor, probabil. Totuşi... intui ceva în neregulă. Dar nu-i stătea lui în fire să refuze vizita unei fete drăguţe.

— Ai timp pentru o ceaşcă de cafea? întrebă ea.

— Sigur.

Curând stăteau unul în faţa celuilalt la o masă dintr-un restaurant apropiat. Zina, amestecând frişcă şi zahăr în cafeaua ei, spuse:

— Doresc să vorbesc cu tine în legătură cu Manny.

— De ce seamănă cu soţia mea?

— Seamănă? N-am remarcat. Manny e întors pe dos că te-a împiedicat să faci cunoştinţă cu Linda Fox.

— Nu sunt sigur că el m-a împiedicat.

— Ea venea fix spre tine.

— Ea venea spre noi, dar asta nu dovedeşte că aş fi putut face cunoştinţă cu ea.

— Vrea ca tu s-o cunoşti. Herb, el se simte îngrozitor de vinovat, n-a putut închide ochii noaptea trecută.

— Şi ce propune? spuse nedumerit.

— Ca tu să-i scrii o scrisoare de admiraţie. Să-i explici situaţia. E convins că ea îţi va răspunde.

— E puţin probabil, îi vei face o favoare lui Manny. Chiar dacă ea nu răspunde, spuse liniştită Zina.

— Mai degrabă v-aş întâlni pe voi. Şi cuvintele-i erau cântărite cu grijă; cântărite şi măsurate.

— Oh? Îşi ridică privirea. Ce ochi negri mai avea!

— Pe voi, amândoi. Tu şi frăţiorul tău.

— Manny a suferit o deteriorare a creierului. Mama lui a fost rănită într-un accident aerian. Când era însărcinată cu el. El a petrecut mai multe luni într-un uter sintetic, dar nu l-au pus la timp. Aşa că... Bătu darabana cu degetele pe masă. E debilitat. Frecventează o şcoală specială. Datorită deteriorării neurologice vine uneori cu nişte idei trăsnite. Spre exemplu... Şovăi. Ei, ce

naiba. Spune că este Dumnezeu.

— Partenerul meu de afaceri ar trebui să-l cunoască atunci, zise Herb Asher.

— Vai nu, spuse ea, scuturând energic din cap. Nu vreau ca el să-l cunoască pe Elias.

— Cum de-ai ştiut de Elias? zise el şi din nou senzaţia aceea ciudată de avertizare îl invadă.

— M-am oprit mai întâi la tine acasă şi am vorbit cu Rybys. Am petrecut câteva ceasuri împreună; ea a menţionat magazinul şi pe Elias. Cum altfel puteam să-ţi găsesc magazinul? Nu e înregistrat pe numele tău.

— Elias e implicat în religie.

— Asta mi-a spus şi ea; de asta nu vreau ca Manny să-l întâlnească. Se vor ambala din ce în ce mai mult în prostiile lor teologice.

— Eu îl găsesc pe Elias foarte echilibrat.

— Cred, şi în multe privinţe şi Manny este cu scaun la cap. Dar pune doi oameni religioşi împreună şi ei pur şi simplu, doar o să… Ştii şi tu. Discuţii interminabile despre Iisus şi despre sfârşitul apropiat al omenirii. Bătălia de la Armageddon. Focul cel mare. Ziua se cutremură. Mi se face părul măciucă. Focul iadului şi osânda veşnică.

— Elias e tot pe linia asta.

Aproape i se păru că ea ştia. Probabil că Rybys îi spusese; asta era.

— Herb, o să-i faci plăcerea lui Manny de a-i scrie acelei Fox…

Chipul ei se schimbă.

— „Acea Fox”, spuse el. Mă întreb dacă exprimarea asta o să prindă la public. Sună natural.

— O să-i scrii Lindei Fox şi o să-i spui că ai dori să o cunoşti personal? Întreab-o unde îşi va face apariţia; se fixează acele întâlniri la club cu mult înainte. Spune-i şi tu că ai un magazin audio. Nu e prea cunoscută; nu e ca o stea de faimă naţională care să primească teancuri de scrisori de la admiratori. Manny e sigur că îţi va răspunde.

— Sigur că o să-i scriu.

Zâmbi şi ochii ei cei negri prinseră a juca.

— Nu-i nicio problemă. O să mă întorc la magazin şi o s-o scriu la maşină. Apoi putem s-o punem la poştă împreună.

Din geanta ei ca o tolbă poştală, Zina scoase un plic.

— Manny a scris deja scrisoarea pentru tine. Asta este ceea

ce doreşte să spui în ea. Schimb-o dacă vrei, dar… n-o schimba prea mult. Manny şi-a bătut destul de mult capul cu ea.

— Prea bine. Luă plicul. Hai înapoi la magazin, spuse el, ridicându-se.

În timp ce stătea la maşina de scris din biroul său transcriind scrisoarea lui Manny pentru acea Fox – după cum o numise ea, Zina măsura în lung şi-n lat magazinul închis, fumând cu nesaţ.

— E ceva ce eu nu ştiu? spuse el.

Simţea că mai e ceva, ea părea neobişnuit de încordată.

— Manny şi cu mine am făcut un pariu. E în legătură cu – vreau să spun, ca punct de pornire –, e legat de faptul dacă Linda Fox îţi va răspunde sau nu. Pariul e ceva mai complicat, dar ăsta-i startul. Te deranjează?

— Nu. Care dintre voi şi-a pus banii în joc şi în ce fel?

Ea nu răspunse.

— S-o lăsăm baltă. Se întrebă de ce nu i-a răspuns şi de ce era atât de încordată. Ce cred ei că va ieşi din asta? Să nu spui nimic soţiei mele, spuse el, în cele din urmă, gândind la unele lucruri.

Avu, apoi, o intuiţie profundă că ceva se sprijinea pe asta, ceva important cu dimensiuni incomensurabile pentru el.

— Sunt amăgit din nou?

— În ce sens?

— Nu ştiu.

Termină de scris, apăsă butonul pentru *imprimare* şi aparatul – o maşină de scris isteaţă foc – imprimă instantaneu scrisoarea lui şi o lăsă să cadă în dispozitivul de primire.

— Pun semnătura mea.

— Da. E de la tine, doar.

Semnă scrisoarea, scrise la maşină pe plic, adresa de pe exemplarul lui Manny… şi se minună, brusc, cum de Zina şi Manny puseseră mâna pe adresa Lindei Fox. Era acolo, în scrisoare, îngrijit scrisă de mâna băiatului. Nu cea de la localul Căprioara de Aur, ci de la o reşedinţă. În Sherman Oaks.

Ciudat, gândi. N-ar trebui ca adresa ei să fie secretă? Poate că nu. Nu era prea cunoscută, aşa cum i se tot spusese în repetate rânduri.

— Nu cred că va răspunde, spuse el.

— Ei, atunci vor suna nişte bănuţi de argint.

— Ţara minunilor, spuse el pe loc.

— Cum? întrebă luată prin surprindere.

— O carte pentru copii. *Bănuţi de argint.* O carte tradiţională de demult. Acolo se face o afirmaţie: „Ai nevoie de un bănuţ de argint ca să intri în ţara minunilor”.

Avusese cartea în copilărie.

Ea râse. Un râs nervos, sau cel puţin aşa i se păru lui.

— Zina, simt că ceva nu-i în ordine.

— Nu s-a întâmplat nimic, după câte ştiu. Cu abilitate luă plicul de la el. Îl pun eu la cutie.

— Îţi mulţumesc. Te voi revedea?

— Da, bineînţeles.

Înclinându-se spre el, îşi strânse buzele şi-l sărută pe gură.

El se uită în jurul lui şi văzu bambus. Dar culoarea se plimba prin el, aidoma focului Sfântului Elmo. Culoarea, un roşu luminos, sclipitor, părea vie. Se concentra ici şi colo, iar acolo unde se strângea, forma cuvinte sau, mai degrabă, ceva care aducea a cuvinte. Ca şi cum lumea ar fi devenit limbaj scris.

Ce caut eu aici? se întrebă el înnebunit. Ce s-a întâmplat? Acum câteva clipe nu eram aici!

Focul cel roşu şi sclipitor, ca o electricitate devenită vizibilă, îi scrise literă cu literă un mesaj, răspândit printre bambus şi leagănele copiilor cât şi prin iarba uscată şi plină de cioturi.

VEI IUBI PE DOMNUL DUMNEZEUL TĂU DIN TOATĂ INIMA TA, CU TOATĂ TĂRIA TA ŞI DIN TOT SUFLETUL TĂU.

— Da, spuse el.

Se simţi înfricoşat, dar, pentru că limbile lichide de foc erau atât de minunate, se simţi cuprins de uimire şi veneraţie mai degrabă decât de teamă; vrăjit, se uită lung în jur. Focul se deplasa, venea şi se ducea, curgea ba ici, ba colo, se formau bălţi din el şi el ştiu că vede o fiinţă vie. Sau, mai curând, *sângele* unei fiinţe vii. Focul era sânge viu, dar un sânge magic, nu unul fizic, ci un sânge transfigurat.

Întinzând mâna în jos, tremurând tot, atinse sângele şi simţi un şoc scuturându-l; şi iarăşi ştiu că sângele viu a intrat în el. Pe loc în mintea lui se formară cuvinte:

FEREŞTE-TE!

— Ajută-mă, spuse el cu glas pierit.

Ridicându-şi capul se uită în spaţiul infinit, văzu suprafeţe atât

de vaste încât nu le putea cuprinde… spaţiu întinzându-se veşnic, iar el însuşi dilatându-se cu acel spaţiu.

Oh, Dumnezeul meu, îşi spuse el, cutremurându-se din toată fiinţa. Sânge şi cuvinte însufleţite şi ceva inteligent în apropierea mea, luând înfăţişarea lumii materiale, sau lumea materială luând înfăţişarea aceasta; ceva mascat, o entitate conştientă de prezenţa lui.

O rază de lumină roz îl orbi, simţi o durere cumplită în cap şi îşi puse repede mâinile peste ochi. Sunt orb! îşi dădu seama. Odată cu lumina roz şi cu durerea veni înţelegerea, o cunoaştere acută. Realiză atunci că Zina nu era o femeie din speţa umană şi că băieţandrul Manny nu era nici el din acest aluat uman. Lumea în care se afla el nu era reală, el putu înţelege asta deoarece lumina cea roz i-o spusese. Această lume era o simulare, ceva însufleţit, inteligent şi plin de înţelegere, vroia ca el să ştie. Acel ceva ţine la mine şi a penetrat această lume pentru a mă avertiza, înţelese el, şi este camuflat sub înfăţişarea acestei lumi materiale, aşa încât stăpânul acestei lumi, domnul acestui tărâm ireal să nu ştie, să nu ştie că este aici şi că mi-a spus mie. Acesta-i un secret de temut pentru a fi ştiut, gândi. Aş putea fi ucis pentru că-l ştiu. Sunt într-o…

NU TE TEME

— Bine, spuse şi tot mai tremură. Cuvinte, cunoştinţe, se învârteau în capul lui. Dar rămânea orb şi durerea persista. Cine eşti? întrebă. Spune-mi cum te numeşti.

VALIS

— Cine este „Valis”?

DOMNUL DUMNEZEUL TĂU

— Nu-mi face vreun rău.

NU TE TEME, OMULE!

Vederea începu să i se limpezească. Îşi îndepărtă palmele de pe ochi. Zina stătea acolo, cu jacheta ei de velur şi în blue-jeans; trecuse numai o secundă. Tocmai se retrăgea, după ce-l sărutase. Ştia? Cum ar putea să ştie? Numai el şi Valis ştiau.

— Tu eşti o zână.

— O ce? începu ea să râdă.

— Această informaţie mi s-a transferat. Ştiu acum. Ştiu totul, îmi amintesc de CY 30 – CY 30 B; îmi aduc aminte de domul meu. Îmi aduc aminte de boala lui Rybys şi de călătoria pe Pământ. Accidentul. Îmi amintesc toată lumea cealaltă, lumea reală. Ea a pătruns în această lume şi m-a trezit.

Se uită lung la ea şi, la rândul ei, Zina îi întoarse privirea fixă.

— Numele meu înseamnă zână, dar asta nu mă face zână. Emmanuel înseamnă „Dumnezeu e cu noi” dar asta nu-l face pe el Dumnezeu.

— Îmi aduc aminte de Yah.

— Oh… Bine. Evlavie.

— Emmanuel este Yah, continuă Herb.

— Ei, eu plec.

Cu mâinile în buzunarele jachetei ea se îndreptă grăbită spre uşa de la intrare, întoarse cheia în broască şi ieşi în stradă; într-o clipită se făcu nevăzută.

Are scrisoarea, îşi dădu seama. Scrisoarea mea pentru Fox.

Grăbit se repezi după ea.

Dar nici urmă. Se uită atent în toate direcţiile. Maşini şi oameni, dar nu Zina. Îi scăpase.

O va pune la cutie, îşi zise. Pariul dintre ea şi Emmanuel mă implică pe mine. Au pus rămăşag pe mine şi însuşi universul este în joc. Imposibil. Dar raza de lumină roz mi-a spus, mi-a transmis toate acestea, fără să se scurgă niciun pic de timp.

Tremurând, cu capul încă durându-l, se întoarse la magazin; se trânti pe un scaun şi-şi frecă fruntea dureroasă.

Ea o să mă implice în problema cu acea Fox, îşi dădu el seama. Şi din această implicare, în funcţie de ce cale ia, structura realităţii va… Nu era sigur ce va face. Dar asta era problema în cauză. Însăşi structura realităţii, universul şi fiecare făptură vie din el.

Are de-a face cu existenţa; gândi el, ştiind asta numai şi numai datorită razei de lumină roz, care era un sânge electric însufleţit, sângele unei imense meta-entităţi. *Sein,* gândi el. Un cuvânt german; oare ce înseamnă? *Das Nichts.* Opusul lui *Sein. Sein* era egal cu existând, egal cu existenţă, egal cu un univers adevărat. *Das Nichts* era egal cu nimic, egal cu simulare a universului, visul – în care mă aflu acum, intui el. Raza cea roz mi-a spus asta.

Simt nevoia să beau ceva, îşi zise. Ridicând receptorul, introduse cartela perforată şi avu imediat legătura cu locuinţa lui.

— Rybys, spuse el cu un glas răguşit de emoţie. Voi întârzia.

— O scoţi în oraş? Pe fata aia?

Vocea soţiei era arţăgoasă.

— Nu, fir-ar să fie, spuse el şi închise telefonul.

Dumnezeu este garantul universului, înţelese el. Aceasta-i baza a ceea ce tocmai mi s-a spus. Fără Dumnezeu nu este nimic, totul curge la vale şi dispare.

Încuie magazinul, se urcă în vehiculul zburător şi porni motorul. Pe bordură – un om. Un om cunoscut, un negru între două vârste, bine îmbrăcat.

— Elias! strigă Herb. Ce faci? S-a întâmplat ceva?

— M-am întors să văd dacă eşti bine. Elias Tate se îndreptă spre maşina lui Herb. Eşti complet livid.

— Urcă în maşină.

Şi Elias se urcă.

15

Cei doi bărbaţi stăteau la bar cum o făceau adesea; Elias, ca totdeauna, servea o coca cu gheaţă. Nu bea niciodată alcool.

— E-n ordine, spuse el, dând din cap a încuviinţare. Nu mai poţi face nimic ca să opreşti scrisoarea. Probabil că e şi expediată.

— Sunt o fisă de joc între Zina şi Emmanuel.

— Ei nu pariază pe faptul că Linda Fox îţi va răspunde sau nu. Pariază pe altceva. Mototoli o bucăţică de carton şi o lăsă să cadă în băutura lui. Nici să nu-ţi treacă prin minte că vei fi în stare să-ţi dai seama pe ce au pus rămăşag. Bambusul şi leagănele copiilor. Miriştea care creştea… şi eu am nişte crâmpeie de amintiri în legătură cu asta; visez astea. E o şcoală. Pentru cei mici. O şcoală specială. Mă duc acolo, în somn, de nu ştiu câte ori.

— Lumea reală.

— Aparent. Ai refăcut mult de tot. Să nu mergi acum şi să spui că Dumnezeu ţi-a spus că acesta-i un univers fals, Herb. Să nu spui nimănui altcuiva ceea ce mi-ai spus mie.

— Tu mă crezi?

— Eu cred că tu ai avut o experienţă inexplicabilă şi foarte aparte, dar nu cred că aceasta-i o lume… Mi se pare perfect materială. Bătu darabana pe suprafaţa de plastic a măsuţei dintre ei. Nu, nu cred asta, nu cred în lumi ireale. Există un singur cosmos şi Iehova Dumnezeu l-a creat.

— Nu cred ca cineva să poată crea un univers fals, de vreme ce el nu există.

— Dar tu susţii că cineva ne face să vedem un univers care nu există. Cine e acel cineva?

— Satana.

Ridicându-şi capul, Elias îl cercetă cu privirea.

— E un mod de a vedea lumea reală. Un fel mascat. Ca de vis. Un fel adormit, hipnotic. Esenţa lumii trece printr-o schimbare perceptuală, de fapt percepţiile sunt cele care se schimbă, nu lumea. *Schimbarea este în noi.*

— „Maimuţa lui Dumnezeu”. O teorie medievală despre Diavol. Că el maimuţăreşte creaţia legitimă a lui Dumnezeu cu invenţiile sale contrafăcute. Asta chiar că este o idee super-sofisticată, epistemologic vorbind. Vrea să spună că părţi din lume sunt contrafăcute? Sau că, uneori, întreaga lume e contrafăcută? Sau că există o multitudine de lumi dintre care una-i reală şi celelalte nu sunt? Există în esenţă o lume matrice din care oamenii îşi trag percepţiile lor care diferă atât? Aşa încât lumea pe care o vezi tu nu-i şi lumea pe care o văd eu? îl întrebă Elias.

— Eu ştiu doar că am fost stârnit să-mi amintesc, făcut să-mi amintesc lumea reală. Cunoaşterea pe care o posed că această lume de aici – lovi uşurel masa cu degetul – e bazată pe acea amintire, nu pe experienţa mea a acestui fals. Compar; am cu ce compara această lume. Asta-i problema.

— N-ar putea amintirile să fie false?

— Ştiu că nu sunt.

— Cum ştii asta?

— Am încredere în raza de lumină roz.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Pentru că ţi-a spus că există Dumnezeu? Modul acela de fermecare al oamenilor poate să spună asta. Puterea demonică.

— Vom vedea.

Se mai întrebă o dată care era rămăşagul, ce se aşteptau ei oare să facă el.

Cinci zile mai târziu, acasă, primi un videotelefon interurban confidenţial. Pe ecran apăru o faţă feminină, uşor bucălată şi o voce sfioasă, aproape fără suflare, spuse:

— Domnul Asher? Linda Fox la videotelefon. Vă sun din California. Am primit scrisoarea dv.

Inima încetă să-i mai bată; se opri.

— Bună Linda, spuse în sfârşit. Domnişoara Fox, bănuiesc.

Se simţi ameţit.

— O să vă spun de ce v-am sunat. Avea o voce blândă, o voce grăbită, emoţionată, era ca şi cum ar gâfâi de timiditate. Mai întâi aş vrea să vă mulţumesc pentru scrisoare; mă bucur că mă plăceţi… vreau să spun felul în care cânt. Vă place Dowland? Credeţi că e o idee bună?

— Foarte bună. Îmi place în mod deosebit *Nu mai plângeţi voi triste fântâni.* Acesta-i cântecul meu preferat.

— Ceea ce vroiam eu să vă întreb… antetul dumneavoastră; lucraţi în probleme de sisteme audio de casă *en detail.* Mă voi muta într-un apartament din Manhattan peste o lună şi trebuie să fac rost de un sistem audio cu montare cu tot cât de curând; avem benzi pe care le facem aici pe Coasta de Vest pe care directorul meu mi le va trimite… şi va trebui să am posibilitatea să ascult cum sună şi asta pe un sistem cu adevărat de calitate. Genele ei lungi se zbătură cu teamă. Aţi putea să luaţi avionul spre New York săptămâna viitoare şi să-mi sugeraţi ce fel de sistem audio aş putea instala? Nu contează cât costă; nu eu voi plăti pentru asta – am făcut contract cu Superba Records şi ei urmează să plătească tot.

— Bineînţeles.

— Sau ar fi mai bine dacă iau eu avionul spre Washington, DC? continuă ea. Ce vi se pare mai bine? Trebuie însă făcut rapid; mi-au spus să subliniez acest lucru. E ceva atât de emoţionant pentru mine. Abia am semnat contractul şi am un director nou. Urmează să fac şi casete video ceva mai încolo, dar începem deocamdată cu benzile audio – veţi putea face treaba asta? Zău că nu ştiu pe cine să rog. Sunt o puzderie de locuri din astea cu produse electronice pe aici, pe Coasta de Vest a Pacificului, dar nu cunosc pe nimeni de pe Coasta de Est. Presupun că ar trebui să mă duc la cineva în New York, dar Washington, DC nu e foarte departe, nu-i aşa? Adică aţi putea veni până aici, nu? Firma Superba Records şi directorul meu – care e tot de la ei – vă vor acoperi toate cheltuielile.

— Nu-i nicio problemă.

— S-a făcut. Acum, iată numărul meu de videotelefon din Sherman Oaks şi o să vă dau şi numărul din Manhattan. Cum de-aţi ştiut adresa din Sherman Oaks? Scrisoarea mi-a venit direct acasă. Adresa e secretă.

— Un prieten. Cineva din branşă. Relaţiile, ştiţi. Lucrez în

ramura asta.

— M-aţi prins în spectacolul de la Căprioară? Acustica e cam ciudată acolo. Aţi putut să mă auziţi bine? Îmi păreţi cunoscut. Cred că v-am văzut în public. Stăteaţi în picioare în colţ.

— Eram însoţit de un băietei.

— Chiar v-am remarcat; vă uitaţi la mine – pe chipul dumneavoastră se citea o transfigurare. El e fiul dumneavoastră?

— Nu.

— Sunteţi gata să notaţi numerele?

Îi dădu cele două numere; el le scrise cu o mână tremurândă.

— O să vă montez un sistem audio excelent, reuşi el să spună. A fost o adevărată desfătare să vorbesc cu dumneavoastră. Sunt sigur că veţi urca până în vârf, până în vârful clasamentelor. Veţi fi ascultată şi privită în întreaga galaxie. O ştiu. Credeţi-mă.

— Vai ce drăguţ sunteţi. Trebuie să vă las acum. Vă mulţumesc, să ştiţi. La revedere. Aştept veşti de la dumneavoastră. Nu uitaţi. E o chestiune urgentă; trebuie făcută. Sunt atâtea lucruri… dar în fine, e palpitant. La revedere.

Închise.

Închizând şi el, spuse cu glas tare:

— Să fiu al naibii. Nu-mi vine să cred, domnule!

Din spatele lui, se auzi Rybys.

— Ea te-a sunat. Te-a sunat într-adevăr. Asta e nemaipomenit! Ai de gând să-i instalezi un sistem audio? Asta înseamnă…

— N-am nimic împotrivă să fac un zbor până la New York. Voi face rost de componente acolo, n-are niciun rost să te transport tocmai de aici.

— Crezi că ar fi indicat să-l iei şi pe Elias cu tine?

— Vom mai vedea, spuse, cu mintea nebuloasă, ţiuindu-i de uimire şi înfiorare.

— Felicitări. Am aşa un presentiment că ar trebui să vin cu tine, dar dacă promiţi să nu…

— Nicio problemă, spuse el, fără s-o audă. Acea Fox, rosti el. *Am vorbit cu ea.* Ea m-a sunat. Chiar pe *mine.*

— Nu mi-ai spus tu ceva în legătură cu Zina şi frăţiorul ei că au făcut un fel de pariu. Ei au pus rămăşag – adică unul dintre ei – că ea nu-ţi va răspunde la scrisoare, iar celălalt că o va face.

— Mda. Există un pariu.

Nu-i mai păsa de pariu. O voi vedea, îşi spunea în sine. Voi

vizita noul ei apartament din Manhattan, voi petrece o seară cu ea. Haine; am nevoie de haine noi. Sfinte Doamne, trebuie să arăt bine.

— Cât echipament crezi că poţi desface pentru ea?

Cu sălbăticie el spuse:

— Nu despre asta e vorba.

Retractând, ea continuă:

— Iartă-mă. Pur şi simplu am vrut să spun… înţelegi tu. Cât e de extins un astfel de sistem, asta-i tot ce-am vrut să spun.

— O să-i obţin cel mai bun sistem de pe piaţă la ora asta. Superlativul superlativelor. Cam ce-aş dori pentru mine personal. Chiar mai bun decât aş lua pentru mine.

— Poate că asta va fi şi o reclamă bună pentru magazin.

Se uită duşmănos la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Acea Fox, spuse el simplu. Chiar Fox a fost cea care m-a sunat. Nu-mi vine să cred.

— Ar fi mai bine să-i suni pe Zina şi Emmanuel şi să le spui. Am numărul lor.

El gândi: Nu. Asta-i problema mea. Nu a lor.

— A sosit momentul. Acum vom vedea ce cale va lua povestea. El va zbura curând la New York. Nu va mai dura mult, îi spuse Emmanuel Zinei.

— Tu ştii deja ce se va întâmpla?

— Ceea ce vreau să ştiu e următorul lucru. Îţi vei retrage lumea ta de vise deşarte dacă el o găseşte…

— O va găsi lipsită de valoare. E o biată prostuţă fără substanţă, fără cap, fără inteligenţă; n-are pic de conştiinţă şi el o va părăsi pentru că nu poţi preschimba aşa ceva în realitate.

— Vom vedea.

— Da, vom vedea. O nulitate îl aşteaptă pe Herb Asher. Ea îl priveşte cu respect şi admiraţie.

Fix în punctul acesta, Emmanuel îşi mărturisi, în gândurile lui de taină *iată că ai greşit şi tu.* Herb Asher nu înfloreşte de pe urma adorării ei; e nevoie de reciprocitate, iar tu mi-ai oferit-o. Când ai degradat-o aici, în regatul tău, întâmplător i-ai transmis esenţa.

Şi asta pentru că tu nu ştii ce este esenţa; se află dincolo de tine. Dar nu şi dincolo de mine. Acesta este domeniul *meu.*

— Cred că deja ai pierdut, îi spuse el în cele din urmă.

— Nu ştii pentru ce joc eu! Nu mă cunoşti nici pe mine, nici obiectivele mele! răspunse Zina cu satisfacţie.

— S-ar putea să fie precum zice, reflectă el. Dar mă cunosc pe mine; şi… obiectivele mele.

Purtând un costum modern, cumpărat cu un preţ mai mult decât extravagant, Herb Asher se îmbarcă pe o rachetă, clasa de lux, cu destinaţia New York City. Cu geanta-diplomat în mână – conţinea specificaţiile tehnice ale ultimelor tipuri de sisteme audio pentru casă care erau pe piaţă – se uita gânditor pe fereastră în timp ce se desfăşura călătoria lui de trei minute. Racheta începu să coboare aproape imediat.

Acesta-i cel mai minunat moment din viaţa mea, îşi mărturisi în sine, pe când motoarele din spate îşi domoleau zumzetul. Ce bine mai arăt; parcă am coborât din paginile jurnalului *Style.* Slavă Domnului că Rybys nu m-a însoţit.

— Doamnelor şi domnilor, anunţară microfoanele de deasupra lor, am aterizat la Aerodromul spaţial Kennedy. Vă rugăm să rămâneţi pe locurile dumneavoastră până la auzirea bing-bang-ului; atunci veţi putea ieşi, pe la capătul din faţă al navei. Vă mulţumim că aţi călătorit cu liniile aeriene Delta.

— O zi plăcută, îi ură stewardul robot lui Herb Asher pe când ieşea vesel din aeronavă.

— Şi ţie la fel. Şi multe altele la fel.

Cu un taxi galben, se îndreptă în zbor, direct spre Essex House unde îşi făcuse rezervarea – dă-i încolo de bani – pentru următoarele două zile. Foarte curând despachetă, cercetă impresionantul mobilier al camerei apoi, după ce luă un Valzine (cel mai bun din ultima generaţie de stimuli corticali), ridică receptorul şi formă numărul din Manhattan al Lindei Fox.

— Ce bine-mi pare că sunteţi în oraş, îi spuse ea după ce se prezentă. Aţi putea veni chiar acum? Am câteva persoane la mine, dar tocmai plecau. Decizia legată de echipamentul meu este un lucru pe care doresc să-l fac încet şi cu grijă. Cât e ceasul? Am ajuns la puţin timp din California.

— E şapte seara, ora New York-ului.

— Aţi luat masa de seară?

— Nu.

Era ca o iluzie, se simţea de parcă ar fi într-un tărâm de vis, un regat al divinului. Se simţea… ca un copil, gândi. Citind cartea mea de poezii *Bănuţi de argint.* Se pare că am găsit un bănuţ de

argint şi mi-am croit drum acolo unde totdeauna am tânjit să fiu. „Acasă-i marinaru' acu'; acasă de pe mare," – rememora în gând. „Şi vânătorul…" Nu-şi putu aminti cum mai continua versul. Ei, în orice caz se potrivea, era acasă în sfârşit.

Şi nu mai e nimeni prin preajmă ca să-mi spună că ea arată ca o chelneriţă de pizzerie, se încuraja bucuros. Aşa că pot să uit de asta.

— Am ceva de mâncare aici, în apartament. Sunt vegetariană. Dacă doriţi ceva… Am suc natural de portocale, lapte bătut din soia, alimente cu proteine vegetale. Nu cred în măcelărirea animalelor.

— Bine, zise. Sigur; orice. Spuneţi-mi orice vreţi.

Când ajunse la apartamentul ei – într-o clădire deosebit de frumoasă – o găsi purtând o şapcă, o flanelă cu guler rulat şi şorţ alb din doc; desculţă, ea îl întâmpină în sufragerie. Nu era pic de mobilă, nu se mutase încă. În dormitor, un sac de dormit şi o valiză deschisă. Camerele erau spaţioase, iar fereastra panoramică îi oferea priveliştea unei părţi din Centrul Park.

— Bună. Eu sunt Linda. Îi întinse mâna. Mă bucur să vă cunosc, domnule Asher.

— Spune-mi Herb.

— Pe Coastă, pe Coasta de Vest, toţi îi prezintă pe ceilalţi numai cu prenumele; încerc să mă dezobişnuiesc de asta, dar văd că nu pot. Eu am crescut în partea de sud a Californiei, în Riverside. Închise uşa în urma lui. E înspăimântător fără nicio mobilă, nu-i aşa? Directorul mi-o alege; va fi aici poimâine. De fapt, nu o alege singur, îl ajut şi eu. Ia să vedem broşurile pe care mi le-ai adus.

Remarcase geanta-diplomat şi ochii îi scânteiară de speranţă.

Chiar că arată un pic a chelneriţă de pizzerie, gândi el. Dar asta n-are importanţă. Tenul ei, de aproape, în lumina puternică de sus, nu era atât de luminos precum crezuse; de fapt, constată el, avea puţină acnee.

— Putem sta pe podea; se trânti jos, cu spatele rezemat de perete şi genunchii goi, strânşi. Hai să ne uităm. Contez în întregime pe tine.

El începu:

— Presupun că doreşti piese cu calităţi de studio. Ceea ce noi numim componente profesioniste. Nu ceea ce un om obişnuit are în casă.

— Ce-i aia? Arătă cu degetul la poza unor boxe mari. Arată ca

nişte frigidere.

— Acela-i un design mai vechi, spuse, dând pagina. Ele funcţionează pe bază de plasmă. Derivată din heliu. Dar va trebui să tot cumperi rezervoare întregi de heliu. Totuşi, arată bine, pentru că plasma de heliu străluceşte. E produsă de un voltaj extrem de ridicat. Uite, dă-mi voie să-ţi arăt ceva mai recent; transducţia helium-plasmă e învechită sau va fi curând.

De ce am senzaţia că-mi imaginez toate acestea, se întrebă. Poate pentru că-i atât de minunat. Dar totuşi…

Preţ de câteva ore cei doi statură împreună, sprijinindu-se de perete şi parcurgând literatura tehnică. Entuziasmul ei nu mai avea margini, dar, în cele din urmă, începu să dea semne de oboseală.

— Mi-e foame. Nu prea am cu mine hainele adecvate pentru a merge la un restaurant, trebuie să te îmbraci elegant pe aici – nu e ca în sudul Californiei unde-ţi poţi permite să pui orice pe tine. Unde spuneai că stai?

— La Essex House.

Se ridică în picioare şi, întinzându-se, Linda spuse:

— Hai înapoi la apartamentul tău şi să comandăm ceva în cameră. E bine aşa?

— Excelent, aprobă el, ridicându-se.

După ce mâncară cina împreună în camera lui de hotel, Linda se plimba prin cameră cu braţele încrucişate la piept.

— Ştii ceva? Mă tot obsedează visul că sunt cea mai vestită cântăreaţă din galaxie. Este exact ceea ce ai spus tu la videotelefon. Viaţa mea, imaginară din subconştient. Dar continui să visez aceste scene de lucru unde înregistrez bandă după bandă, dau concerte şi am o grămadă de bani. Crezi în astrologie?

— Aş zice că da.

— Şi locuri în care n-am fost niciodată; visez asta. Şi oameni pe care nu i-am mai văzut vreodată, oameni de vază. Oameni importanţi în sfera spectacolelor. Şi totdeauna suntem într-o goană dintr-un loc în altul. Eşti drăguţ să comanzi nişte vin? Nu mă pricep la vinul franţuzesc, hotărăşte tu. Dar să nu-l alegi prea sec.

Nici el nu se pricepea la vinurile franţuzeşti, dar avea lista de la restaurantul hotelului şi, cu ajutorul responsabilului sectorului băuturi, comandă o sticlă scumpă de vin roşu de Burgundia.

— Are un gust delicios, spuse Linda ghemuită pe canapea, cu picioarele goale băgate sub ea. Vorbeşte-mi despre tine. De câtă vreme eşti în afacerea cu componentele audio?

— De câţiva ani buni.

— Cum ai scăpat de recrutare?

Asta-l deconcertă. El trăia cu ideea că recrutarea fusese abolită de ani de zile.

— Zău? Zise Linda când el îi spuse. Foarte mirată, cu o urmă de încruntare pe chip, adăugă: Ciudat. Eram sigură că a fost o recrutare şi o mulţime de oameni au migrat în lumile-colonii ca să scape de ea. Ai fost vreodată dincolo de Pământ?

— Nu. Dar mi-ar plăcea o călătorie interplanetară doar de dragul experienţei. Aşezându-se pe canapea, lângă ea, îşi puse ca din întâmplare braţul pe după spatele ei; ea nu se retrase. Şi să aterizezi pe o altă planetă. Probabil că-i o senzaţie extraordinară.

— Eu sunt cât se poate de fericită aici. Îşi dădu capul pe spate până ce atinse braţul lui întins şi închise ochii. Freacă-mă puţin pe spate. Am înţepenit sprijinindu-mă de peretele ăla; mă doare aici. Atinse un loc median de-a lungul coloanei, aplecându-se în faţă. El începu să-i maseze uşor gâtul. Ce bine îmi face, murmură ea.

— Întinde-te pe pat, ca să pot apăsa mai bine, în poziţia asta nu prea pot să o fac cum trebuie.

— Bine. Cum vrei. Linda se ridică de pe canapea şi lipăi cu picioarele goale de-a lungul camerei. Ce dormitor frumos! N-am mai stat la Essex House. Eşti căsătorit?

— Nu. N-avea niciun rost să-i spună despre Rybys. Am fost o dată, dar am divorţat.

— Nu-i aşa că-i groaznic divorţul?

Stătea lungită în pat, cu faţa în jos şi braţele în lături.

Aplecându-se asupra ei îi sărută ceafa.

— Nu, te rog.

— De ce nu?

— Nu pot.

— Nu poţi ce?

— Să fac dragoste. Sunt la ciclu.

Ciclu? Linda Fox are ciclu? Era neîncrezător. Se retrase de lângă ea, stând drept ca lumânarea.

— Îmi pare rău. Părea relaxată. Acum începe cu umerii. În zona aceea e încă încordare. Mi s-a făcut somn. Vinul, bănuiesc.

Aşa… Căscă. Bun vin.

— Aşa-i, spuse el, stând în continuare departe de ea.

Deodată ea râgâi; atunci mâna îi zbură la gură:

— *Scuză-mă.*

Luă avionul înapoi spre Washington, DC, în dimineaţa următoare. Ea se întoarse în apartamentul ei gol, în noaptea aceea, dar chestiunea nu mai era de actualitate, oricum, din cauza ciclului. De câteva ori menţionase – ceea ce nu era necesar, gândi că totdeauna avea crampe groaznice în timpul ciclului şi că le avea şi în momentul de faţă. În călătoria de întoarcere se simţi ostenit, dar încheiase o afacere de o sumă apreciabilă. Linda Fox semnase documentele comandând un sistem audio profesionist şi, mai târziu, el urma să se întoarcă pentru a supraveghea instalarea componentelor înregistrării video şi cea pentru reluări. Mai important era că fusese o călătorie avantajoasă.

Şi totuşi… acţiunea sa esenţială eşuase pentru că Linda Fox… momentul fusese nepotrivit, ciclul ei menstrual, gândi. Linda Fox are cicluri şi crampe? se întrebă. Nu pot să cred. Dar bănuiesc că e adevărat. Ar fi putut fi un pretext? Nu, n-a fost un pretext. A fost adevărat.

Când ajunse înapoi acasă, soţia îl întâmpină cu o singură întrebare:

— V-aţi giugiulit?

— Nu. Şanse potrivnice.

— Arăţi obosit.

— Obosit, dar fericit.

Fusese o experienţă rodnică şi plină de satisfacţii. El şi cu acea Fox stătuseră împreună şi vorbiseră ceasuri în şir. O persoană sociabilă, gândi. Relaxată, entuziastă; o fată bună. Cu stare. De loc artificială, afectată. Îmi place de ea, îşi spuse în sine. Îmi va face plăcere să o revăd. Şi, ştiu eu că va ajunge departe.

Era ciudat cât de puternică era acea intuiţie în interiorul lui, senzaţia cu privire la succesul viitor al acestei fete Fox. Păi, explicaţia era că Linda Fox era pur şi simplu bună.

— Ce fel de persoană este? Nu face decât să vorbească de cariera ei, probabil.

— E tandră, blândă şi modestă… şi perfect naturală. Am discutat despre o mulţime de lucruri.

— Aş putea s-o cunosc şi eu, cândva?

— Nu văd de ce nu. O să mai fac o călătorie acolo. Parcă şi ea a zis că va lua avionul încoace pentru a face o vizită pe la magazin. Călătoreşte mult; cariera ei demarează acum a început să aibă marile şanse de care are nevoie şi pe care le merită şi mă bucur pentru ea, mă bucur din suflet.

Numai de n-ar fi avut ciclul… dar la urma urmei astea-s problemele vieţii, îşi spuse. Din asta se alcătuieşte realitatea. Linda e ca oricare altă femeie în această privinţă; asta aparţine sferei femeieşti.

Îmi place oricum. Chiar dacă nu ne-am culcat împreună. Bucuria prezenţei ei; asta a fost de ajuns.

— Ai pierdut, îi spuse Emmanuel Zinei Pallas.

— Da, am pierdut. Dădu afirmativ din cap. Tu ai făcut-o reală şi el încă mai ţine la ea. Visul pentru el nu mai e vis; este adevărat până la pragul dezamăgirilor.

— Care este marca autenticităţii.

— Aşa-i. Felicitări.

Zina întinse mâna spre Emmanuel şi îşi strânseră mâinile.

— Şi acum, o să-mi spui cine eşti.

16

— Da, îţi voi spune cine sunt, Emmanuel, dar nu voi lăsa ca lumea ta să se întoarcă. A mea e mai bună. Herb Asher duce o viaţă mult mai fericită; Rybys trăieşte… Linda Fox e reală…

— Dar nu tu ai făcut-o reală, ci eu.

— Vrei să se întoarcă lumea pe care le-ai dat-o? Cu iarna, gheaţa şi zăpada ei, peste absolut tot? Eu am fost aceea care am distrus închisoarea, eu am adus primăvara. Eu i-am detronat pe Împuternicitul Suprem şi pe Cardinal. Lasă lucrurile să rămână aşa.

— Vreau să transform lumea ta într-una reală. Am început deja. I-am apărut lui Herb Asher când l-ai sărutat. Eu pătrund în lumea ta în forma mea adevărată. Şi o fac să fie lumea *mea,* pas cu pas. Ceea ce oamenii trebuie, totuşi, să facă este să-şi aducă aminte. Ei pot trăi în lumea ta, dar trebuie să ştie că a existat una mai rea şi că au fost forţaţi să trăiască în ea. I-am redat lui Herb Asher amintirile, iar ceilalţi visează la ea.

— Asta-mi convine şi mie.

— Acum, spune-mi cine eşti.

— Hai să mergem, mână în mână, ca Beethoven şi Goethe: doi prieteni. Fă-ne să ajungem în Stanley Park din Columbia Britanică şi vom urmări animalele de acolo, lupii, marii lupi albi. E un parc încântător şi Podul Lionsgate e splendid; Vancouver, Columbia Britanică este cel mai frumos oraş de pe Pământ.

— E adevărat. Uitasem.

— Şi după ce-l vizitezi, aş dori să te întrebi dacă l-ai distruge sau schimba în vreun fel. Aş vrea să te întrebi pe tine însuţi, dacă, văzând atâta frumuseţe pământească, ai mai traduce în viaţă măreaţa şi înfricoşătoarea ta zi, în care toţi cei prea mândri de sine şi răufăcători vor fi pleavă şi pulbere aprinsă, lăsându-i fără de rădăcină sau ram. Bine?

— Bine.

Zina spuse:

Noi suntem spirite ţesute din aer
Care avem grijă de fäpturile umane.

— Zău? Deoarece, gândi el, dacă aşa stau lucrurile, tu eşti un spirit din atmosferă, ceea ce vrea să zică – un înger.

Zina îi spuse:

Veniţi, voi toţi cântăreţi ai cerului,
Treziţi-vă şi strângeţi-vă-n acest codru!
Dar nicio pasăre de rău augur să nu fie pe aproape
Nimeni în afară de cei nevinovaţi şi de cei buni.

— Ce tot spui?

— Fă-ne să ajungem mai întâi în Stanley Park. Pentru că, dacă o să ne duci acolo, vom fi cu adevărat acolo, nu va fi niciun vis.

Atunci el făcu precum a fost rugat.

Se plimbau împreună peste terenul înverzit, printre copacii uriaşi. Acest arboret, ştia, nu fusese niciodată tăiat în buşteni; asta era pădurea primară.

— Este nespus de frumoasă.

— Ea este lumea.

— Spune-mi cine eşti tu.

— Eu sunt Tora.

Un moment mai târziu Emmanuel îi spuse:

— Atunci nu pot să fac nimic în legătură cu universul fără să te consult.

— Ba mai mult, nu poţi face nimic privind universul care să fie contrar cu ceea ce spun eu, aşa cum tu însuţi ai hotărât la începutul începutului, când m-ai creat pe mine. Mi-ai dat viaţă; sunt o fiinţă însufleţită care gândeşte. Eu sunt planul universului, schiţa sau proiectul lui. Aşa l-ai avut tu în intenţie şi aşa şi este.

— De aici şi plăcuţa computerizată pe care mi-ai dat-o.

— Priveşte-mă.

Se uită la ea… şi văzu o femeie tânără, purtând coroană şi stând pe un tron.

— Malkuth, spuse. Cel mai de jos dintre cei zece sefiroţi.

— Iar tu eşti En Sof, Divinitatea Infinită, spuse Malkuth.

Primul şi cel mai înalt dintre sefiroţii din Pomul Vieţii.

— Dar ai spus că eşti Tora.

— În *Zohar,* răspunse Malkuth, Tora e înfăţişată ca o fecioară minunată, care trăieşte singură, izolată, într-un mare castel. Iubitul ei tainic vine la castel pentru a o vedea, dar tot ceea ce poate să facă este să aştepte zadarnic afară, sperând să o zărească, măcar fugitiv. În cele din urmă, ea apare la fereastră şi poate, în sfârşit, să o zărească, dar totul durează o clipă. După un timp ea stă îndelung la fereastră şi el poate, deci, să stea de vorbă cu ea; totuşi, încă îşi ascunde faţa în spatele unui văl… şi răspunsurile ei la întrebările lui sunt vagi. În cele din urmă, după multă vreme, când iubitul ei e deznădăjduit că nu va mai ajunge niciodată să o cunoască, ea îi dă voie să-i vadă faţa.

— Astfel, îi dezvăluie iubitului toate secretele pe care le-a avut până acum îngropate în inima ei, de-a lungul îndelungatei curtări, spuse Emmanuel. Cunosc *Zohar*-ul. Ai dreptate.

— Aşa că mă cunoşti acum, En Sof, spuse Malkuth. Îţi face plăcere?

— Nu-mi face pentru că, deşi ceea ce spui e adevărat, mai este un văl de îndepărtat de pe faţa ta. Mai este doar un pas de făcut.

— Adevărat, spuse, Malkuth, splendida tânără aşezată pe tron şi purtând coroană, dar va trebui ca tu să îl găseşti.

— Îl voi găsi. Sunt atât de aproape acum, doar la un pas, la un singur pas depărtare.

— Ai ghicit. Dar trebuie să faci mai mult decât atât. A ghici nu-i deajuns, trebuie să ştii.

— Cât eşti de frumoasă, Malkuth. Şi fireşte că eşti aici, în lume şi iubeşti lumea; tu eşti sefira, puterea care reprezintă Pământul. Tu eşti pântecul, care conţine totul, toţi acei sefiroţi care alcătuiesc Copacul însuşi, acele alte forţe, nouă la număr, sunt generate de tine.

— Chiar şi Kether, spuse Malkuth cu calm. Care e cel mai înalt grad.

— Tu eşti Diana, regina Zânelor. Eşti Pallas Athena, spiritul războiului drept, eşti regina primăverii, eşti Hagi Sofia – Sfânta înţelepciune; tu eşti Tora cea care este formula şi planul universului, tu eşti Malkuth din Kabală, cel mai de jos dintre cei zece sefiroţi, puteri ale Pomului Vieţii şi mai eşti însoţitorul şi prietenul meu, ghidul meu. Dar ce eşti de fapt? Sub toate aceste deghizări? Ştiu ce eşti… Îşi puse mâna pe a sa. Am început să-mi amintesc. Căderea, când Divinitatea a fost sfârtecată.

— Întocmai, confirmă ea. Acum îţi aduci aminte până într-acolo. Până la începutul începutului.

— Mai dă-mi timp. Doar un pic de timp. E anevoios. Doare.

— Voi aştepta.

Aşezată pe tron, ea aşteptă. Aşteptase mii de ani şi, pe faţa ei, el putut citi bunăvoinţa plină de calm şi răbdare de a aştepta şi mai mult, cât ar fi trebuit de mult. Amândoi ştiuseră, de la bun început, că acest moment va veni, când vor fi din nou împreună. Acum erau împreună, din nou, aşa cum fuseseră la început. Tot ce avea de făcut era să-i spună pe nume. A spune pe nume înseamnă a şti, cugetă el. A şti şi a chema, a numi.

— Vrei să-ţi spun numele tău? o întrebă.

Ea zâmbi, cu acel fermecător zâmbet jucăuş, şi nicio răutate nu sclipi în ochii ei. În loc de asta, scânteia spre el dragostea, întinderi imense de dragoste.

Nicholas Bulkowsky, purtând uniforma lui roşie de armată, se pregătea să se adreseze unei mulţimi de oameni de încredere ai Partidului, aflate în piaţa principală din Bogota, Columbia, unde eforturile de recrutare fuseseră deosebit de reuşite în ultimul timp. Dacă Partidul ar putea să atragă Columbia în tabăra antifascistă, pierderea dezastruoasă a Cubei ar fi oarecum compensată.

Cu toate acestea, îşi făcuse recent apariţia un cardinal al Bisericii Romano-Catolice – nu o persoană din partea locului, ci un american trimis de Vatican pentru a pune piedici la toate

activităţile Partidului Comunist. De ce trebuie să se mai amestece şi ei? se întrebă Bulkowsky. Se descotorosise de vechiul său nume, acum era cunoscut drept generalul Gomez.

Consilierului său columbian îi spuse:

— Dă-mi profilul psihologic al acestui Cardinal Harms.

— Da, tovarăşe General.

Domnul Reiz îi înmâna dosarul asupra americanului care tulbura ordinea publică.

— Are fund în loc de cap. Toarce teologie. Vaticanul a ales pe cine nu trebuia. O să-l băgăm noi într-o încurcătură clasa-ntâi, îşi spuse, încântat, Bulkowsky, studiind dosarul.

— Excelenţă, se spune că acest Cardinal Harms e foarte charismatic. Magnetizează mulţimile. Oriunde ar merge.

— O să-şi atragă o ţeava de plumb în cap, dacă apare şi în Columbia.

Ca distins oaspete al unei discuţii TV de după-amiază, Cardinalul Romano-Catolic Fulton Stätler Harms alunecase în obişnuita lui proză plină de sentinţe. Prezentatorul, sperând să-l întrerupă în vreun moment prielnic, pentru a obţine o cantitate mai mare de informaţii comerciale stringente, arăta neliniştit.

— Politica lor, declară Harms, inspiră dezordine, din care ei îşi scot venituri. Neliniştea socială este temelia comunismului ateist. Să vă dau un exemplu:

— Vom reveni peste câteva clipe, spuse gazda emisiunii, pe când carul de luat vederi se roti spre el, fixând imaginea pe trăsăturile lui prietenoase. Dar mai întâi, aceste mesaje.

Imaginea căzu pe un flacon de spray Yardguard.

Deoarece preţ de o clipă nu mai erau sub ochiul aparatului, Fulton Harms îl întrebă pe prezentator:

— Cum e în realitate, piaţa bunurilor mobiliare, aici în Detroit? Am nişte fonduri pe care doresc să le investesc, iar clădirile pentru birouri, am descoperit, sunt cele mai solide investiţii dintre toate.

— Ar fi mai bine să consultaţi…

Prezentatorul primi un semnal vizual de la realizatorul programului; pe loc îşi compuse chipul cu înfăţişarea obişnuită de vioiciune şi inteligenţă şi spuse pe un ton firesc dar profesionist:

— Vorbim astăzi cu domnul Cardinal Fulton Harmer…

— Harms.

— … Harms din Dioceza…

— Arhidioceza, spuse Harms, iritat.

— … oraşului Detroit, continuă prezentatorul. Cardinale, nu este un lucru cunoscut faptul că în majoritatea ţărilor catolice, îndeosebi în acelea din lumea a treia, nu există o clasă de mijloc importantă? Că tendinţa e să găseşti o elită foarte bogată şi o populaţie afectată de sărăcie, cu puţină ştiinţă de carte sau deloc şi cu o mică sau inexistentă speranţă de a o duce mai bine? Există oare o legătură între biserică şi această situaţie jalnică?

— Ei, vedeţi… îngăimă Harms, neştiind ce să spună.

— Daţi-mi voie să o formulez altfel, continuă prezentatorul; era total relaxat, perfect stăpân pe situaţie.

— Nu este biserica cea care a frânat progresul economic şi social secole de-a rândul? Nu este biserica de fapt o instituţie reacţionară consacrată bunăstării câtorva şi exploatării celor mulţi, contând pe credulitatea omenească? Vi se pare o afirmaţie corectă, domnule Cardinal?

— Biserica, spuse Harms pierit, are grijă de bunăstarea spirituală a omului, ea răspunde de sufletul lui.

— Dar nu şi de trupul lui.

— Comuniştii subjugă şi trupul omului şi sufletul lui. Biserica…

— Scuzaţi-mă, Cardinale Fulton Harms, interveni prezentatorul, dar timpul nostru s-a terminat. Am vorbit cu…

— … îl eliberează pe om de păcatul originar, îşi termină Harms propoziţia.

Prezentatorul îi aruncă o privire.

— Omul e născut în păcat… spuse Harms, complet incapabil să-şi adune gândurile.

— Vă mulţumesc, Cardinale Fulton Stätler Harms. Continuăm emisiunea.

Urmară mai multe reclame. Harms, în interiorul lui, gemu. Într-un fel, reflectă el, pe când se ridica din scaunul capitonat şi luxos în care-l aşezaseră, într-un fel simt că mi-a cam trecut vremea.

Nu putea pune exact degetul pe rană, dar sentimentul acela era acolo. Şi uite, acum trebuie să mă duc şi în ţara nimicului ăla prăpădit, Columbia, gândi el. Din nou. Am fost o dată acolo în treacăt, iar acum trebuie să iau avionul, chiar în după-amiaza aceasta. Parcă mi-au pus frânghia de gât şi pur şi simplu mă smucesc încolo şi încoace, cum le convine. Du-te în Columbia, înapoi în Detroit, la Baltimore şi iar înapoi în Columbia; sunt

cardinal şi trebuie oare să înghit toate astea? Îmi vine să renunţ.

Asta nu-i cea mai bună lume din toate cele posibile, îşi zise, îndreptându-se spre lift, iar prezentatorii de la spectacolele TV de peste zi, pur şi simplu mă insultă.

Liberta me, Domine, imploră, şi asta era un apel mut; salvează-mă, Dumnezeule. De ce nu mă ascultă? se minună Harms, în timp ce stătea în aşteptarea liftului. Poate că nu există niciun Dumnezeu, poate că aceşti comunişti au dreptate. Dacă este un Dumnezeu, evident că nu face nimic pentru *mine.*

Înainte de a pleca din Detroit, hotărî el, am să mă opresc pe la agentul de investiţii în legătură cu clădirile pentru birouri. Dacă voi avea timpul necesar.

Rybys Romney-Asher, păşind greoi şi cu indiferenţă în sufrageria apartamentului spuse:

— M-am întors.

Închise uşa din faţă şi-şi scoase haina.

— Doctorul spune că e un ulcer. Un ulcer piloric, aşa se numeşte. Va trebui să iau phenobarb – tablete şi Maalox – soluţie.

— Te mai doare? o întrebă Herb; scotocise prin colecţia lui de benzi, căutând Simfonia a doua de Mahler.

— Ai putea să-mi torni nişte lapte? Rybys se trânti pe canapea. Sunt epuizată. Faţa durdulie şi creolă i se păru lui Herb umflată. Şi să nu pui muzica tare! Nu pot să suport acum niciun fel de zgomot. De ce nu eşti la magazin?

— E ziua mea liberă. Găsi banda cu a doua de Mahler. O să-mi pun căştile. Aşa că n-o să te deranjeze.

— Vreau să-ţi spun despre ulcerul meu. Am aflat nişte lucruri interesante despre ulcere – m-am oprit pe la bibliotecă. Uite. Şi întinse un pliant de hârtie tare, maronie. Înăuntru o să găseşti o xero-copie a unui articol recent. E o teorie că...

— Eu o să ascult Simfonia a doua de Mahler.

— Bine, bine. Tonu-i era amar şi sarcastic. Dă-i drumul, ce mai stai?

— N-am cum să te ajut în legătură cu ulcerul tău.

— Cel puţin ai putea să mă asculţi.

— O să-ţi aduc laptele.

Se duse în bucătărie şi se gândi: „chiar trebuie să fie aşa?” Dacă aş putea asculta a doua, m-aş simţi bine. Singura simfonie orchestrată pentru multe tuburi de trestie indiană, cugetă. Un

ruthe, un instrument care arată ca o mică mătură; se foloseşte pentru a interpreta toba mare. Ce păcat că Mahler n-a văzut niciodată o pedală Morley care să folosească un fel aparte de surdină, căci ar fi orchestrat-o într-o piesă mai lungă.

Întorcându-se în sufragerie îi întinse soţiei paharul cu lapte.

— Ce-ai făcut toată ziua? Remarc că n-ai strâns, n-ai curăţat, n-ai făcut nimic, spuse ea.

— Am vorbit la telefon cu New York-ul.

— Linda Fox.

— Întocmai. Am comandat componentele audio pentru ea.

— Când te duci s-o vezi iar?

— O să supraveghez instalarea. Vreau să verific sistemul după ce va fi montat tot.

— Tu chiar o placi.

— E o vânzare avantajoasă.

— Nu. Vreau să spun persoana în cauză. Îţi place de *ea.* Făcu o pauză, apoi spuse: „Cred, Herb, că voi divorţa de tine”.

— Vorbeşti serios?

— Foarte.

— Din cauza Lindei Fox?

— Pentru că m-am săturat până peste cap ca acest loc să fie ca o cocină. Sunt sătulă până-n gât să gătesc pentru tine şi prietenii tăi. Sunt, mai ales, sătulă până la refuz de Elias; totdeauna pică neaşteptat; niciodată nu telefonează înainte de a veni încoace. Se poartă de parcă ar locui aici. Jumătate din banii pe care-i cheltuim pe mâncare se duc pentru el şi nevoile lui. E ca un fel de cerşetor. Chiar *arată* ca un cerşetor. Şi prostiile alea religioase şi trăsnite ale lui cu chestia aia că: „Lumea s-a apropiat de sfârşit”… Nu mai suport asta.

Tăcu şi apoi se crispă de durere.

— Ulcerul?

— Ulcerul meu, da. Ulcerul pe care l-am făcut frământându-mă de…

— O să mă duc la magazin. Se îndreptă spre uşă. La revedere.

— La revedere Herb Asher. Lasă-mă aici şi du-te să-ţi petreci ziua vorbind cu cliente drăguţe şi ascultând componente audio noi, de înaltă performanţă, care o să te îmbogăţească, pentru jumătatea aia de milion de dolari.

Închise uşa în urma lui şi, o clipă mai târziu, se ridică în văzduh în vehiculul lui zburător.

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, când nu se mai învârteau clienţi prin magazin, examinând noile echipamente, se aşeză comod în camera de audiţie cu partenerul lui de afaceri.

— Elias, cred că Rybys şi cu mine o s-o sfârşim.

— Şi ce-ai de gând sa faci în schimb? Te-ai obişnuit să trăieşti cu ea, e o parte importantă din tine, faptul că ai grijă de ea. Să-i satisfaci dorinţele.

— Psihologic e foarte bolnavă.

— Ştiai asta când te-ai căsătorit cu ea.

— Nu-şi poate concentra atenţia. E împrăştiată. Acesta-i termenul tehnic pentru starea ei. Asta au evidenţiat şi testele. De aceea e aşa de dezordonată, nu gândeşte, nu acţionează şi nu se concentrează.

Spiritul efortului inutil, îşi zise pentru sine.

— Tu ai nevoie de un fiu. Am văzut ce multă afecţiune ai pentru Manny, frăţiorul femeii aceleia. De ce nu… Se opri brusc. Nu-i treaba mea.

— Dacă m-aş încurca cu altcineva, ştiu cine ar fi. Dar ea nici nu m-ar lua în seamă.

— Cântăreaţa aceea?

— Exact.

— Încearcă.

— E peste posibilităţile mele.

— Nimeni nu ştie ce-i peste posibilităţile lui. Numai Dumnezeu hotărăşte ce este peste posibilităţile unei persoane.

— Ea va fi celebră în toată galaxia.

— Dar nu e încă. Dacă ai de gând să faci vreo mişcare spre ea, fă-o acum.

— Acea Fox, spuse el. Aşa-i zic eu. O expresie îi răsări în minte:

Eşti cu acea Fox, şi acea Fox
este cu *tine!*

Nu Linda Fox care cântă, ci Linda Fox care vorbeşte. Se minună de unde-i venise noţiunea asta, că ea ar spune lucrurile acelea. Din nou vagi amintiri, compuse din… nu ştia din ce. O Linda Fox mai agresivă, mai profesionistă şi dinamică. Şi totuşi depărtată. Ca şi cum ar fi la milioane de kilometri depărtare. Un semnal de pe o stea. În ambele sensuri ale cuvântului.

De pe îndepărtatele stele, gândi. Muzica şi sunetul clopoţeilor.

— Poate voi emigra într-o lume-colonie.

— Rybys e prea bolnavă pentru asta.

— Voi merge singur.

— O să te simţi mai bine fixându-i o întâlnire Lindei Fox. Dacă ai loc de întors. O s-o vezi din nou. Nu renunţa încă. Fă o încercare. Baza vieţii e încercarea.

— Fie. O să încerc.

17

Mână în mână, Emmanuel se plimba cu Zina prin codrii întunecoşi din Stanley Park.

— Tu eşti eu. Tu eşti Shekhina. Prezenta imanentă care nu a părăsit lumea niciodată. Gândi: „Partea feminină a lui Dumnezeu. Cunoscută evreilor şi numai lor. Când a avut loc căderea primordială, Divinitatea s-a desfăcut într-o parte transcedentală separată de lume; aceea era En Sef. Dar cealaltă parte, partea imanentă feminină, a rămas cu lumea căzută, a rămas cu Israel.

Aceste două părţi ale Divinităţii, cugetă el, au fost desprinse una de alta de milenii. Acum însă ne-am împăcat din nou, jumătatea masculină a Divinităţii şi jumătatea feminină. Cât eu am fost plecat, Shekhina, Spiritul Divin, a intervenit în vieţile fiinţelor umane pentru a le ajuta. Ici şi colo, izolat, Shekhina a rămas. Prin urmare Dumnezeu nu a părăsit niciodată cu adevărat lumea.

— Suntem unul, spuse Zina, ne-am regăsit şi suntem una din nou. Ruptura e vindecată.

— Printre toate vălurile tale, sub toate formele, se află acest… eu însumi. Şi nu te-am cunoscut până ce tu nu mi-ai adus aminte.

— Cum de-am realizat asta oare? întrebă Zina, apoi continuă: Stai că ştiu. Dragostea mea pentru jocuri. Adică dragostea ta, bucuria ta secretă, să te joci asemeni unui copil. Să nu mai fii serios. La asta am apelat; te-am trezit şi tu ţi-ai amintit, m-ai recunoscut.

— Cât de anevoios a fost drumul acesta. Până să-mi aduc aminte. Îţi mulţumesc.

Ea se degradase şi umilise în această lume căzută, în tot acest timp, cât el plecase; eroismul suprem îi aparţinea ei. Să stea cu omul în toate situaţiile dezonorate ale acestuia… jos în

temniţă cu el. Însoţitorul minunat al omului. Alături de el, aşa cum e, acum, alături de mine.

— Dar ai venit înapoi, spuse Zina. Te-ai întors.

— Aşa-i. M-am întors la tine. Uitasem că exişti. Mi-am amintit numai lumea.

Tu, partea cea blândă, gândi, partea plină de milă. Şi eu partea aspră, care stârneşte frică şi cutremurare. Împreună formăm un întreg. Despărţiţi nu suntem compleţi, luaţi individual nu suntem destul.

— Puncte de reper. Continui să-ţi dau puncte de reper. Dar depindea de tine să mă recunoşti.

— O vreme n-am ştiut cine sunt şi nici cine eşti. Două taine se aflau în faţa mea şi ele aveau un singur răspuns.

— Hai să mergem să ne uităm la lupi. Sunt nişte animale atât de frumoase. Şi putem să ne plimbăm şi cu trenuleţul. Să vizităm toate animalele.

— Şi să le eliberăm.

— Chiar aşa. Şi să le redăm, tuturor, libertatea.

— Oare Egiptul va exista totdeauna? Oare sclavia va dura veşnic?

— Da. Şi noi la fel.

Apropiindu-se de Grădina Zoologică din Stanley Park, Emmanuel spuse:

— Animalele vor fi surprinse de libertatea lor. La început nu vor şti ce să facă.

— Atunci o să le învăţăm noi. Cum am făcut-o mereu. Ceea ce ştiu, de la noi ştiu, noi suntem călăuza lor.

— Amin, spuse el, şi puse mâna pe prima cuşcă de fier.

Din interiorul ei un animal mic se uita la el cu nesiguranţă.

— Ieşi din cuşca ta.

Animalul, tremurând, veni la el şi el îl luă în braţe.

Din magazinul său audio, Herb Asher o sună pe Linda la reşedinţa ei din Sherman Oaks. Dură ceva timp – două secretare robot îl făcură să aştepte niţel – dar în cele din urmă primi legătura.

— Bună, zise el, când îi auzi glasul.

— Cum ţi se pare sistemul meu audio? Clipi rapid şi-şi puse degetul pe ochi. Îmi alunecă lentila de contact, stai o clipă. Faţa îi dispăru de pe ecran. M-am întors. Îţi datorez o cină. Aşa-i? N-ai vrea să iei avionul spre California? Sunt tot la Căprioara de Aur şi

voi mai rămâne încă o săptămână. Strângem un public apreciabil; testez o mulţime de material nou. Aş vrea să-mi spui părerea ta.

— Grozav, se bucură el.

— Putem să ne vedem, deci? Aici la mine?

— Desigur. Spune-mi când.

— Ce-ai zice de mâine seară? Va trebui să fie înainte de a merge la lucru, dacă e să luăm cina împreună.

— Perfect. Pe la 6. Ora Californiei?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Herb, poţi sta la mine dacă vrei! am o casă mare. Mult spaţiu.

— Mi-ar plăcea nespus.

— O să te servesc cu nişte vin californian foarte bun. Un Mondavi roşu. Vreau să-ţi placă vinurile californiene. Acel roşu de Burgundia pe care l-am băut la New York a fost tare bun, dar… avem vinuri excelente pe aici.

— E vreun loc anume unde doreşti să cinezi?

— La Sachike. Mâncare japoneză.

— S-a făcut.

— Sistemul meu audio se conturează bine?

— Fără probleme.

— Nu vreau să munceşti prea mult. Am senzaţia că prea te osteneşti. Vreau să te odihneşti şi să te bucuri de viaţă. Sunt atâtea lucruri de care să te bucuri; vin bun, prieteni.

— Whishy scoţian Laphroaig, adăugă el.

Perplexă, Linda exclamă:

— Să nu-mi spui că ştii de whisky-ul Laphroaig?

— Se face în distileriile tradiţionale de cupru, de peste două sute cincizeci de ani. Are nevoie de două distilări şi îndemânarea unui distiler expert.

— Exact: asta scrie pe ambalaj. Începu să râdă. Ai luat-o de pe ambalaj, Herb.

— Mda.

— Nu-i aşa că apartamentul meu din Manhattan va fi colosal? spuse ea plină de entuziasm. Acel sistem audio pe care mi-l montezi o să-l facă aşa. Herb… Îl privi cercetător. Tu chiar crezi sincer că muzica mea e bună?

— Da. Ştiu asta. Ceea ce spun e adevărat.

— Eşti minunat. Vezi atâtea lucruri bune în viitorul meu apropiat. E ca şi cum ai fi *port-bonnheur*-ul meu. Ştii Herb,

nimeni n-a avut vreodată cu adevărat încrederea în mine. La şcoală n-am strălucit deloc… familia mea nu credea că voi reuşi să devin cântăreaţă. Am avut şi probleme dermatologice, rele de tot. Sigur, de fapt n-am reuşit pe deplin încă… de-abia încep să mă remarc. Şi totuşi, pentru tine eu sunt…

Făcu un gest cu mâna.

— Cineva important.

— Şi asta înseamnă aşa de mult pentru mine. Am mare nevoie de asta. Herb, am o părere atât de proastă despre mine, sunt aşa de sigură că nu voi reuşi. Sau, obişnuiam să fiu sigură de asta, se corectă ea. Dar tu mi-ai dat… Ei bine, când mă văd prin ochii tăi, nu văd o nouă artistă care se zbate, văd ceva care…

Încercă să continue; genele-i clipiră şi ea îi zâmbi neliniştită, dar plină de speranţă, dorind ca el să termine propoziţia în locul ei.

— Ştiu despre tine, cum nimeni nu ştie.

Şi, într-adevăr, aşa era, pentru că el şi-o adusese aminte, şi nimeni altcineva n-o făcuse. Lumea, în totalitate, uitase ce devenise. Trebuie să i se amintească. Şi i se va aminti.

— Vino încoace, pe Coasta de Vest, Herb. Te rog. O să ne distrăm straşnic. Cunoşti California bine de tot? N-o cunoşti, nu-i aşa?

— N-o cunosc, recunoscu. Am zburat ca să te prind la Căprioara de Aur. Şi totdeauna am visat să trăiesc în California. Dar n-am făcut-o niciodată.

— O să te duc peste tot. O să fie splendid. Şi o să mă înseninezi când o să fiu descurajată şi o să-mi dai încredere când îmi va fi teamă. Bine?

— S-a făcut, spuse şi simţi, pentru ea, multă, multă dragoste.

— Când o să ajungi aici, să-mi spui ce-mi iese ca lumea în muzica mea şi ce nu merge. Dar spune-mi, mai presus de toate, că voi reuşi. Spune-mi că Dowland este o idee bună. Muzica de lăută a lui Dowland este atât de frumoasă, cea mai frumoasă muzică scrisă vreodată. Tu chiar crezi, deci, eşti sigur că muzica mea, genul de lucruri pe care le spun mă vor duce spre culmi?

— Hotărât.

— Cum de ştii lucrurile asta? E ca şi cum ai avea un dar al prezicerii. Un dar pe care tu, la rândul tău, mi-l dai mie.

— E de la Dumnezeu, îi spuse Herb Asher. Darul meu pentru tine. Încrederea mea în tine. Acceptă ceea ce spun eu, este

adevărul adevărat.

— Simt ceva magic în jurul nostru, Herb. O vrajă magică. Ştiu că sună aiurea, dar asta simt. O frumuseţe în toate, spuse ea cu gravitate.

— O frumuseţe pe care eu o găsesc în tine.

— În muzica mea?

— În voi amândouă.

— Oare nu inventezi toate astea?

— Nu. Jur pe însuşi numele lui Dumnezeu. Pe Tatăl-Ceresc care ne-a creat.

— De la Dumnezeu, spuse ea ca un ecou… Herb, mă sperie. Tu mă sperii. E ceva la tine…

— Muzicata te va purta până sus.

Ştia pentru că îşi amintise. Ştia, deoarece, pentru el, deja se întâmplase.

— Chiar aşa?

— Da. Ea te va duce până la stele.

18

Micul animal, eliberat din cuşca sa, se furişă în braţele lui Emmanuel. El şi Zina îl ţinură în braţe, iar el le mulţumi. Amândoi simţiră recunoştinţa lui.

— E o căpriţă, exclamă Zina, examinându-i copitele. Un pui.

— Ce drăguţ din partea voastră, le spuse puiul. Am aşteptat mult timp să fiu eliberat din cuşcă, cuşca în care m-ai pus tu, Zina Pallas.

— Mă cunoşti? spuse Zina surprinsă.

— Da, te cunosc, îi răspunse puiul, strângându-se lângă ea. Vă cunosc pe amândoi, deşi voi doi sunteţi de fapt unui singur. V-aţi reunit identităţile separate, dar lupta nu s-a terminat, lupta acum începe.

— Cunosc această făptură, zise Emmanuel.

— Eu sunt Diavolul. Pe care tu l-ai întemniţat. Şi pe care tu îl eliberezi acum, spuse căpriţa din braţele Zinei.

— Diavolul. Adversarul meu.

— Bine-ai venit în lumea mea, spuse Diavolul.

— Ba este lumea *mea,* interveni Zina.

— Nu mai este. Vocea caprei prinse forţă şi autoritate. În graba ta de a elibera prizonierii, l-ai eliberat pe cel mai important

prizonier dintre toţi. Voi lupta împotriva ta, zeitate a luminii. Te voi târî în peşterile adâncului, lipsite de lumină. Nimic din splendoarea ta nu va mai străluci acum; lumina s-a dus sau se va duce curând. Jocul tău de până acum a fost un joc fals în care tu ai luptat împotriva ta însăţi. Cum de-a putut zeitatea luminii să piardă când ambele părţi erau fragmente din el? Acum ai de înfruntat un adversar adevărat, tu cel care ai scos ordine din haos iar acum m-ai scos pe mine din ordinea asta. Voi încerca puterile pe care le ai. Deja ai făcut o greşeală, m-ai eliberat fără să ştii cine sunt. Eu a trebuit să-ţi spun. Cunoaşterea voastră nu e perfectă; poţi fi surprins. Nu te-am surprins eu, oare?

Zina şi Emmanuel nu spuneau nimic.

— M-ai făcut neajutorat, m-ai pus într-o temniţă şi apoi ţi s-a făcut milă de mine. Eşti sentimental, zeitate a luminii. Asta va fi prăbuşirea ta. Te acuz de slăbiciune, de incapacitatea de a fi puternic. Eu sunt cel care te acuză, eu îmi acuz propriul creator. Pentru a conduce, trebuie să fii puternic. Cei puternici sunt cei care conduc, ei îi conduc pe cei slabi. Tu, în schimb, i-ai protejat pe cei slabi, mi-ai oferit ajutor mie, duşmanul tău. Hai să vedem dacă aceasta a fost un lucru înţelept.

— Cei puternici trebuie să-i apere pe cei slabi, spuse Zina. Tora spune asta. Este o idee fundamentală din Tora; este esenţa legii lui Dumnezeu. Aşa cum Dumnezeu apără omul, tot aşa omul trebuie să-i apere pe cei neajutoraţi, chiar până la animale şi copacii nobili.

— Asta e contra caracterului vieţii, caracter pe care tu l-ai înrădăcinat în ea. Aşa evoluează viaţa. Te acuz de încălcarea propriilor tale fundamente biologice, ordinea lumii. Da, cu orice chip, eliberează pe fiecare prizonier; trimite un val de ucigaşi asupra lumii. Ai început cu mine. Din nou îţi mulţumesc. Dar acum trebuie să te părăsesc. Am la fel de multe de făcut, precum ai şi tu – poate chiar mai mult. Pune-mă jos.

Capra sări din braţele ei şi o luă la sănătoasa; Zina şi Emmanuel se uitară cum se depărtează. Şi pe măsură ce fugea, se mărea.

— O să ne zdrobească lumea, spuse Zina.

— Îl vom ucide, mai înainte de asta.

Îşi ridică mâna. Capra dispăruse.

— S-a dus. S-a ascuns în lume. S-a mascat. Nici nu mai putem măcar să-l găsim. Ştii bine că nu va muri. Ca şi noi, el e etern.

În celelalte cuşti, animalele rămase închise vociferau să fie

puse în libertate. Zina şi Emmanuel nu le dădură nicio atenţie; în schimb, se uitau ba ici, ba colo, după capra pe care o scăpaseră – o lăsaseră să facă precum dorea.

— Îi simt prezenţa.

— Şi eu, spuse Emmanuel, sumbru. Munca noastră e deja sfărâmată.

— Dar lupta nu s-a sfârşit încă. Cum a spus el însuşi, „lupta de-abia acum începe”.

— Amin. O vom purta împreună, noi doi. Aşa cum am făcut la începutul începutului, înainte de cădere.

Aplecându-se, Zina îl sărută.

El îi simţi frica. Groaza intensă din ea. Aceeaşi groază era cuibărită şi în el.

Ce-o să se întâmple acum cu ei? Oamenii pe care vroia să-i elibereze. Ce fel de temniţă va închipui Diavolul pentru ei, cu îndemânarea lui neînchipuită de a concepe închisori? Unele rafinate, altele grosiere, temniţe în temniţe; închisori ale trupului, şi, cu mult mai rău, închisori pentru mintea omenească.

Grota Comorilor de sub Grădină, întunecoasă şi mică, lipsită de aer şi lumină, fără timp sau spaţiu real... ziduri care se tot strâng şi, prinse strâns, minţi care se îngustează. Şi noi am permis ca toate acestea să se întâmple. Zina şi cu mine. Am făcut o înţelegere secretă cu „obiectul-numit-capră”, pentru a cauza asta.

Eliberarea lui este constrângerea lor, îşi dădu el seama. Un paradox; noi am dat libertate constructorului de temniţe. În dorinţa noastră de a emancipa, noi am zdrobit sufletele tuturor celor vii.

Asta îl va atinge pe fiecare locuitor al lumii, de la cel superior, la cel mai de jos. Până ce vom putea întoarce „obiectul numit capră” înapoi în cuşca lui, până ce-l vom închide din nou în containerul său.

Şi acum el se află peste tot, nu e limitat. Atomii aerului sunt acum sălaşul său; e inhalat ca şi aerul. Şi orice făptură, aspirându-l, va muri. Nu în întregime şi nu fizic, dar cu toate acestea, moartea va veni. Noi am eliberat deci moartea, moartea spiritului. Pentru tot ceea ce trăieşte şi doreşte să trăiască. Acesta-i darul nostru pentru ei, făcut din bunătate.

— Motivul nu contează, spuse Zina, conştientă de gândurile lui.

— Calea spre iad. Literalmente, gândi el, în cazul de faţă.

Aceasta-i singura uşă pe care am deschis-o, uşa spre mormânt.

Mi-e milă cel mai mult de micile făpturi. Cele mai nevinovate. Ele, mai presus de toate, nu merită asta. „Obiectul-numit-capră” le va selecta îndeosebi pe acelea pentru cea mai amarnică suferinţă, le va năpăstui invers proporţional cu nevinovăţia lor… acesta-i modul prin care marea balanţă e făcută să se încline din starea ei de echilibru şi, astfel, planul se strică. El îi va acuza pe cei slabi şi-i va distruge pe cei neajutoraţi, îşi va folosi puterea împotriva acelora care se pot apăra cel mai puţin. Şi, în special, va devora micile speranţe, visele modeste ale celor neînsemnaţi.

Aici trebuie să intervenim noi. Pentru a-i apăra pe cei neînsemnaţi. Asta-i prima noastră sarcină şi prima noastră linie de apărare.

Decolând de la locuinţa sa din Washington, DC, Herb Asher îşi începu, cu bucurie, zborul spre California şi Linda Fox. Asta va fi cea mai fericită perioadă din viaţa mea, îşi zicea. Avea valizele pe locul din spate şi ele erau pline cu orice s-ar putea să aibă nevoie; nu urma să se întoarcă la Washington, DC şi la Rybys mai multă vreme – dacă se va mai întoarce vreodată. O viaţă nouă, gândi el, pe când îşi dirija maşina printre benzile viu trasate ale traficului transcontinental. E ca un vis. Un vis împlinit.

Realiză, brusc, că o muzică sentimentală îi umple maşina. Şocat, încetă să mai gândească şi ascultă. *Pacificul de Sud,* îşi dădu el seama. Cântecul *O să mă descotorosesc de omul acela, aşa cum mă spăl pe cap.* Opt sute nouă coarde, şi nici măcar corzi individuale. Era deschis sistemul audio al maşinii? Aruncă o privire la cadranul şi lumina indicatoare. Nu, nu era.

Sunt în suspendare crionică! reflectă. Este transmiţătorul acela uriaş FM de alături. Cincizeci de mii de waţi de siropăraie audio, dând peste cap pe toţi de la Corporaţia Laboratoarelor Frigo. Ticălosul naibii!

Încetini maşina, buimăcit şi plin de teamă. Nu mai înţeleg, îşi zise, cuprins de panică. Mi-aduc aminte că am fost scos din suspendare crionică; am fost îngheţat zece ani, apoi mi-au găsit organele necesare şi m-au readus la viaţă. N-au făcut asta? Sau a fost o fantezie crionică a minţii mele moarte? Ceea ce e şi cazul de faţă… oh, Dumnezeule mare. Nu-i de mirare că părea ca un vis; este efectiv un vis.

Acea Fox este un vis. Visul *meu.* Am inventat-o pe când zăceam în suspendare şi continui să o inventez şi acum. Şi

singurul meu indiciu este această muzică ce se prelinge peste tot. Fără muzică n-aş fi ştiut niciodată.

E diabolic să joci astfel de jocuri cu o făptură umană, cu speranţele ei. Cu aşteptările ei.

O luminiţă roşie de pe tabloul de bord se aprinse şi, simultan, se declanşă un bip-bip sonor. Devenise, colac peste pupăză, ţinta unei maşini de poliţie.

Maşina de poliţie ajunse paralel cu el, şi se acroşă de maşina lui. Uşile se dădură înapoi şi poliţistul îi apăru în faţă.

— Daţi-mi permisul de conducere.

Faţa, în spatele măştii de plastic, nu putea fi văzută; arăta ca un fel de fortificaţie din primul război mondial, ceva ce fusese construit la Verdun.

— Poftiţi.

Herb îi înmână carnetul, pe când maşinile lor, unite, avansau încet, ca una singură.

— E vreun mandat emis împotriva dumneavoastră, domnule Asher? întrebă poliţistul, pe când introduse informaţia cu pricina în computerul său mobil.

— Nu.

— Greşiţi. Şiruri de litere iluminate apărură pe afişajul poliţistului. Conform cu fişele noastre, sunteţi aici pe Pământ în mod ilegal. Aţi ştiut?

— Nu-i adevărat.

— Aaa… dar e un mandat vechi. De mult încearcă ei să vă găsească. O să vă arestez.

— Nu puteţi face una ca asta. Sunt în suspendare frigo. Uitaţi, am să-mi pun mâna pe braţul dumneavoastră.

Se întinse şi atinse poliţistul. Mâna sa întâlni o carne în armură solidă. Ce ciudat. Apăsă mai tare şi abia după aceea îşi dădu seama, brusc, că omul ţinea un pistol îndreptat spre el.

— Vrei să pariem? în chestia cu suspendarea frigo.

— Nu.

— Pentru că dacă mai faci mult pe nebunul, o să te omor. Eşti un criminal căutat de poliţie. Pot să te ucid oricând am chef. Ia-ţi mâna de pe mine. Mişcă.

Herb Asher îşi retrase mâna. Şi totuşi mai putea auzi încă *Pacificul de Sud.* Sunetul sentimental încă-i susura de peste tot, din preajmă.

— Dacă ai putea să-ţi treci mâna prin mine, ai cădea prin podeaua maşinii tale. Ia gândeşte-te logic. Nu e chestia că eu

sunt real, e chestia că totul este real. Pentru tine, vreau să spun. Te priveşte. Sau tu crezi că-i aşa. Ai fost cândva în suspendare crionică?

— Da.

— Atunci ai o amintire instantanee din trecutul îndepărtat. Se mai întâmplă. Sub presiune creierul îţi suprareacţionează. Suspendarea crionică îţi oferă un sentiment de securitate asemănător cu cel intrauterin pe care creierul tău îl recepţionează şi, mai târziu, îl regăseşte, îl redobândeşte. E prima dată că ţi s-a întâmplat, acest „flashback[1]”? Am întâlnit oameni care au fost în suspendare frigo şi care n-au mai putut fi niciodată convinşi, de niciun fel de probă, sau de orice ar zice cineva, sau orice s-ar întâmpla, că, în sfârşit, ieşiseră din acea stare.

— Vorbiţi cu unul dintre aceştia, atunci.

— De ce crezi că eşti în suspendare frigo?

— Din cauza muzicii sentimentale.

— Eu nu…

— Bineînţeles că nu. Asta-i problema.

— Ai halucinaţii, omule.

— Corect, aprobă din cap Herb. Asta-i problema mea. Întinse mâna după pistolul poliţistului. Hai, dă-i drumul şi împuşcă-mă. N-o să mă doară. Raza va trece fix prin mine.

— Cred că tu ar trebui să fii într-un spital de nebuni, nu într-o închisoare.

— Poate că da.

— Unde te duceai?

— În California. Să o vizitez pe Fox.

— Ca în *Vulpea şi Pisica?*

— Cea mai impresionantă voce.

— N-am auzit de el.

— De ea, zise Herb. Nu e prea bine cunoscută în lumea asta. În lumea asta de-abia şi-a început cariera. Eu o s-o ajut să devină celebră în toată galaxia. I-am promis.

— Cum e cealaltă lume, în comparaţie cu asta?

— Lumea adevărată. Dumnezeu a făcut ca să mi-o amintesc. Sunt unul dintre puţinii care-şi aminteşte de ea. El mi-a apărut în pâlcurile de bambuşi şi se aflau acolo cuvinte de foc roşu care-mi spuneau adevărul şi-mi redau amintirile.

— Eşti foarte bolnav. Crezi că eşti în suspendare crionică şi-ţi

[1] Privire retrospectivă; amintire.

aminteşti un alt univers. Mă întreb ce ţi s-ar fi întâmplat dacă nu te acostam?

— M-aş fi distrat şi eu bine, dincolo, pe Coasta de Vest. M-aş fi simţit infinit mai bine decât mă simt acum.

— Ce altceva ţi-a mai spus Dumnezeu?

— Mai multe lucruri.

— Dumnezeu îţi vorbeşte des?

— Arar. Eu sunt tatăl lui legal.

Poliţistul se holbă la el.

— Ce?

— Sunt tatăl legal al lui Dumnezeu. Nu tatăl său efectiv, doar tatăl său legal. Soţia mea e mama lui.

Poliţistul continua să se uite cu gura căscată la el. Pistolul cu laser stătea acum relaxat în mâna lui.

— Dumnezeu a făcut ca eu să mă căsătoresc cu mama lui aşa încât…

— Întinde ambele mâini.

Herb îşi întinse amândouă mâinile. Pe loc, cătuşele se închiseră cu un clic metalic în jurul încheieturilor sale.

— Continuă. Dar se cuvine să-ţi spun că orice spui s-ar putea să fie folosit împotriva ta la tribunal.

— Planul a fost acela de a-l aduce tainic pe Dumnezeu înapoi pe pământ. În pântecul soţiei mele. Crima pe care am comis-o constă în a aduce ilicit pe Dumnezeu înapoi pe pământ, unde domneşte Cel Rău. Cel Rău controlează în secret pe absolut oricine şi orice de aici. De exemplu, tu lucrezi pentru Cel Rău.

— Eu sunt…

— Dar nici nu-ţi dai seama. Tu n-ai auzit niciodată de Belial.

— Aşa-i.

— Asta dovedeşte că am dreptate.

— Tot ce-ai spus, de când te-am acostat, a fost înregistrat. Va fi analizat. Deci, tu eşti tatăl lui Dumnezeu.

— Tatăl legal.

— Şi de asta eşti urmărit. Mă întreb dacă, din punct de vedere tehnic, reprezintă o violare. Nu am văzut asta niciodată menţionată. Să pretinzi că eşti tatăl lui Dumnezeu.

— Tatăl legal.

— Cine-i tatăl lui adevărat?

— El este. El a fertilizat-o pe mama sa.

— E dezgustător.

— E adevărat. El a inseminat-o cu el însuşi, şi, prin urmare, s-

a reprodus pe sine într-o microformă, metodă prin care putea să…

— Crezi că trebuie să-mi spui toate astea?

— Lupta s-a terminat. Dumnezeu a câştigat. Puterea Satanei a fost distrusă.

— Atunci de ce stai aici cu cătuşele puse şi de ce eu am pistolul cu laser îndreptat spre tine?

— Nu prea ştiu. Văd că am probleme pentru a descoperi asta. Asta şi *Pacificul de Sud.* Mai sunt câteva lucruşoare disparate pe care se pare că nu prea pot să le aşez la locul lor. Dar mă străduiesc. De ceea ce sunt sigur însă, este victoria lui Yah.

— Yah. Presupun că ăsta-i Dumnezeu.

— Da, numele său propriu-zis. Numele său iniţial. Când trăia pe vârful muntelui.

— Nu vreau să mă amestec în problemele tale, dar eşti cea mai trăsnită fiinţă umană pe care am întâlnit-o vreodată. Şi văd o mulţime de oameni de tot felul. Probabil că ţi-au tocat şi mintea când te-au pus în suspendare frigo. Cred că n-au ajuns la tine la timp. Aş zice că aproximativ o şesime din creierul tău funcţionează, dar acea şesime nu funcţionează cum trebuie, câtuşi de puţin. Te voi duce într-un alt loc cu mult, mult mai bun decât ai fost vreodată, şi acolo, îţi vor face lucrurile mult mai bune decât poţi să-ţi imaginezi. După părerea mea.

— Să-ţi spun altceva. Ştii cine e partenerul meu de afaceri? Profetul Ilie.

În microfon, poliţistul spuse:

— Sunt 356 Kansas. Aduc un individ pentru consult psihiatric, un alb, de aproximativ… Lui Herb Asher îi spuse: Ţi-am dat permisul înapoi? Poliţistul îşi puse pistolul la loc în toc şi scormoni lângă el după carnetul lui Herb.

Herb Asher ridică uşurel pistolul din tocul poliţistului şi-l îndreptă spre el; trebuie să-l ţină cu ambele mâini din cauza cătuşelor, dar, cu toate acestea, fu în stare să facă asta.

— Are pistolul meu, strigă poliţistul în microfon.

— Laşi un terchea-berchea să-ţi ia pistolul? se auzi bolborosit din difuzorul interfonului.

— Păi, uite, îi turuia gura despre Dumnezeu, am crezut că-l…

Vocea i se pierdu neconvingătoare.

— Cum se numeşte tipul? bolborosi interlocutorul.

— Asher. Herb Asher.

— Domnule Asher, te rog să înapoiezi pistolul poliţistului.

— Nu pot. Mă aflu în suspendare crionică. Şi alături e o staţie de 50.000 waţi care o tot ţine cu *Pacificul de Sud.* Mă înnebuneşte.

— Să presupunem că atenţionăm staţia să închidă transmiţătorul. Atunci o să înapoiezi pistolul ofiţerului de poliţie?

— Sunt paralizat. Sunt mort.

— Dacă eşti mort n-ai nevoie de pistol. De fapt, dacă eşti mort, cum o să tragi cu pistolul? Ai spus-o tu însuţi că eşti ţeapăn. Oamenii, când sunt în suspendare crionică, nu se pot mişca, sunt ca buştenii lui Lincoln.

— Atunci spune-i ofiţerului să-mi ia pistolul.

— Ia…

— Arma e adevărată şi Asher e real. E nebun. Nu e îngheţat. Aş aresta eu un om mort? Ar zbura un mort spre California? Există un mandat emis pe numele lui; e un criminal căutat.

— Pentru ce sunteţi căutat? vorbi repezit interlocutorul. Cu dumneavoastră vorbesc, domnule Asher. Vorbesc cu un om mort, care-i îngheţat tun.

— Mult mai rece decât atât. Roagă-i să pună Simfonia a doua de Mahler. Şi să fie cântată aşa cum a fost scrisă original, nu varianta numai de coarde. Nu mai suport muzica asta numai de coarde, muzica aceasta facilă la ascultare. Nu mi-e uşor. O dată a trebuit să ascult *Scripcarul pe acoperiş* luni în şir. Cu *Peţitorul, peţitorul* a ţinut-o zile de-a rândul. Şi s-a întâmplat într-o perioadă foarte critică din ciclul meu; eram…

— Înţeleg, mormăi interlocutorul, într-un mod chibzuit. Ce spuneţi de asta? O să obţinem ca staţia să transmită Simfonia a doua de Mahler şi în schimb dumneavoastră înapoiaţi pistolul ofiţerului. Care-i… Aşteptaţi o clipă. Linişte.

— E o eroare de logică aici, spuse poliţistul de lângă Herb. Cădeţi şi dumneavoastră în această *idee fixă a lui.* Ştiţi ce ascult eu acum? Ascult *Folie à deux*[2]. Asta trebuie să înceteze. Nu e nicio staţie care să transmită *Pacificul de Sud.* Dacă ar fi aş auzi-o şi eu. Nu puteţi chema staţia – nicio staţie, de fapt – şi să-i obligi să pună a doua de Mahler, n-o să ţină.

— Dar el *o să creadă* că-i merge, prostu' naibii.

— Ahaaa…

— Acordaţi-mi câteva minute, domnule Asher, să obţin…

— Nu. E un truc. Nu voi preda arma.

Poliţistului de lângă el îi spuse: „Eliberează-mi maşina”.

[2] Nebunie în doi.

— Mai bine-i eliberezi maşina, veni şi vocea din microfon.

— Şi scoate-mi cătuşele, spuse Herb Asher.

— Pe cuvânt că o să-ţi placă Simfonia a doua de Mahler, insistă poliţistul. E un cor în ea.

— Ştii ce conţine a doua de Mahler? Ştii pentru ce a fost orchestrată? Să-ţi spun eu pentru ce. Patru flaute, toate alternând cu piculine, patru oboaie, al treilea şi al patrulea alternând cu cornuri engleze, un clarinet în mi bemol, patru clarinete, al treilea alternând cu clarinetul bas, cel de al patrulea cu un al doilea clarinet în mi-bemol, patru fagoţi, al treilea şi al patrulea alternând cu contrafagoţi, zece cornuri, zece trompete, patru tromboane…

— Patru tromboane?… întrebă poliţistul.

— Iisuse Hristoase, zumzăi cu pocnituri mici vocea din difuzor.

— … o tubă, orgă; două rânduri de timpane, pe lângă o altă tobă cu o singură faţă, două tobe mari, una în spate, două perechi de talgere, unu în spate, două gonguri, unul pe tonalitate relativ înaltă, celălalt de tonalitate joasă, două triangluri, unul în spate, o tobă… dar e preferabil mai mult de una, clopote, un ruthe.

— Ce e un ruthe? întrebă poliţistul.

— „Ruthe” înseamnă literal „baghetă”. Este făcută dintr-o mulţime de bucăţi de trestie indiană, arată ca o perie mai mare de haine sau o mătură mai mică. Se foloseşte pentru a cânta pe toba mare. Mozart a compus pentru ruthe. Două harpe, cu doi sau mai mulţi harpişti de fiecare parte, dacă se poate… Se gândi puţin. Plus obişnuita orchestră, fireşte, incluzând o secţie de coarde completă. Determină-i să folosească panoul de mixaj ca să mai reducă instrumentele de coarde; mi-ajunge câtă muzică de coarde am auzit. Şi să ai grijă de cele două soliste, soprana şi altista, să fie bune.

— Asta-i tot? păcăni radioul.

— Ai căzut şi tu în mirajul lui, spuse poliţistul de lângă Herb.

— Ştii, tipul pare a fi destul de raţional. Eşti sigur că are pistolul tău? Domnule Asher, cum se face că ştiţi atât de mult despre muzică? Se pare că sunteţi o adevărată autoritate în materie.

— Sunt două motive. Unul se datorează faptului că trăiesc pe o planetă în sistemul stelar CY 30 – CY 30 B; mânuiesc o staţie sofisticată de echipament electronic, video şi audio, primesc transmisiuni de pe nava pilot, le înregistrez, apoi le transmit

celorlalte domuri atât de pe planeta mea cât şi pe cele din apropiere şi mă ocup de traficul din Fomalhaut, cât şi de urgenţele de trafic locale. Iar celălalt motiv e că profetul Ilie şi cu mine avem un magazin de componente audio en detaile în Washington, DC.

— Plus faptul că eşti în suspendare frigo.

— Toate trei. Aşa-i.

— Şi Dumnezeu îţi spune diverse lucruri.

— Nu despre muzică. Nu e necesar să o facă. Mi-a şters toate benzile cu Linda Fox, totuşi. Şi mi-a modificat recepţia Lindei Fox…

— Există un alt univers, explică omul de lângă Herb, unde această Linda Fox e incredibil de renumită. Domnul Asher zboară în California ca să fie cu ea acum. Cum de reuşeşte el să facă asta, atâta vreme cât e în suspendare crionică, să mă ia naiba de pricep, dar asta-i sunt planurile, sau cel puţin erau până ce l-am acostat eu.

— Eu tot mă duc acolo, spuse Herb, dându-şi apoi seama că făcuse o greşeală spunându-le asta.

Acum ar putea să-l localizeze, chiar dacă ar scăpa. Făcuse o prostie, spusese prea mult.

— Cred, cu toată convingerea, că circuitul său de control automat i-a adus la cunoştinţă că a vorbit nechibzuit, spuse poliţistul, privindu-l insistent.

— Mă întrebam şi eu când o să intervină, zâzâi aparatul.

— Păi acum nu pot să merg la acea Fox. Nu voi merge acolo. Mă voi întoarce la domul meu, în Sistemul CY 30 – CY 30 B. Acolo nu mai aveţi autoritate. Şi nici Satan nu domneşte acolo. Acolo domneşte Yah.

— Parcă am înţeles că ai spus că Yah s-a întors aici şi, aş presupune că dacă într-adevăr a venit, el conduce acum.

— Mi-am dat seama, în cursul acestei discuţii, că el nu domneşte aici, cel puţin nu în întregime. *Ceva nu e în ordine.* Am ştiut-o de îndată ce am început să aud muzica aceea de coarde sentimentală şi tâmpită. Am ştiut-o în mod expres când m-ai acostat şi când mi-ai spus că este un mandat pe numele meu. Poate că Diavolul a câştigat, poate că asta-i problema. Voi toţi sunteţi slujitorii lui Belial. Scoate-mi cătuşele, că de nu, te omor.

Poliţistul, în silă, îi scoase cătuşele.

— Pare-mi-se, domnule Asher, se auzi în aparat, că sunt nişte contradicţii în ceea ce spuneţi. Dacă o să vă concentraţi asupra

lor, o să vedeţi de ce daţi impresia că vi s-a tocat mintea. Mai întâi spuneţi un lucru, apoi altul. Singurul moment lucid în discursul dumneavoastră a fost când aţi discutat despre Simfonia a doua a lui Mahler, şi asta, probabil, se datorează, precum spuneţi, faptului că sunteţi în afacerea cu componentele audio. Este ultima rămăşiţă a unei minţi odinioară întregi. Vă rog să înţelegeţi că dacă veţi veni cu ofiţerul, nu veţi fi pedepsit, veţi fi tratat ca un alienat cum şi sunteţi. Niciun judecător n-ar condamna un om care spune ceea ce spuneţi dumneavoastră.

— Asta aşa-i, fu de acord poliţistul de lângă el. Tot ce ai de făcut e să-i spui judecătorului despre Dumnezeu care-ţi vorbeşte din pâlcurile de bambus şi vei fi acasă, liber. Şi mai ales, când o să-i spui că eşti tatăl lui Dumnezeu...

— Tatăl legal, îi corectă Herb Asher.

— Asta o să impresioneze adânc tribunalul.

— Se duce o luptă mare, în momentul de faţă, între Dumnezeu şi Satan. E în joc soarta universului, existenţa lui fizică, efectiv. Când am decolat spre Coasta de Vest am presupus – am avut motivul să presupun – că totul era în regulă. Acum nu mai sunt sigur; acum cred că ceva întunecat şi îngrozitor s-a petrecut. Voi, poliţia, sunteţi un exemplu grăitor, culmea acestui lucru. N-aş fi fost acostat dacă, de fapt, Yah ar fi câştigat. Nu voi continua drumul spre California pentru că asta ar pune-o în primejdie pe Linda Fox. O s-o găsiţi voi, dar ea nu ştie nimic; ea este... în această lume, oricum... un talent nou care se luptă să se afirme şi pe care eu încercam să-l ajut. Lăsaţi-o în pace, lăsaţi-mă şi pe mine în pace, lăsaţi-ne în pace pe toţi. Nu ştiţi pe cine slujiţi. Înţelegeţi ce vă spun? Sunteţi în slujba răului, orice aţi crede voi. Sunteţi maşini care prelucrează un mandat învechit. Nu ştiţi ce-am făcut, sau de ce am fost acuzat că am făcut... nu pricepeţi nimic din ceea ce spun pentru că nu înţelegeţi situaţia. Voi operaţi după reguli care nu mai corespund. Trăim un moment unic. Au loc evenimente unice, forţe unice iau poziţie de luptă, una împotriva celeilalte. Nu voi merge la Linda Fox dar, pe de altă parte, nu ştiu unde voi merge. Poate că Elias va ştii, poate că el o să-mi spună ce să fac. Visul meu s-a spulberat când m-ai acostat, şi, posibil că şi visul ei la fel; visul Lindei Fox. Poate că acum nu o s-o pot ajuta să devină o stea, cum am promis. Timpul va decide. Rezultatul final va hotărî asta, rezultatul marii bătălii. Mi-e milă de voi, pentru că, indiferent de rezultat, veţi fi distruşi. Sufletele voastre nu mai sunt.

Tăcere.

— Sunteţi un om obişnuit, domnule Asher, îi spuse poliţistul. Nebun sau nu, orice s-a întâmplat de v-a debusolat aşa, sunteţi unic. Dădu încetişor afirmativ din cap, ca şi cum ar fi fost dus pe gânduri. Acesta nu-i un fel obişnuit de nebunie. Asta nu seamănă cu absolut nimic din ce-am mai văzut sau auzit eu. Tu vorbeşti de întreg universul... *mai mult* decât universul, dacă aşa ceva e posibil. Mă impresionezi şi, într-un fel, mă sperii, îmi pare rău că te-am acostat, acum că te-am ascultat. Nu mă împuşca. O să-ţi eliberez vehiculul şi aparatul tău va putea zbura mai departe; nu te voi urmări. Aş dori să pot uita ce am auzit în ultimele câteva minute. Vorbeşti despre un Dumnezeu şi despre opusul lui Dumnezeu şi despre o bătălie îngrozitoare care pare să fie pierdută, pierdută în favoarea opusului lui. A Dumnezeului, vreau să spun. Aceasta nu se încadrează în nimic din ceea ce ştiu sau înţeleg eu. Pleacă. Te voi uita şi poţi să faci şi tu la fel cu mine.

Obosit, poliţistul trase de masca de metal.

— Nu poţi să-i dai drumul, păcăni interlocutorul din aparat.

— Ba da, pot. Pot să-i dau drumul şi pot uita tot ce-a spus, ce-am auzit, tot.

— Exceptând faptul că totu-i înregistrat.

Poliţistul se aplecă şi apăsă un buton.

— Tocmai am şters.

— Am crezut că lupta s-a terminat, spuse Herb. Am crezut că Dumnezeu a câştigat. Dumnezeu n-a câştigat. Ştiu asta chiar dacă-mi dai drumul. Dar poate e un semn, faptul că-mi dai drumul. Văd o reacţie în tine, o doză de căldură umană.

— Nu sunt o maşină, îl ajută în formulare poliţistul.

— Dar asta va continua să fie adevărat? Mă întreb şi eu. Ce vei deveni tu de azi într-o săptămână? Într-o lună? Ce vom deveni noi toţi? Şi ce putere avem să înrâurim asta?

— Eu nu vreau decât să plec de lângă tine, cât mai departe.

— Bun. S-a făcut. Cineva trebuie să spună lumii adevărul. Adevărul pe care tu îl ştii, cel pe care ţi l-am spus: că Dumnezeu e într-o confruntare şi pierde. Cine o poate face?

— Tu poţi, spuse poliţistul.

— Nu. Dar ştia cine ar putea. Ilie poate. E sarcina lui; pentru asta a venit, ca lumea să ştie.

— Atunci determină-l s-o facă.

— O voi face. Iată mă voi duce înapoi la partenerul meu, înapoi în Washington, DC.

Voi renunţa la Fox, îşi spuse, aceasta-i pierderea pe care trebuie s-o accept. O tristeţe amară îl surprinse, când îşi dădu seama de acest lucru. Dar asta era; nu poate fi cu ea acum, cel puţin nu o perioadă de timp.

Nu până ce lupta nu va fi câştigată.

Pe când poliţistul îşi desprindea maşina de cea a lui Herb Asher, spuse un lucru straniu:

— Roagă-te pentru mine, domnule Asher.

— O voi face.

Odată vehiculul eliberat, făcu o buclă largă şi o luă înapoi spre Washington, DC. Maşina poliţiei nu îl urmări. Poliţistul se ţinuse de cuvânt.

19

De la magazinul lor audio îl sună pe Elias Tate, trezindu-l din somnul cel mai adânc.

— Ilie, vremea a sosit.

— Ce? murmură Elias. A luat foc magazinul? Ce tot vorbeşti acolo? A fost o spargere? Ce-am pierdut?

— Ne-realul se întoarce. Universul a început să se dizolve. Nu e magazinul, este totul.

— Iar auzi muzica.

— Da.

— Acela-i semnul. Ai dreptate. Ceva s-a întâmplat, ceva ce el – ei – nu s-au aşteptat. Herb, a mai fost o cădere. Şi eu am dormit. Slavă Domnului că tu m-ai trezit. Poate că nu e la timp. Accidentul… ei au permis să aibă loc un accident, ca la începutul începutului. Ei bine, astfel se realizează ciclurile şi prezicerile sunt complete. Vremea mea de a acţiona a sosit. Datorită ţie am ieşit la lumină din propria-mi uitare. Magazinul nostru trebuie să devină un centru de sfinţenie, templul lumii. Trebuie să reparăm staţia aia FM ale cărei sunete le tot auzi; trebuie s-o folosim aşa cum şi ea, la timpul potrivit, s-a folosit de tine. Ea va fi glasul nostru.

— Ce va spune?

— Voi ce dormiţi, treziţi-vă! Acesta-i mesajul nostru către lumea care ascultă. Treziţi-vă! Iehova este aici şi lupta a început şi toate vieţile voastre atârnă de un fir de păr. Voi, toţi, sunteţi cântăriţi acum, într-un fel sau altul, la bine sau la rău. Nimeni n-

are scăpare, nici chiar Dumnezeu însuşi, sub toate chipurile sale. Dincolo de asta nu mai este nimic. Aşa că ridicaţi-vă din praf, voi, făpturi, şi începeţi, începeţi să trăiţi. Veţi trăi numai în măsura în care veţi lupta; ceea ce veţi avea, dacă veţi avea, trebuie să vă dobândiţi fiecare pentru sine, şi fiecare să o facă acum, nu mai târziu. Haideţi! Aceasta vă vom spune tot timpul. Şi lumea toată va auzi, căci noi vom ajunge pretutindeni, la început vom cuprinde o parte mai mică, apoi restul. Pentru asta mi-a fost dat glasul dintru început, pentru asta am venit iarăşi şi iarăşi în lume. Glasul meu va suna acum, în acest timp de pe urmă. Haideţi, să mergem. Hai să începem. Şi să sperăm că nu e prea târziu şi că n-am dormit prea mult. Noi trebuie să fim sursa de informaţie a lumii, vorbind în toate limbile. Noi vom fi turnul care iniţial s-a năruit. Şi dacă dăm greş acum, atunci totul se termină aici şi somnul se va întoarce. Zgomotul searbăd, care vă asaltează urechile, va urma o întreagă omenire spre mormânt, şi rugina va domni şi praful va domni – şi nu pentru puţin timp, ci pentru veşnicie şi pentru toţi oamenii, chiar şi pentru maşinăriile lor, pentru tot ce este în faţa noastră.

— Dumnezeule mare, zise Herb.

— Remarcaţi starea jalnică în care ne aflăm acum. Noi, voi şi cu mine, cunoaştem adevărul dar n-avem niciun mod de a-l comunica lumii. Prin staţia aceasta vom avea o cale; vom avea *calea.* Care sunt literele care denumesc acea staţie? O să le telefonez şi o să le propun să le-o cumpăr.

— E WORP FM, spuse Herb.

— Închide, ca să pot telefona.

— De unde vom lua banii?

— Am eu banii. Închide. Timpul e esenţial acum.

Herb se supuse. Poate dacă Linda Fox ar face o bandă pentru noi, gândi, o s-o putem difuza pe staţia noastră. Vreau să spun, că nu trebuie să fie totul limitat la a pune lumea în gardă. Mai sunt şi alte lucruri în afară de Diavol. Telefonul sună. Era Elias.

— Putem cumpăra staţia cu treizeci de milioane de dolari.

— Ai chiar atât de mult?

— Nu pe loc. Dar pot să-i strâng. O să vindem magazinul şi inventarul nostru de piese introductive, pe care le puneam la începutul programelor.

— Iisuse Hristoase… protestă Herb stins. Din asta trăim.

Elias se uită aspru la el.

— Bine, fie.

— Vom face „o vânzare de botez”, pentru a ne lichida inventarul. Voi boteza pe fiecare care va cumpăra ceva de la noi. Îi voi chema să se căiască, totodată, de păcatele lor.

— Atunci îţi vei aminti pe de-a-ntregul de identitatea ta.

— O fac chiar acum. Dar o vreme am uitat.

— Dacă Linda Fox te-ar lăsa să-i iei un interviu…

— La staţie se va pune numai muzică religioasă.

— Asta-i la fel de rău ca muzica aia sentimentală de coarde. Chiar mai rău. Îţi voi spune ce i-am spus poliţistului; pune a doua de Mahler, pune ceva interesant, ceva care să stimuleze mintea.

— Vom mai vedea.

— Ştiu eu ce înseamnă asta. Aveam o soţie care obişnuia să spună „Vom mai vedea”. Orice copil ştie că asta înseamnă…

— Poate că ar putea cânta genul „spirituals[3]” – ar merge mai bine.

— Toată afacerea asta a început să mă demoralizeze. Trebuie să vindem magazinul, trebuie să strângem treizeci de milioane de dolari. Nu mai fac faţă cu *Pacificul de Sud* şi nu mă aştept să fac faţă cu nimic mai bine la *Milostenie neţărmurită.* Cântarea asta, *Milostenie neţărmurită* întotdeauna mi-a sunat ca ceva de la un salon de masaj. Dacă te jignesc, îmi cer scuze, dar poliţistul ăla mai avea puţin şi mă băga la închisoare. A spus că sunt aici ilegal, că sunt un tip căutat de poliţie. Ceea ce înseamnă că probabil şi tu eşti căutat. Ce se întâmplă dacă Satana îl omoară pe Emmanuel? Ce se va alege de noi? Nu-i chip să supravieţuim fără el. Vreau să spun că Diavolul l-a izgonit de pe pământ; el l-a înfrânt înainte. Cred că urmează să-l înfrângă şi de data asta. Cumpărarea unei staţii FM în Washington, DC nu va face ca lucrurile să ia o altă întorsătură.

— Eu sunt un vorbitor foarte convingător.

— Mda, bine. Diavolul nu te va asculta şi nici cei pe care-i controlează el. Eşti doar un glas… Se opri. Aveam de gând să spun „Un glas care strigă în deşert”. Presupun că ai mai auzit asta.

— Am putea foarte bine s-o sfârşim amândoi cu capetele pe tipsii de argint. Aşa cum mi s-a mai întâmplat o dată. Ceea ce s-a întâmplat e că Belial a scăpat din cuşca lui, cuşca în care l-a pus Zina; nu mai e înlănţuit. E liber în lume. Dar ceea ce-ţi spun eu ţie este „O, voi cei cu puţină credinţă!” Dar tot ceea ce poate fi spus, s-a spus cu secole în urmă. O să-i cedez Lindei Fox puţin

[3] Cântece religioase populare ale negrilor din sud.

spaţiu de emisie la staţia noastră. Poţi să-i spui asta. Poate cânta ce-şi doreşte.

— Închid atunci. Trebuie s-o sun şi să-i spun că nu mai vin pe Coasta de Vest, o vreme. Nu vreau s-o implic în necazurile mele. Eu…

— Vorbim mai târziu. Dar îţi propun s-o suni pe Rybys; când am văzut-o ultima dată plângea. Crede că s-ar putea să aibă un ulcer piloric. Şi că s-ar putea să fie malign.

— Ulcerele pilorice nu sunt maligne. Aici am apărut eu pe fir, auzind că Rybys Rommey stă şi plânge din cauza bolii ei; asta m-a implicat pe mine. E bolnavă de dragul bolii, numai de dragul ei. Am crezut că voi scăpa de asta, în cele din urmă. O s-o sun pe Linda mai întâi. Puse receptorul în furcă.

Dumnezeule, gândi, tot ce-mi doresc e să zbor spre California şi să-mi încep viaţa fericită. Dar macrocosmosul m-a absorbit şi odată cu asta viaţa mea fericită. De unde să ia Elias cei treizeci de milioane de dolari? Doar vânzând magazinul nostru şi inventarul din el. Probabil că Emmanuel i-a dat un lingou de aur sau va face să plouă cu bucăţele de aur, fulgi de aur asupra sa, ca acea mană din pustie care i-a ţinut în viaţă pe vechii evrei. Aşa cum a spus şi Elias, totul s-a spus cu secole înainte şi totul s-a petrecut acum multe secole. Viaţa mea cu acea Fox ar fi fost ceva nou. Şi iată-mă aici, expus muzicii ăsteia anoste, sentimentale, de coarde care curând va face loc cântecelor biblice.

Formă numărul particular al Lindei Fox, acela de la reşedinţa din Sherman Oaks. Îi apăru o înregistrare video. Pe micul ecran al videotelefonului văzu faţa ei, dar era o faţă mecanică şi distorsionată, pielea-i era crăpată şi trăsăturile-i păreau mici şi îndesate, aproape grase. Şocat, spuse:

— Nu, nu doresc să las un mesaj. Voi reveni.

Închise fără a se prezenta. Poate o să mă sune ea mai târziu, când va vedea că nu apar. La urma urmelor, doar mă aşteaptă. Dar cât de ciudat arăta. Poate e o înregistrare veche. Cel puţin aşa sper.

Pentru a se linişti, deschise unul din sistemele audio de la magazin; folosea un element component solid de preamplificare, ce utiliza o hologramă audio. Staţia pe care o selectase era o staţie clasică de muzică, una care-i plăcea. Dar… Numai o voce se scurgea din transductoarele sistemului audio. Nici pic de muzică. O voce şoptită, aproape imperceptibilă; de-abia de putea

desluşi cuvintele. Ce naiba o mai fi şi asta? se întrebă. Ce tot spune?

— … obosit, şopti vocea pe tonul ei sec, alunecos… şi temător. Nu-i nicio posibilitate… tras în jos. Făcut pentru a pierde; eşti făcut pentru a pierde. Nu eşti bun de nimic.

Apoi sunetul unei vechi melodii clasice, *Nu eşti bun de nimic* al Lindei Ronstadt. Iarăşi şi iarăşi Ronstadt repeta cuvintele acelea; păreau că nu se mai sfârşesc. Monotone, hipnotice. Fascinat, stătea şi asculta. La dracu şi cu asta, hotărî el în cele din urmă. Închise întreg sistemul. Dar cuvintele continuau să-i umble prin minte. Nu faci doi bani, reveniră gândurile. Eşti o persoană fără valoare. Iisuse! gândi. Asta-i mult mai rău decât gunoiul ăla de muzică anostă, sentimentală, uşor de ascultat; asta-i mortal.

Sună acasă. După o aşteptare îndelungată, Rybys răspunse.

— Credeam că eşti în California, murmură. M-ai trezit. Îţi dai seama cât e ceasul?

— Am fost nevoit să mă întorc. Sunt căutat de poliţie.

— Mă duc să mă culc.

Ecranul se întunecă; lumina îi dispăru şi se trezi fără nimic, faţă în faţă cu singurătatea.

Toţi dorm sau au pus banda pentru mesaje, gândi. Şi când reuşeşti să-i faci să-ţi spună ceva, îţi spun că nu faci doi bani. Domeniul Satanei strecoară sărăcia de valoare în toate celea. Perfect. Tocmai asta ne mai lipsea. Singurul punct luminos a fost poliţistul care mi-a cerut să mă rog pentru el. Chiar şi Elias reacţionează ciudat, propunând să cumpărăm o staţie radio FM cu treizeci de milioane de dolari, aşa încât să putem spune oamenilor… în fine, ce are el de spus oamenilor. Făcând două lucruri deodată, vânzându-le un sistem audio de casă şi botezându-i ca recompensă. Parcă le-ar da un animal împăiat gratuit.

Animal, gândi. Satana e un animal, a fost vocea unui animal cea pe care tocmai am auzit-o la radio. Mai joasă decât cea omenească, nu mai puternică. Animal în sensul cel mai rău: sub-uman şi grosolan. Se cutremură. Şi în tot acest timp Rybys doarme, visând la malignitate. Veşnicul ei gând la boală, fie că e conştientă, fie că nu; e totdeauna, totdeauna cu ea acolo. E propriul ei agent patogen, se infectează singură.

Stinse luminile, ieşi din magazin, închise uşa principală şi se îndreptă spre maşina parcată, întrebându-se încotro s-o apuce,

înapoi la soţia lui suferindă şi care se plângea mereu? În California şi la imaginea aceea mecanică şi îndesată pe care o văzuse pe ecranul videotelefonului?

Pe trotuar, aproape de maşina lui parcată, ceva mic se mişcă. Ceva care se retrase nesigur din calea lui, ca şi cum i-ar fi fost teamă. Un animal mai mare decât o pisică. Totuşi nu părea a fi câine.

Herb se opri, se aplecă şi întinse mâna. Animalul veni nesigur spre el şi atunci, pe neaşteptate, îi auzi gândurile în mintea sa. Comunicau telepatic. Sunt de pe planeta din Sistemul Stelar CY 30 – CY 30 B, gândi făptura către el. Sunt una dintre caprele autohtone care odinioară erau sacrificate lui Yah.

Descumpănit, spuse:

— Dar ce faci aici?

Ceva nu era în regulă, asta era imposibil.

— Ajută-mă, gândi făptura ca o capră. Te-am urmărit până aici, am călătorit după tine spre Pământ.

— Minţi, spuse.

Deschise maşina şi scoase lanterna; aplecându-se, îndreptă lumina galbenă asupra animalului.

Într-adevăr avea o capră în faţa ochilor, una nu prea mare şi totuşi nu putea fi o capră terestră obişnuită… Îşi dădea seama de deosebire.

— Te rog ia-mă înăuntru şi ai grijă de mine, gândi creatura în continuare. Sunt pierdută. M-am rătăcit de mama mea.

— Fireşte.

Întinse braţele şi capra veni şovăielnic spre el. Ce faţă neobişnuită, mică şi ofilită şi copite mici şi ascuţite.

Doar un pui, gândi, uite cum tremură. Cred că-i lihnit de foame. Aici va fi călcat de maşini.

— Îţi mulţumesc, veni gândul ei.

— Voi avea grijă de tine.

Creatura capră gândi: „Mi-e teamă de Yah. E îngrozitor la mânie. Se gândeşte la foc şi tăierea gâtului caprei.”

Herb se cutremură. Sacrificiul primitiv, acela al unui animal nevinovat. Pentru a potoli mânia zeităţii.

— Cu mine eşti în siguranţă, spuse şi luă animalul în braţe.

Imaginea despre Yah îl şocă. Şi-l închipui acum aşa cum i-l descrisese creatura, şi era o entitate îngrozitoare, această mare şi mânioasă zeitate a muntelui care cerea sacrificiu de vieţi mărunte.

— O să mă scapi de Yah? întrebă cu tremur în glas făptura capră; gândurile-i erau impregnate de nelinişte.

— Sigur că o voi face.

Şi, cu grijă, puse făptura-capră pe bancheta din spate.

— N-o să-i spui lui Yah unde sunt, nu-i aşa? se rugă ea.

— Jur.

— Îţi mulţumesc, veni gândul şi Herb îi simţi bucuria.

Şi, straniu, sentimentul de triumf al creaturii. Era nedumerit de acest lucru pe când se urca la volan şi porni motorul. E asta un fel de victorie pentru creatură? se întrebă.

Sunt doar fericit să fiu în siguranţă, răspunse creatura-capră. Şi să fi găsit un protector. Aici, pe planeta asta unde este atât de multă moarte.

Moarte? gândi Herb. Îi e teamă de moarte aşa cum mi-e şi mie, e un organism viu ca şi mine. În ciuda faptului că se deosebeşte enorm în multe privinţe de mine.

Creatura-capră gândi spre el: „Am fost chinuit de copii. Doi copii, un băiat şi o fată”.

În mintea lui Herb se crea atunci imaginea: o pereche de copii cruzi, cu feţe sălbatice şi ochi aprinşi de răutate. Acest băiat şi această fată torturaseră creatura-capră şi acum ea era îngrozită să nu mai cadă din nou în mâna lor.

— Asta n-o să se mai întâmple niciodată. Îţi promit. Copiii pot fi neînchipuit de cruzi cu animalele.

În gândul său ascuns creatura-capră râse; Herb trăi bucuria ei. Perplex, se întoarse să se uite la creatură, dar în întunecimea din spatele lui părea invizibilă; o simţi totuşi, acolo, pe locul din spatele lui, dar n-o putea distinge.

— Nu ştiu încotro să mă-ndrept.

Acolo unde te duceai iniţial, recepţionă gândul. În California, la Linda.

— Prea bine, dar n-am…

Poliţia n-o să te mai oprească de data asta. Am eu grijă de asta.

— Dar nu eşti decât un pui de animal.

Creatura-capră râse. Poţi să mă dai Lindei drept dar, gândi ea.

Jenat, viră maşina în direcţia Californiei şi se ridică în văzduh.

Copiii sunt aici în Washington, DC, începură gândurile pasagerului său. Au fost în Canada, în Columbia Britanică, dar acum au venit aici. Vreau să fiu cât mai departe de ei.

— Te înţeleg.

Conducând, sesiză un miros în maşină, miros de capră. Capra puţea, şi asta-l nelinişti. Ce duhoare, gândi, având în vedere că e aşa mică. Bănuiesc că-i normal pentru specia lor.

Cu toate astea… mirosul greu începu să-i facă rău. Chiar vreau să-i dau lucrul ăsta duhnitor Lindei Fox? se întrebă.

Sigur că vrei, veni gândul creaturii, care era conştientă de ce se întâmpla în mintea lui Herb. Va fi încântată.

Numai atunci Herb prinse o imagine mentală, cu adevărat înfiorătoare, din mintea creaturii-capre, una care-l înnebuni de groază şi-l făcu să conducă brambura o clipă. O dorinţă carnală, scabroasă, din partea creaturii-capre pentru Linda Fox.

Cred că aiurez gândi el.

Creatura gândi: O doresc. Îi vedea în minte sânii şi coapsele, tot corpul, care i se înfăţişa gol şi la-ndemână.

Doamne, gândi Herb. Asta-i înspăimântător. În ce am intrat? Încercă să întoarcă maşina înapoi, spre Washington, DC. Descoperi că nu mai avea putere asupra volanului. Creatura-capră preluase conducerea, era la putere în interiorul lui Herb Asher, în centrul minţii lui.

O să mă iubească, gândi creatura, şi eu am s-o iubesc. După care, gândurile ei trecură dincolo de puterea lui de percepere. Ceva în legătură cu dorinţa de a o transforma pe Linda Fox în ceva asemănător ei, trăgând-o în jos, în tărâmul său.

Ea va fi cea sacrificată în locul meu, gândi creatura. Gâtul ei… o să-l văd tăiat cum a fost şi al meu.

— Nu.

— Ba da.

Şi forţa aceea îl sili să continue să conducă, spre California, spre Linda Fox. Şi, pe când îl constrângea şi-l controla, jubilă; în întunericul care o învăluia, creatura dansa, propriul ei gen de dans, un sunet ca de darabană făcut de copitele ei, făcut ca semn de triumf. Şi perspective favorabile. Şi bucurie ameţitoare.

Se gândea la moarte şi gândul morţii o făcea să sărbătorească cu entuziasm şi cu un cântec îngrozitor.

Conduse cât putu mai anapoda, sperând ca o maşină de poliţie să-l mai acosteze o dată. Dar, aşa cum îi promisese creatura-capră, niciuna n-o mai făcu.

Imaginea Lindei, în mintea lui Herb, continua să treacă printr-o transformare fioroasă; şi-o reprezenta mental ca fiind voluminoasă şi cu tenul stricat, o făptură fleşcăită care mânca prea mult şi rătăcea fără ţintă, şi el îşi dădu atunci seama că

aceasta era imaginea Acuzatorului; creatura-capră era Acuzatorul Lindei Fox care o înfăţişa pe ea – care înfăţişa tot ce făcea parte din creaţie – în cea mai proastă lumină posibil, sub aspectul urâtului.

Acest lucru, din spatele meu, face asta, îşi zise. Aşa vede creatura-capră întreaga creaţie a lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu a declarat-o ca bună. E pesimismul specific răului. Natura răului este de a vedea în acest mod, de a rosti acest verdict de negare. Astfel, desface creaţia, destramă ceea ce Creatorul a zămislit. Asta este şi o formă de nonrealitate, acest verdict, acest aspect sumbru. Creaţia nu este aşa şi Linda Fox nu arată aşa. Dar creatura-capră îmi va spune că…

Îţi arăt doar adevărul, gândi înspre el, pasagerul. Despre chelneriţa de la pizzerie.

— Ai ieşit din cuşca în care te-a pus Zina. Elias avea dreptate.

Nimic nu trebuie întemniţat, gândi creatura-capră. În special eu. Voi hoinări prin lume, dilatându-mă până o voi umple toată; acesta-i dreptul meu.

— Satana, zise Herb.

Te ascult, îi replică în gând creatura-capră.

— Şi eu care te duceam Lindei. Pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume.

Din nou făcu un efort să-şi ia mâinile de pe volan şi din nou ele îi rămăseseră încleştate acolo.

Hai să reflectăm, se îndreptă spre el gândul creaturii. Aceasta-i imaginea mea despre lume şi o s-o fac să fie şi a ta şi a tuturor. Ea e adevărul. Lumina care a luminat iniţial a fost o lumină falsă, contrafăcută. Acea lumină se stinge acum şi adevărata faţă a realităţii e dezvăluită, în lipsa ei. Acea lumină i-a orbit pe oameni cu privire la adevărata stare a lucrurilor. E de datoria mea să dezvălui acea stare adevărată.

Cenuşiul adevăr este mai bun decât ce ţi-ai imaginat tu, continuă ea. Ai vrut să te trezeşti. Acum eşti treaz; eu îţi arăt lucrurile aşa cum sunt, fără milă; dar aşa ar trebui să fie. Cum îţi imaginezi că l-am învins pe Iehova în vremurile de demult?

Dezvăluind creaţia lui drept ceea ce este, un lucru de nimic, demn de dispreţuit. Aceasta-i înfrângerea lui, ceea ce vezi – vezi prin mintea şi ochii mei, prin viziunea mea asupra lumii. Viziunea mea corectă. Adu-ţi aminte de domul lui Rybys Rommey, cum era când l-ai văzut prima dată; adu-ţi aminte cum arăta ea; gândeşte-te cum arată acum. Crezi că Linda Fox se deosebeşte

cu ceva? Sau că tu eşti altfel? Voi sunteţi toţi la fel, şi când ai văzut lucrurile împrăştiate şi sparte, mâncarea alterată şi lucrurile stricate din domul lui Rybys ai văzut cum arăta de fapt realitatea. Ai văzut viaţa. Ai văzut adevărul.

Îţi voi arăta curând adevărul şi despre acea Fox. Asta vei descoperi tu la capătul acestei călătorii, întocmai ceea ce ai găsit în domul descompus al lui Rybys Rommey în acea zi, cu ani în urmă. Nimic nu s-a schimbat şi nimic nu e altfel. N-ai putut să scapi atunci şi nu poţi scăpa nici acum. Ce zici de asta?

— Viitorul nu-i necesar să semene cu trecutul.

Nimic nu se schimbă, răspunse creatura-capră, Scriptura însăşi ne spune asta.

— Chiar şi o capră poate cita din *Scriptură,* zise Herb.

Se încadrară în şuvoiul aglomerat de trafic aerian care se îndrepta spre zona Los Angeles-ului; maşini şi vehicule publice vâjâiau pe toate părţile, inclusiv deasupra şi dedesubtul lor.

Herb putu să distingă echipaje de poliţie, dar niciunul nu-i dădu atenţie.

Te voi conduce spre casa ei, îl informă pasagerul din spate.

— Creatură de noroi, îi aruncă Herb cu furie.

Un semnal plutitor indica drumul înainte. Aproape ajunseseră în California.

— Pun rămăşag cu tine că… începu Herb, dar creatura i-o tăie scurt.

Eu nu pun rămăşaguri, veni gândul dinspre pasager. Eu nu mă joc. Eu sunt cel puternic şi îi prad pe cei slabi. Tu eşti cel slab, iar Linda Fox e încă mai slabă. Uită ideea jocurilor; asta-i pentru copii.

— Dar trebuie să fii ca un copil mic, pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu.

Nu mă interesează nimic din împărăţia aceea. Aici şi aceasta-i împărăţia mea. Introdu în computerul autopilot al maşinii coordonatele casei ei.

Degetele-i făcură operaţia, fără voia sa. Nu era chip să nu se supună, creatura-capră avea controlul centrilor săi motori.

— Sun-o din maşină. Înştiinţeaz-o că soseşti.

— Nu.

Dar degetele puseră cartela cu numărul ei de video-telefon în deschizătura aparatului.

— Alo… veni vocea Lindei din micul microfon.

— Sunt Herb. Scuză-mă că am întârziat. Am fost oprit de un

poliţist. E cumva prea târziu?

— Nu. Am lipsit şi eu ceva timp, oricum. Mă bucur să te revăd. Vei sta, nu-i aşa? Vreau să spun, n-o să te întorci în seara asta.

— Voi sta.

Spune-i, se impuse gândul creaturii, că mă ai şi pe mine cu tine. Un animal preferat, un pui.

— Am un animal preferat pentru tine. Un pui de căpriţă.

— Oh, chiar? O să mi-l laşi?

— Da, spuse el, fără propria-i voinţă; creatura-capră îi controla cuvintele, chiar şi intonaţia.

— Vai, ce drăguţ din partea ta. Am deja o mică ceată de animale, dar n-am o căpriţă. Cred că o s-o pun împreună cu oaia mea, Herman W. Mudgett.

— Ce nume neobişnuit pentru o oaie.

— Herman W. Mudgett a fost cel mai mare ucigaş în masă din istoria engleză.

— Aaa... acum înţeleg.

— Pe curând. Aterizează cu grijă. Doar nu vrei să accidentezi căpriţa.

Închise.

Câteva minute mai târziu maşina se aşeză binişor pe acoperişul casei ei. Întoarse cheia de contact, oprind motorul. Deschide uşa, îi transmise gândul creaturii-capră. Deschise uşa maşinii.

Venind înspre maşină, luminată numai de poziţii, Linda îi zâmbi cu ochi scânteietori, îi făcu semne cu mâna, în semn de salut. Purta un tricou tubular până în talie, şorţ şi, ca şi rândul trecut, avea picioarele goale. Părul îi sălta pe când mergea, iar pieptul i se ridica şi cobora.

În interiorul maşinii duhoarea creaturii-capră se înteţi.

— Bună, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Unde-i căpriţa? Se uită în maşină. Aaaa... văd.

— Ieşi din maşină căpriţă. Hai, vino-ncoace.

Creatura sări, în lumina palidă a serii californiene.

— Belial, spuse Linda Fox.

Se apleacă să mângâie capra; în mare grabă, capra se luptă să se caţere înapoi în maşină, dar degetele ei îi atinseră uşor partea laterală.

Creatura-capră muri.

20

— Sunt mai multe din astea, îi spuse ea lui Herb, care încremeni cu privirea pierdută la cadavrul caprei.

— Hai înăuntru. Am ştiut după miros. Satana miroase până la ceruri. Te rog să intri. Îl luă de braţ şi-l conduse spre intrare. Tremuri. Ai ştiut cine era, nu-i aşa?

— Da. Dar cine eşti tu?

— Uneori mi se spune Apărător. Când feresc oamenii sunt Apărătorul. Uneori Mângâiere; asta este când aduc alinare. Eu sunt Ajutătorul de lângă tine. Belial este Acuzatorul. Noi suntem cei doi adversari din Tribunalul Suprem. Te rog să păşeşti înăuntru unde te vei putea aşeza, a fost groaznic pentru tine, ştiu. Bine?

— Bine.

El se lăsă condus de ea la liftul de pe acoperiş.

— Oare nu te-am alinat? În trecut? Pe când stăteai singur în domul tău, dintr-o lume străină, neavând pe nimeni cu care să vorbeşti sau să fii? Asta-i menirea mea. Una dintre menirile mele. Puse mâna pe pieptul lui. Inima-ţi bate nebuneşte. Trebuie să fi fost înspăimântat; lucrul acela scârbos ţi-a spus ce avea de gând să-mi facă. Dar vezi, nu ştia unde îl duci. Unde sau la cine.

— Tu l-ai distrus. Şi…

— Dar s-a înmulţit în tot universul. Acesta n-a fost decât un exemplu, o dovadă… ceea ce ai văzut tu pe acoperiş. Fiecare om are un Apărător şi un Acuzator. În ebraică, pentru israeliţii din vechime, *yetzer ha-tov* era Apărătorul şi *yetzer ha-ra* era Acuzatorul. O să-ţi pregătesc o băutură. Un zinfandel bun californian; un Buena Vista zinfandel. E un strugure unguresc. Mulţi nu ştiu asta.

Ajuns în sufragerie se trânti, recunoscător, pe un scaun plutitor, încă mai simţea în nări mirosul de capră.

— Voi putea vreodată… începu.

— Mirosul va dispărea. Veni lin spre el cu un pahar de vin roşu. Deja l-am deschis şi l-am lăsat să ia puţin aer. O să-ţi placă.

El găsi vinul delicios. Şi bătăile inimii începură să-şi intre în normal.

Aşezată vizavi de el, Linda Fox îşi ţinea paharul de vin şi îl privea pe Herb cu atenţie.

— Nesuferitul ăla n-a făcut vreun rău soţiei tale, nu-i aşa? Sau lui Elias?

— Nu. Eram singur când s-a îndreptat spre mine. Pretindea că e un animal rătăcit.

— Fiecare fiinţă de pe pământ va trebui să aleagă între Apărătorul şi Acuzatorul său. Tu mă alegi pe mine, aşa că eu te-am salvat... alege creatura-capră şi nu te mai pot salva. În cazul tău eu am fost cea pe care ai ales-o. Lupta se dă pentru fiecare suflet în parte. Aşa predică rabinii. Ei n-au nicio doctrină în sine a omului căzut. Salvarea se face unul câte unul. Îţi place vinul?

— Da.

— Voi folosi staţia ta FM. Va fi o sursă bună de lansat material nou.

— Ştii de asta?

— Ilie e prea strict. Cântecele mele se vor potrivi scopurilor sale. Ele bucură inima omenească şi asta contează. Ei bine, Herb Asher, iată-te în California cu mine, aşa cum ţi-ai imaginat tu la început. Aşa cum ţi-ai imaginat într-un alt sistem stelar, în domul tău, cu afişele tale holografice înfăţişându-mă, mişcându-mă, vorbind, oricum, versiunea artificială a mea, imitaţiile. Acum mă ai pe mine cea adevărată, cu tine, stând vizavi de tine. Cum îţi pare?

— E chiar adevărat?

— Auzi două sute de coarde zămislind o muzică sentimentală?

— Nu.

— Atunci e adevărat.

Îşi puse paharul cu vin jos, se ridică, veni spre el şi se aplecă să-şi pună braţele în jurul lui.

Se trezi dimineaţa, cu acea Fox lipită de el, părul ei mângâindu-i faţa, şi îşi zise: „E chiar aşa, nu e vis, iar făptura-capră, cea rea, zace moartă pe acoperiş, acel lucru-căpresc al meu care a venit anume să-mi strice viaţa.”

Aceasta-i femeia pe care o iubesc, gândi, pe când atingea părul negru şi obrazul pal. E un păr minunat, iar genele ei sunt lungi şi fermecătoare, chiar când doarme. E imposibil dar e adevărat. Asta se poate întâmpla. Ce-i spusese Elias despre credinţa religioasă *Certum est quia impossibile est (Asta e prin urmare plauzibil, tocmai pentru că este absurd).* Marele adevăr al părintelui bisericii de început, Tertullian, privitor la învierea lui Iisus Hristos. *Et sepultus resurrexit; Certum est quia impossibile est.* Şi acesta-i cazul de faţă.

Ce drum lung am avut de parcurs, gândi, mângâind braţul

dezgolit al femeii. Altă dată îmi imaginam asta, iar acum o trăiesc. M-am întors de unde am început şi totuşi sunt cu totul în altă parte. E un paradox şi un miracol în acelaşi timp. Iar asta e chiar California unde mi-am imaginat să se întâmple toate astea…

Ea ca şi cum visând, mi-am văzut anticipat existenţa viitoare; am trăit-o mai înainte.

Şi lucrul ăla mort de pe acoperiş e dovada că ăsta-i un lucru real. Deoarece imaginaţia mea n-ar putea da naştere acelei fiare duhnitoare a cărei minte s-a încleiat de a mea şi mi-a spus minciuni, mi-a spus poveşti dezgustătoare despre o femeie scundă şi grasă, cu un ten iritat. Un obiect urât ca el însuşi – o proiecţie a lui, de fapt.

A mai iubit cineva vreo fiinţă omenească aşa cum o iubesc eu? se întrebă, apoi gândi: Ea e Apărătorul meu şi Ajutorul meu apropiat. Mi-a spus cuvinte ebraice care am uitat că o descriu pe ea. E spiritul meu ocrotitor, iar lucrul ăla căpresc a venit până aici, patru mii de kilometri, pentru a pieri când ea şi-a trecut degetele prin blana lui. A murit fără să scoată măcar un sunet; atât de uşor l-a omorât. Ea îl aştepta. Asta e – precum a zis – menirea ei, una din menirile ei. Mai are şi altele; m-a alinat, alină milioane; ia apărarea, îmbărbătează. Şi e acolo unde-ţi trebuie la timp; nu ajunge prea târziu.

Înclinându-se, o sărută pe Linda pe obraz. Ea suspină în somn. Slab şi în puterea creaturii-capră, gândi; asta eram eu când am venit aici. M-a protejat pentru că eram slab. Nu mă iubeşte cum o iubesc eu, pentru că trebuie să-i iubească pe toţi oamenii. Dar eu o iubesc numai pe ea. Cu tot ceea ce sunt eu. Eu, cel slab, o iubesc pe ea care e puternică. Devotamentul meu e pentru ea, iar protecţia ei e pentru mine. Este legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu israeliţii: ca cei puternici să-i apere pe cei slabi, iar cei slabi să-şi dăruiască dragostea şi devotamentul celor puternici, în schimb, este o reciprocitate. Am un legământ cu Linda Fox, şi nu v-a fi rupt niciodată, de niciunul din noi.

O să-i pregătesc micul-dejun. Binişor, se furişă din pat şi se îndreptă spre bucătărie.

O siluetă stătea acolo, aşteptându-l. O siluetă familiară.

— Emmanuel, zise Herb.

Băiatul strălucea într-un fel fantomatic şi Herb îşi dădu seama că putu să vadă în spatele băiatului peretele din bucătărie şi dulăpioarele. Asta era o epifanie a divinului; Emmanuel era de

fapt în altă parte. Şi totuşi, era aici, aici şi conştient de Herb Asher.

— Ai găsit-o, rosti Emmanuel.

— Da.

— O să te păzească.

— Ştiu. Pentru prima oară în viaţa mea.

— Acum nici măcar nu mai e nevoie să te retragi din nou, aşa cum ai făcut-o, în domul tău. Te-ai retras acolo fiindcă ţi-a fost frică. Acum n-ai de ce să te mai temi… datorită prezenţei ei. Aşa cum e ea acum, Herbert – reală şi vie, nu doar o imagine.

— Înţeleg.

— E o diferenţă. Difuzeaz-o pe staţia de radio, ajut-o, ajut-o pe protectoarea ta.

— Un paradox.

— Dar adevărat. Poţi face multe pentru ea. Ai avut dreptate când te-ai gândit la cuvântul *reciprocitate.* Ţi-a salvat viaţa seara trecută. Emmanuel îşi ridică mâna. Ea ţi-a fost dată ţie, de mine.

— Înţeleg.

Presupuse că aşa stăteau lucrurile.

— Uneori, în ecuaţia că cei puternici îi apără pe cei slabi, există o dificultate în a determina cine este puternic şi cine-i slab. În cele mai multe privinţe ea e mai puternică decât tine, dar şi tu o poţi proteja; îi poţi acoperi spatele. Aceasta-i adevărata lege a vieţii, protecţia reciprocă. În ultimă instanţă, totul este şi puternic şi slab. Chiar şi Apărătorul şi Acuzatorul. Ea e o putere dar este şi o persoană oarecare; asta este un mister. Vei avea timp, în viitor, să sondezi acest mister. O vei cunoaşte din ce în ce mai bine. Dar ea te cunoaşte acum în întregime. Aşa cum Zina mă cunoaşte pe mine, Linda Fox te cunoaşte în mod absolut pe tine. Ţi-ai dat seama de asta? Că acea Fox te cunoaşte deplin, de foarte multă vreme?

— Creatura-capră n-a surprins-o.

— Nimic nu surprinde pe Apărătorul unei fiinţe omeneşti.

— O să te mai văd vreodată?

— Nu aşa cum mă vezi acum. Nu ca o făptură umană asemănătoare cu a ta. Eu nu sunt aşa cum mă vezi, îmi dezvălui acum latura mea umană, aceea căpătată de la mama mea, Rybys. Zina şi cu mine ne vom uni într-un syzygy, care este macrocosmic; nu vom mai avea un trup, ceea ce vrea să însemne, un corp fizic deosebit de lume. Lumea va fi corpul nostru, iar mintea noastră va fi mintea omenirii. Va fi în egală

măsură şi mintea ta, Herbert. Şi mintea fiecărei alte făpturi care şi-a ales Apărătorul său, spiritul lui bun. Asta este ceea ce rabinii vă predică, că fiecare făptură omenească… dar văd că ştii asta, Linda ţi-a spus. Ceea ce nu ţi-a spus e un dar care va veni mai târziu, pe care ea-l păstrează pentru tine: darul dezvinovăţirii finale pentru viaţa ta în totalitate. Ea va fi acolo când vei fi judecat, şi judecata va fi mai degrabă a ei decât a ta. E imaculată şi ea-ţi va transmite această perfecţiune ţie când va veni cercetarea de pe urmă. Deci, să nu te temi, salvarea ta finală este asigurată. Ea-şi va da viaţa pentru tine, prietenul ei. Aşa precum a spus Iisus. „Niciun om nu are dragoste mai mare decât aceea să-şi dea viaţa pentru prietenii lui”. Când a atins făptura-capră, ea… în fine, mai bine n-aş spune.

— Ea însăşi a murit pentru o clipă.

— Pentru o clipă atât de scurtă, că aproape n-a existat.

— Dar totuşi s-a întâmplat. Ea a murit şi s-a reîntors. Deşi eu n-am văzut nimic.

— Aşa este. Cum de-ai ştiut?

— Am simţit asta de dimineaţă, când m-am uitat la ea cum doarme, am simţit dragostea ei.

Purtând un veşmânt lung, de mătase roz, Linda intră somnoroasă în bucătărie. Se opri brusc când îl zări pe Emmanuel.

— Kyryos[4], rosti ea simplu.

— *Du hast den Mensch gerettet,* îi spuse Emmanuel. *Die giftige Schlange bekämpfte… es freut mich sehr. Danke.*[5]

— *Die Absicht ist nur allzullar. Lass mich fragen: wann also wird das Dunkel schwinden?*[6]

— *Sobald dich flihrt der Freundschaft Hand ins Heiligtum zum ewgen Band.*[7]

— *O wie?*[8] spuse Linda.

— *Du…* Emanuel o privi îndelung. *Wie stark ist nicht dein Zauberton, deine Musik. Sing immer fur alle Menschen durch*

---

[4] (În original în greceşte) Domnul Dumnezeu.

[5] (În original în germană) Ai salvat omul. Şarpele otrăvitor s-a luptat, a opus rezistenţă… mă bucur mult.

[6] Intenţia e foarte clară. Lasă-mă să te întreb: Când va dispărea întunericul?

[7] Atunci când mâna prieteniei te va purta în lăcaşul sfânt pe veşnicie.

[8] Cum?

Ewigkeit. Dabei ist das Dunkel zerstoren.[9]

— *Ja*[10], încuviinţa Linda.

— Ceea ce i-am spus, îi zise Emmanuel lui Herb, e că te-a salvat. Şarpele otrăvitor e învins şi eu mă bucur. Şi i-am mulţumit. Ea mi-a spus că intenţiile ei erau clare. Apoi a întrebat când va dispare întunericul.

— Ce-ai răspuns?

— Asta e ceva între mine şi ea. Dar i-am spus că muzica ei trebuie să existe pentru o veşnicie, pentru toţi oamenii, asta-i o parte din ce i-am spus. Ceea ce contează e că înţelege. Şi va face ceea ce are de făcut. Nu e nicio neînţelegere între ea şi noi. Între ea şi Tribunalul Suprem.

Ducându-se la maşina de gătit – bucătăria era îngrijită şi curată, cu toate puse la locul lor – Linda apăsă butonul şi scoase mâncare din frigider.

— O să pregătesc micul-dejun.

— Eu vroiam să fac asta, spuse el întristat.

— Tu odihneşte-te. Ai trecut prin destule în ultimele douăzeci şi patru de ore. Oprit de poliţie, cu Satana punând stăpânire pe tine…

Se întoarse să-i zâmbească. Chiar şi cu părul ciufulit era… ei bine, nu putea să rostească; ce reprezenta ea pentru el nu putea fi spus în cuvinte. Cel puţin nu de el. Nu în clipa asta. Văzându-i pe ea şi Emmanuel împreună, se simţi copleşit. Nu mai putea vorbi, putea doar să dea afirmativ din cap.

— Te iubeşte tare mult, îi spuse Emmanuel ei.

— Da, spuse ea serioasă.

— *Sei fröhlich*[11], îi spuse Emmanuel.

Linda îi traduse:

— Îmi spune să fiu fericită. Eu Sunt. Dar tu?

— Eu… Ezită. *Ea a întrebat când va dispărea întunericul,* îşi aminti. Întunericul nu a dispărut. Şarpele veninos este zdrobit, dar întunericul rămâne.

— Totdeauna să fii vesel, spuse Emmanuel.

— Prea bine, răspunse Herb. Voi fi.

La maşina de gătit Linda pregătea micul dejun şi lui i se păru că o aude cântând. Îi era greu să spună, deoarece purta în minte

---

[9] Cât de slab e sunetul tău vrăjit, muzica ta. Cântă mereu pentru toţi oamenii prin veşnicie. Prin asta, întunericul va fi distrus.

[10] Da.

[11] (În original în germană) Fii veselă.

frumuseţea melodiilor ei. Frumuseţea aceea era mereu acolo.

— Chiar cântă, spuse Emmanuel. Ai dreptate.

Cântând, ea turnă cafea. Ziua începuse.

— Lucrul acela de pe acoperiş, zise Herb.

Dar Emmanuel dispăruse; numai el şi cu Linda rămăseseră.

— Voi suna salubritatea oraşului. O să-l ridice ei. Au o maşină care face asta. Îndepărtează şarpele otrăvitor. Din vieţile oamenilor şi de pe acoperişurile caselor. Deschise radioul şi prinse ştirile. Vor fi războaie şi zvonuri de războaie. Vor fi mari tulburări. Lumea… Noi am văzut doar o mică parte. Şi după asta să-l sunăm pe Elijah în legătură cu staţia radio.

— Nu mai vreau să aud de variante ale *Pacificului de Sud.*

— Peste puţin timp lucrurile vor fi cum trebuie. A ieşit din cuşca lui dar se va întoarce de unde a plecat.

— Şi dacă pierdem?

— Pot vedea înainte. Noi vom câştiga. Am câştigat deja. Totdeauna aproape am câştigat, de la bun început, dinainte de creaţie. Ce pui în cafea? C-am uitat.

Mai târziu, el şi Linda s-au reîntors pe acoperiş să vadă rămăşiţele lui Belial. Dar, spre surprinderea lui, nu văzu carcasa ofilită a lucrului-capră; în loc de asta văzu ceva ce aducea cu resturile unui mare zmeu luminos care se prăbuşise şi zăcea năruit pe acoperiş.

Sumbru, el şi Linda se uitau lung la el, cum zăcea acolo sfărâmat tot, vast şi încântător, dar distrus în ţăndări, ca o lumină impură.

— Aşa arăta el odată, la origine. Înainte de cădere. Asta-i era forma originară. Noi îi spunem Molia. Molia care a căzut încet, timp de mii de ani, intersectând pământul, ca o formă geometrică, coborând, treaptă cu treaptă, până ce nimic nu a mai rămas din forma ei.

— Era foarte frumos.

— Era luceafărul de dimineaţă. Cea mai luminoasă stea din ceruri. Şi acum, nimic nu rămâne din el decât asta.

— Cât de jos a căzut.

— Şi toate celelalte împreună cu el.

Împreună se întoarseră jos, în casă, să cheme salubritatea oraşului. Să vină maşina să ridice rămăşiţele de acolo.

— O să mai fie el vreodată cum a fost odinioară?

— Posibil. Poate că toţi vom fi.

După care ea îi cântă unul dintre cântecele lui Dowland. Era cântecul pe care acea Fox îl cânta prin tradiţie în ziua de Crăciun, pentru toate planetele. Cel mai tandru, cel mai obsedant cântec pe care ea-l adaptase după caietele de lăută ale lui John Dowland:

Când bietul olog lângă apă zăcea
De mulţi ani în mizerie şi durere,
De-ndată ce la Christ privi,
El bine se făcu şi alinare îi veni.

— Îţi mulţumesc.

Deasupra lor, maşina salubrităţii lucra, strângând rămăşiţele lui Belial. Adunând fragmentele sparte a ceea ce odinioară fusese lumină.

GLOSAR

Asher (engl.) *Aşer* (ebraică) – Nume sacru din Vechiul Testament, care înseamnă Fericit. Fiul lui Israel (Iacov) şi a lui Lea (Geneza cap. 30:13 – „Ce fericită sunt!” a zis Lea; „căci femeile mă vor numi fericită”. De aceea i-a pus numele Aşer (Fericit)). În *Binecuvântarea dată de Iacov fiilor săi* (Gen. 30:20) ni se adaugă: „Aşer dă o hrană minunată; El va da bucate alese împăraţilor”. Aşer ar reprezenta legătura dintre Divinitate şi om.

Boehme, Jakob (1575–1624) – Teozof, s-a născut într-un sat din localitatea Gorlitz (din actuala Silezie), ca fiu de ţăran şi a murit ca maistru pantofar. S-a remarcat prin revelaţiile pe care le-a avut. În 1612 a scris *„Lumina de la răsărit în creştere”.* A fost implicat în conflicte cu magistratul Gorlitz-ului, care i-a interzis să scrie. Totuşi, în 1619 a redactat 21 de scrisori cumulate în volumele *Misterul pământesc şi ceresc* şi *Drumul spre Christos,* care oglindesc relaţia răului în lume faţă de Dumnezeu.

Buber, Martin (1878–1965) – S-a născut la Viena şi a murit la Ierusalim. A studiat filosofia şi istoria artei la Viena, Berlin, Leipzig şi Zürich. Preocupat de probleme specifice mişcării sioniste, în 1902 a fondat Editura Iudaică pentru traduceri de lucrări în ebraică şi idiş. A fost profesor la Universitatea din Ierusalim, Doctor Honoris Causa al multor universităţi din Europa şi America.

Buştenii lui Lincoln – Abraham Lincoln (1809–1865) construieşte, pentru familie, împreună cu tatăl său, câteva case din buşteni, până la 22 de ani când pleacă de acasă; Expresia este folosită pentru a desemna un om hotărât să facă o treabă utilă şi trainică. În text se ia cu accepţia de *grei, ţepeni.*

Curie (lat. *curia* „curte”) – Ansamblul instituţiilor papale centrale prin intermediul cărora Papa de la Roma realizează conducerea bisericii catolice.

Determinism – Concepţie filosofică potrivit căreia toate fenomenele din univers se află în interdependenţă, se supun cauzalităţii şi legităţii naturale, în condiţii identice, aceleaşi cauze producând cu necesitate aceleaşi efecte.

Dowland, John (1562–1626) – Lautist şi compozitor englez. Compoziţii pentru lăută şi voce. Reprezentant din epoca elisabetană.

Elias (latină)/*Elijah* (ebraică) – Nume sacru din Vechiul Testament = Ilie: profet israelit (sec. 9 î.e.n.). A fost considerat precursorul evreilor, respectiv al Mesiei şi Talmudul (Cartea Legilor) îl compară chiar cu Moise, iar persanii îl considerau învăţătorul lui Zoroastru.

Elisha (engl.)/*Elisa* (lat.) – Nume sacru din Vechiul Testament = Elisei: profet israelit (sec. 9 î.e.n.), discipol şi urmaş al lui Elias/Elijah.

En Sof (ebraică) – Infinitul. Termen kabbalistic pentru denumirea Divinităţii.

Eon *(pl. eoni)* – 1. (Filos.) Eră, epocă. 2. (La gnostici) Fiecare dintre multiplele emanaţii, ipostaze, forme de manifestare ale Divinităţii Supreme Unice.

Epifanie – Apariţie. Epifania este şi acea sărbătoare creştină care comemorează înfăţişarea lui Iisus magilor veniţi să-l vadă la Bethleem şi se sărbătoreşte pe 6 ianuarie, fiind echivalentă cu Boboteaza.

Esenian – Membru al unei secte iudaice apărute pe la mijlocul sec. 2 î.e.n., sectă caracterizată prin comunitatea bunurilor, ascetism şi pacifism. De la esenieni, care au influenţat puternic creştinismul primitiv, au rămas *Manuscrisele de la Marea Moartă.*

Fosfenic – Adjectiv din *fosfenă* (pl. fosfene): puncte luminoase, asemănătoare cu senzaţia pe care o ai când te loveşti tare, „că vezi stele verzi”.

Geneza, cap. 3:1 – Şarpele era mai şiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?”

Gnosticii – Reprezentanţii *gnosticismului* (greceşte gnostikos), curent filosofic-religios care a grupat, mai ales în sec. II e.n. pe unii teologi creştini. *G.* proclama ideea unei cunoaşteri mistice care ar revela „tainele existenţei” şi ar arăta omului calea spre mântuire. Încercând să îmbine doctrina evanghelică cu filosofia elenistică şi mitologia religiilor orientale, *g.* a fost respins ca „eretic” de către biserica creştină oficială.

Graffito (pl. *graffiti)* – Cuvinte sau desene zgâriate la repezeală sau mâzgălite pe un zid.

Hayah (ebraică) – Viaţă.

Hefaistos (în mitologia greacă) – Zeul focului şi al meşteşugurilor, patronul fierarilor, fiul lui Zeus şi al Herei şi soţul

Afroditei; identificat la romani cu Vulcan. Deoarece era şchiop şi urât, prin apariţia sa stârnea veselia zeilor. Conform legendei, atelierul său, în care lucra ajutat de ciclopi, se găsea în cavernele din insula Lemnos sau în craterul vulcanului Etna din Sicilia. După legendă, el ar fi făurit multe lucruri minunate, printre care platoşa lui Herakles, celebrul scut al lui Ahile şi un tron de aur cu mecanism secret de capcană.

Iahveh – Unul din cele 720 de nume ale lui Dumnezeu: Iahvhe, Iahevh, Iahehv, Iahhve, Iahhev, Iavheh, Iavhhe etc.

Joyce, James (1882–1941) – Scriitor irlandez de limbă engleză. Debut în poezie *(Muzica de cameră)* şi în nuvelă *(Oameni din Dublin).* Se afirmă ca maestru al verbului în *Dedalus. Portret al artistului în tinereţe* şi mai ales în *Ulysse,* roman de o structură originală, populat de alegorii, semnificaţii şi corespondenţe ermetice. Unul dintre principalii precursori ai „noului roman”, prin viziunea sa romanescă şi prin tehnica monologului interior, împins până la limita incomunicabilităţii.

Kether (ebraică) – Coroană. Copacul vieţii, în credinţa ebraică, ar avea zece sefiroţi sau sfere. Kether este sfera cea mai de sus, din chiar vârful arborelui sefirotic.

Kyklopes (greceşte) – în mitologia greacă: uriaşi antropofagi cu un singur ochi în frunte. *K.* erau păstori sau meşteri făurari, ajutoare ale zeului Hefaistos.

Malachi (engleză) – *Malcahi,* autorul ultimei cărţi din Vechiul Testament: „Proorocirea, Cuvântul Domnului către Israel, prin Malcahi”. /Cap 1:1/.

Malkuth (ebraică) – Regalitate, cu sens de Divinitate. Sfera de la baza Copacului Vieţii.

Masada – Fortăreaţă din Palestina, în apropierea Mării Moarte, ultimul bastion al rezistenţei evreilor împotriva romanilor (66–73 e.n.). Actualmente important şantier arheologic.

„Mother Goose” (engleză) – „Mama Gâscă” – celebră colecţie de poveşti pentru copii.

Nebun ca un pălărier – Expresie englezească având la origine faptul că, pe vremea când se confecţiona intens acest articol, pălărierii, trebuind să folosească o mulţime de substanţe chimice pentru vopsit, apretat etc., din care multe erau toxice, erau cuprinşi – mai devreme sau mai târziu – de nebunie.

Osiris – Divinitate supremă egipteană, zeu al „celuilalt tărâm”, al morţilor. Potrivit mitului, Osiris a fost ucis de fratele lui, Set. Sora şi soţia sa Isis a adunat bucăţile apoi a zămislit, în

chip miraculos, pe Horus, care l-a omorât pe Set.

Paine, Thomas (1737–1809) – Om politic şi publicist american, originar din Anglia, democrat revoluţionar, iluminist. A participat la războiul pentru independenţa coloniilor engleze din America de Nord (1775–1783). Pamfletul său *Bunul simţ* (1776) a contribuit la mobilizarea forţelor patriotice din America împotriva dominaţiei engleze. A luat atitudine împotriva sclaviei şi discriminării rasiale. În 1787 s-a reîntors în Anglia, unde a scris lucrarea *Drepturile omului* (1791–1792) în care sprijină revoluţia franceză.

Philogon (greceşte *philos =* prieten, iubitor de, a prefera, a iubi/ gr. *gone –* naştere, sămânţă) – Filogon; pl. filogoni = fiinţe care preferă să procreeze şi să se reproducă.

Pictura romanescă medievală de început = Stil de artă şi arhitectură în Europa în jurul anilor 1050–1200, cu bolţi masive şi arcade rotunde.

Sanhedrin – Tribunalul suprem al evreilor.

Şefira pl. *sefiroth* (ebraică) – Sferă/sfere, sefiroţi. Sfere cereşti. Termen kabbalistic, echivalent cu manifestări ale Spiritului Divin. Cei zece sefiroţi sunt: KETER, HOKMAN, BINAH, HESED, GEBURAH, TIFERET, NEZAH, HOD, JESOD şi MALKUTH. De exemplu: dacă Geburah e sefirahul răului şi al fricii, Tiferet e sefirahul frumosului şi al armoniei.

Sepher Yezirah (ebraică) – Cartea Facerii.

Sfântul Anselm – Anselm de Cantebury (1033–1109), episcop şi filosof catolic, născut la Aosta (Italia), supranumit şi „părintele scolasticii”. A pus idealismul platonic în slujba dogmaticii catolice şi a propagat principiul după care ştiinţa ar trebui să se afle în slujba credinţei. A fost adeptul realismului scolastic şi iniţiatorul „argumentului ontologic” (pretinsă demonstrare a existenţei lui Dumnezeu).

Shekhina (ebraică) – Spiritul Divin care îi patronează pe cei zece sefiroţi.

Semittah (ebraică) – Vezi Eon.

Shiva (în religia hindusă) – Zeul care întruchipează forţa distructivă a naturii. Face parte, alături de Brahma (forţa creatoare) şi Vişnu (forţa conservatoare), din trinitatea hinduistă (Trimurti). Este considerat şi ca zeu al literaturii, muzicii şi dansului. Soţia sa este zeiţa Kali.

Solomon – Rege al statului Israel (973–933 î.e.n.), fiul şi succesorul lui David. În timpul său a fost construit vestitul

complex arhitectural al Ierusalimului (templul lui Iehova şi palatul regal). Înţelepciunea sa a rămas proverbială. I se atribuie *Cântarea Cântărilor* din *Vechiul Testament.*

Stil Hepplewite – Stil de mobilă uşoară şi graţioasă, numit astfel după George Hepplewite, creator de servante din secolul al XVIII-lea.

Syzygy – Conjuncţia sau opoziţia lunii. Dar şi planta care se cultivă în Africa tropicală, Asia, Australia şi în regiunea Indo-Malaeziană; are fructe ca murele; folosită şi în medicină.

Titania – Prima generaţie divină, precedentă olimpienilor. Denumirea purtată de copiii lui Uranus şi ai lui Gaia. Titanes – cei şapte fii, Titanides – cele şapte fiice.

Torah/Thora (ebraică) – Thorot = „lege, învăţătură”. Denumirea ebraică dată *Pentateuhului,* extinsă ulterior întregului *Vechi Testament.* Sinonim cu Cărţile Sfinte ale evreilor. Poate fi şi cu sensul de Sul cu Tablele Legii, sau Legea Divină.

VALIS (engleză) – Vast Active Living Intelligence System = Sistem Vast Activ de Informaţii Secrete ţinute la zi.

Yeats, William Butler (1865–1939) – Scriitor irlandez de limbă engleză. Activitate literară legată de lupta pentru eliberarea Irlandei. Poeme romantice, de atmosferă, piese în versuri. Lirică simbolistică, evocând stări de suflet incomunicabile. Premiul Nobel pentru literatură pe anul 1923.

Zina (pl. *zine) –* Zână, spirit înaripat.

Zohar (ebraică) – Cartea Strălucirii; una din cărţile de bază din kabbală.

Zoroastrism – Religie a popoarelor antice din Asia, fondată de profetul persan Zarathustra – (în greceşte Zoroastru), caracterizată prin dualismul principiilor contrare ale binelui şi răului.

PHILIP K. DICK

CÂŞTIGĂTOR AL PREMIULUI HUGO

„În noaptea aceea, pe când dormea, Herb Asher a visat că o femeie îi cânta. Părea a fi Linda Fox şi totuşi nu era; putea să-i vadă înfăţişarea de o frumuseţe neasemuită, un neastâmpăr, o lumină şi un chip dulce, îmbujorat, cu ochi care sclipeau plini de iubire, privind la el."

„Cine ar fi crezut că el, Herb Asher, va ajuta la invazia planetei sale natale... chiar o invazie a Fiului lui Dumnezeu."

INVAZIA DIVINĂ

(O CAPODOPERĂ A GENULUI)

ISBN 973-96334-3-9 Lei 1300